

Giới thiệu Đồng Nhân Phim Tân Bảng Phong Thần: Tướng Công, Thiếp Đến Đây!

Truyện Đồng Nhân Phim Tân Bảng Phong Thần: Tướng Công, Thiếp Đến Đây! của tác giả Vũ Lạc Ái là một câu truyện thuộc thể loại xuyên không, hài, đồng nhân phim Tân bảng phong thần, 3S.

Truyện cải biên nhân vật Mã Chiêu Đệ, không ngốc, không khùng khùng, không vô dụng. Vì yêu thích hai nhân vật trong phim nên ta làm truyện này, nhằm tạo hình tượng Mã Chiêu Đệ tốt hơn một chút. Và tránh kết cục Mã Chiêu Đệ trong phim là phải chết trong Chư thiên trận không thể sống bên Khương Tử Nha nữa. Mã Chiêu Đệ trong đây sẽ đời đời kiếp kiếp sống bên tướng công Nha Nha của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Nhân Phim Tân Bảng Phong Thần: Tướng Công, Thiếp Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Xui + Xui + Xui = Xuyên

Khúc Cẩm Hường tôi quả là xui xẻo, sáng đi học chạy xe xem đưng chú cún nhà hàng xóm thì thôi đi, đã vậy trên đường còn đánh rơi sợi dây chuyền tổ truyền. Càng xui xẻo hơn khi đến giờ vào lớp mà mông tôi vẫn chưa đặt trên ghế nhà trường.

Trễ thật rồi, hôm nay học tiết chuyên ngành giảng viên rất khó, nếu tôi tới trễ may thì sẽ bị đứng ở ngoài chờ điểm danh xong mới được vào lớp, còn xui là sẽ bị thầy đuổi về luôn. Chỉ cần nghĩ đến việc đó tôi đã sồn tóc gáy. Không kịp nghĩ nhiều nữa tôi vào thang máy, chuẩn bị lên tầng 6. Nếu là bình thường có nan nỉ cách mấy tôi cũng không đi thang máy đâu, vì tôi có chứng sợ không gian hẹp. Nhưng hôm nay là ngoại lệ, đi một bữa chắc không sao đâu.

Bấm số 6, tôi cảm nhận được thang máy chuyển động, không gian eo hẹp, tôi thấy say say, cảm giác chóng mặt cả người lẫn lộn truyền đến. Nhìn xung quanh nhỏ bé, tôi thấy khó thở và ngột ngạt vô cùng. Tôi không muốn, tôi thấy sợ. Tôi chỉ muốn ra ngoài, nghĩ là làm tôi bấm nút mở cửa thang máy. Thế nhưng ngoài ý muốn, thang máy rầm một cái đứng yên, đèn trong thang máy tắt, không gian xung quanh tối đen. Tôi sợ hãi, cảm giác ngột thở ở tim dâng lên ngày càng trầm trọng, rồi cả người tôi đột nhiên nhẹ hẫng, tôi cố gắng hít thở sâu. Ký ức sau cùng còn sót lại trước khi tôi ngã xuống là bốn bức tường lạnh lẽo.

Nhà Thương.....

Trong một trang viện rộng lớn, xa hoa có một tiếng hét thật to thật vang vọng:

- Tiểu thư.....

- Người đâu, tiểu thư mất tích rồi!

“Chối mất quá...” ý nghĩ đầu tiên khi tôi mở mắt ra là thế. Tôi đưa tay đỡ lấy đầu, trán thật là đau “ahhh...còn có cả máu”. Sao tay tôi lại thế này, sao người tôi lại nhỏ nhắn đến vậy? Tôi vội đưa mắt nhìn xung quanh. Một hàng liễu rũ bên hồ, gió thổi từng nhánh liễu bay phất phơ. Một dãy nhà theo kiến trúc cổ đại Trung Quốc kinh điển đập vào mắt tôi, trên hồ có một cây cầu.

“Tôi bị bắt cóc?” “Rồi bị thành động vật thí nghiệm? Bị tiêm thuốc cho teo nhỏ người?” hàng loạt ý nghĩ tuôn ra trong đầu tôi. Sẵn tiện có hồ nước phía trước, tôi chạy lại bên bờ hồ, ngó mình trên mặt nước.

Không thấy tôi đâu hết, trên mặt nước chỉ có một đứa bé tầm 7, 8 tuổi, môi hồng, răng trắng, tóc đen dài rối tung, trên đầu có vài cây bông đỏ, bông trắng... tôi kinh hãi lùi ra sau mông dẹt xuống đất một cái phịch. Kéo kéo quần áo trên người xem cho thật kỹ “Cổ đại”. Quần áo trên người tôi là y phục cổ đại. Đứa bé này mất thẩm mỹ ra sao ấy, mặt một đống quần áo mà không thấy nóng hay sao? Còn nữa chứ, gi mà áo quần đủ màu sắc chói mắt thế này? Tôi xem hết một lượt khắp người.

Cuối cùng đưa ra hai kết luận

Một là, tôi bị bắt bán sang Trung Quốc rồi

Hai là, tuy hoang đường nhưng tôi vẫn muốn hét lên “Mẹ ơi, con gái của mẹ xuyên không rồi!”

Để có được đáp án chính xác, tôi muốn đi xung quanh quan sát. Vừa nhấc chân thì tôi giẫm phải cái vảy, chụp ếch một cách ngon lành. Phía sau có nhiều tiếng bước chân hỗn loạn.

- Tiểu thư, người có sao không? Mau, nào mau đứng lên! Một cô gái mặc đồ xanh khoảng 16, 17 tuổi chạy lại đỡ tôi.

- Ah...đau quá! Ta đứng dậy, sờ tay. “chảy máu rồi”

- Oh, tiểu thư đầu người chảy máu kìa...oa, tay nữa.... một cô gái có hai bím tóc trên đầu hốt hoảng bùm miệng.
- Tình nhi chúng ta đỡ tiểu thư về phòng đi! Cô gái mặc đồ xanh hướng cô bé mặc đồ hồng.
- Được! tiểu thư cẩn thận. Cô gái áo hồng đỡ lấy tay tôi.
- Wait....stop.....um....Who are you? Where is here? Tôi cố gắng sử dụng vốn tiếng Anh ít ỏi của mình. Không biết tôi có nói đúng không nữa, thầy kệ vậy.
- Tiểu thư, cô nói gì vậy? Hai cô gái ngơ ngác dùng tiếng Hán hỏi tôi.
- OMG! Are you speak English? Are you understand? Thật sự tôi muốn hỏi tại sao các người bắt tôi đến đây? Các người có mục đích gì? nhưng tôi quá tệ tiếng Anh.
- Tiểu thư? Ô..ô.... Đồng tử, tỷ canh giữ tiểu thư muội đi báo cho lão gia và phu nhân biết. Cô gái áo hồng quay sang cô gái áo xanh tuôn một tràng shi zo shi shu.....jhsdh.....
- Được, muội mau đi đi! Cô gái áo xanh gật đầu.

Tôi đứng im nhìn bọn họ, thầm nghĩ phải tìm cách chạy trốn khỏi đây thôi. Nhưng tay cô gái áo xanh cứ nắm lấy tay tôi không buông. Sau một lúc, có một người đàn ông và một người phụ nữ trung niên ăn mặc hoa lệ dẫn đầu một đám người trông giống gia đình, một đám nữ nhân mặc đồ hồng trông như tỷ nữ xông về phía ta.

Ta giật mình định cong chân chạy trốn nhưng người phụ nữ đã tóm lấy tay ta, tuôn ra một tràng tiếng Hán. Người đàn ông cũng nói không ngừng, ta hoa mắt, chát tai. Lát sau, dường như họ đã vô phương đối với tôi. Người đàn ông nói gì đó với đám nữ tỷ, họ xông vào tóm tôi rồi kéo tôi đi.

- Các người làm gì thế, buông tôi ra! Các người dám bắt người trái phép! Tôi muốn tới tổng lãnh sự quán tố cáo các người!!!!!! Tôi sợ hãi la lên.

Cứ như thế tôi bị họ mang đi..

3 tháng sau...

Tôi đã biết được sự thật rồi – “Mẹ ơi, con gái mẹ xuyên không rồi, thật sự xuyên không rồi!. Tháng đầu tôi không hiểu họ nói gì, cứ khóc vì nhớ nhà suốt. Tháng thứ hai, tôi xông ra bắt chập tất cả. Từ lần xông ra khỏi nơi ấy tôi phát hiện mình đang ở nơi xa lạ, cổ đại. Ai ai cũng ăn mặc và hành động đậm chất cổ đại. Bị bắt trở về tôi hiện đang ở trong một căn phòng rộng lớn.

Xuyên qua lúc 7 tuổi, đến nay 11 tuổi tôi đã nghe được, hiểu được ngôn ngữ cổ nơi này. Tất cả nhờ vào mấy vị tỷ nữ tỷ tỷ. Tôi đã ra đầu muốn học chữ nên phụ thân đã mời phu tử về dạy tôi đọc, dạy tôi viết.

Từ khi hiểu được tất cả, tôi biết mình xuyên vào thế giới đầy nguy hiểm, Trụ Vương và Đát Kỷ rất nổi tiếng ở thế giới này – Nhà Thương hay còn gọi là Ân Thương.

Nhà Thương hiện tại do Trụ Vương cai trị, kinh đô gọi là Triều Ca, Trụ Vương hoang dâm vô đạo, dân chúng lầm than. Nơi tôi đang ở là Bắc Kỳ - một trong bốn tử đại chư hầu lớn nhất. Người cai quản Bắc Kỳ là Bắc bá hầu Hứa Ứng Long.

Điều thứ hai mà tôi biết được và vô cùng lo lắng là tôi tên là Mã Chiêu Đệ. Mã Chiêu Đệ ấy????

Thời Nhà Thương của Trụ Vương tôi không biết cả nước có bao nhiêu Mã Chiêu Đệ nữa. Phụ thân của tôi tên Mã Thiên Ván.

Cái này không giống với những gì tôi biết đâu. Được biết Mã Chiêu Đệ “nhiệm kỳ trước” vốn khùng khùng, điên điên từ nhỏ. Nay tôi nhận chức thì thay đổi hoàn toàn.

Khùng khùng ư? Tôi mới không có.

Ai nói Mã Chiêu Đệ không xinh đẹp? Rồi họ sẽ thấy!!!! Nhưng.....

Lúc này, tôi nghĩ mình xong thật rồi. Cái thế giới ra gặp yêu, đẹp bị bắt này sớm muộn gì cũng khiến tôi đi tìm lão Diêm sớm thôi. Tuy nhiên điều khiến tôi bứt đầu thương một chút là gia đình tôi giàu có cả một vùng, phụ mẫu vô cùng thương yêu tôi. Con người ai mà không chết, chẳng qua là sớm hay muộn mà thôi. Chết mà được lưu danh thiên cổ thì sao? “Hừ, sướng lắm đây!” Nghĩ thế tôi quyết tâm đứng lên tham gia lật đổ nhà Thương bằng con đường đầu tiên là lên núi tầm sư học đạo. Nhưng ý nghĩ chưa kịp thực hiện thì tôi phát hiện tôi không cần học đạo vẫn có phép thuật.

Vốn là một ngày nọ tôi đi dạo khắp nơi trong gia phủ rộng lớn của mình thì tình cờ gặp yêu quái, tôi trông thấy tỷ nữ bị yêu quái nhập xác. Tôi thấy được hình dáng đáng sợ của yêu quái, tôi sợ quá run cầm cập. Hẳn biết tôi nhìn thấy được chân diện hắc, đương nhiên hắn sẽ giết người diệt khẩu.

Kết thúc là tên yêu quái bị hất xa khỏi tôi, chết không kịp hối. Bởi vì cơ thể tôi có một vòng sáng bắn hắn ra xa, rồi hắn chết. Tôi chẳng hiểu vì sao.

Từ đó tôi bắt đầu chỉ đông, chỉ tây hòng xem mình có năng lực gì không. Chỉ vào gà nói vịt kết quả gà hóa vịt, tôi làm trụ lá trên cây, nhìn thấy ma trong

đêm tối. Và cuối cùng tôi kết luận, mình có phép thuật tự nhiên! >.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Nhân Phim Tân Bảng Phong Thần: Tướng Công, Thiếp Đến Đây!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Khởi Đầu, Tử Nha Đắc Tội Với Trụ Vương

Đây là ảnh hưởng từ kịch bản phim, ta phải dẫn dắt câu chuyện cho đúng với khúc đầu nên có phần đối thoại nhiều giống như kịch bản nhá!

Thư phòng Tỳ Can...

Tỳ Can nhìn nam tử trước mắt vuốt râu:

- Khương tiên sinh, ngài đã có câu trả lời?

-

Khương Tử Nha khẽ gật đầu:

- Tướng gia! Tại hạ đồng ý!

- Tốt tốt... Tỳ Can cười to.

Chuyện nằm trong dự đoán của ta, nếu Khương Tử Nha nhìn thấy dây tơ hồng quán ta và hắn, hắn sẽ đồng ý thú ta làm thê. Vì hắn vốn tin vào ý trời kia mà. Điều cần thiết bây giờ là chiếm lấy trái tim Khương Tử Nha. Ah, phải kết hôn thôi!

Ta và Khương Tử Nha tổ chức hôn lễ tại phủ thừa tướng, chính thừa tướng muốn như thế. Hôm nay, trong lòng ta vô cùng căng thẳng “Đây là lần đầu tiên ta kết hôn mà còn là ở cổ đại”. Tuy không có váy trắng, nhẫn, hoa cưới nhưng ta thấy rất vui, vì có chàng.

Rầm...cốp....

- Ấy da! Đau quá, ta đụng trúng cửa rồi.

- Tân nương không sao chứ? Căn thận đó là cửa nga. Hỷ nương đỡ ta dậy.

- Bên này, bên này... Hỷ nương điều ta vào sảnh.

Một cánh tay mềm mại nắm lấy tay ta, đặt một miếng vải vào tay ta. Ta cầm lấy nó. “Là vải đỏ có bông hoa ở giữa tân lang, tân nương cầm bái đường sao”.

Một giọng nói hô lên:

- Nhất bái thiên địa!

Ta vội vàng làm theo.

- Nhị bái cao đường!

Ta bối rối, không phân biệt được phương hướng, một cánh tay cầm lấy tay ta “Tay Khương Tử Nha”.

- Phu thê giao bái!

Cốp...đầu ta va vào đầu Khương Tử Nha.

- Ai ui... ta rên lên! Mọi người cười rộ lên.

- Nàng không sao chứ? Khương Tử Nha ôn nhu.

- Không...không sao... Tim ta như muốn rụng “Nha Nha của ta ahhh...”

Một tiếng hô cắt ngang ý nghĩ của ta:

- Tân lang, tân nương vào động phòng!

Khương Tử Nha nắm lấy tay ta, ta không nhìn thấy đường nên chỉ biết đi theo chàng.

Nếu nói trong phim Mã Chiêu Đệ là người đã cường bạo Khương Tử Nha khiến Khương Tử Nha quá sợ hãi, sáng tinh dậy hiện nguyên hình là một ông cụ U72 thì kịch bản vào trong tay ta lại hoàn toàn biến đổi. “Cường X Khương Tử Nha? – Không ta không đủ can đảm”

Mã Chiêu Đệ hiện tại không phải kẻ khờ nên việc như vậy ta không làm được >.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Nhân Phim Tân Bảng Phong Thần: Tướng Công, Thiếp Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Gặp Cơ Phát

Nắng ngả về chiều, tôi với tướng công Nha Nha dẫn theo Tiểu Muội và Võ Cát rời khỏi Trường An. Tây Kỳ cách Triều Ca rất xa. Thời đại này không có ô tô hay máy bay thế nên muốn đến Tây Kỳ e rằng ít nhất cũng mất 2,3 tháng. Nếu tôi nhớ không lầm trước khi Khương Tử Nha đến Tây kỳ còn phải ghé rất nhiều nơi. Trong đó có Trần Đường Quan, nơi đó có Na Tra đáng yêu.

“Ôi, Na Tra...” Chỉ cần nghĩ tới một đứa bé to xác cứ theo tôi gọi “Sur thúc mẫu, Sur thúc mẫu” chuyện gì cũng nghe theo tôi là tôi lại hưng phấn, mong sao sớm đến Trần Đường Quan hơn. bầu trời dần tối lại, tướng công quay sang chúng tôi:

- Mọi người nhanh chân lên!
- Tỷ phu, bao lâu nữa mới đến thị trấn, muối mòi chân quá! Tiểu Muội xoa xoa chân, mặt méo xẹo.
- Này, Tiểu Muội cô nương thật phiền phức mà! Võ Cát bên cạnh lên tiếng.
- Ngươi mới phiền phức! Tiểu Muội lườm Võ Cát.
- Được rồi, các ngươi đừng ồn nữa. Khoảng 3 canh giờ nữa chúng ta sẽ tới được thị trấn! Nha Nha mỉm cười ôn nhu.
- Tướng công, mặc kệ họ đi. Chúng ta đi thôi! Ta bay đến bắt lấy tay Khương Tử Nha, nép người sát chàng. Ta biết Khương Tử Nha chỉ làm theo ý trời chứ hiện tại chưa yêu ta. Ta phải tranh thủ thu phục con tim chàng.
- Được! Khương Tử Nha thoáng nhìn ta rồi gật đầu đi về phía trước mặt kệ ta bám lấy.

Chẳng bao lâu sau trời ngả về đêm, vắng vắng bên tai có tiếng côn trùng kêu ríu rít. Mặc dù đêm nay trăng khuyết nhưng vẫn sáng rõ, ánh trăng soi qua từng kẽ lá. Nhờ thế chúng tôi lần mò đi trong đêm tối, khu rừng này rất rộng nếu không có Nha Nha ba chúng tôi đã lạc mất rồi.

Khương Tử Nha nắm lấy tay tôi ôn nhu dặn dò:

- Chiêu Đệ, nàng nhớ cẩn thận bám chắc lấy ta.
- Vâng, thiếp sẽ một bước không rời chàng! Trong đêm tối mắt ta long lanh nhìn chàng. Nha Nha của ta nhìn ta một lúc rồi quay mặt đi.
- Mã...Mã...tỷ... Tiểu Muội hai tay run run níu tay ta.
- Chuyện gì? Ta đang đắm chìm trong hạnh phúc bị Tiểu Muội phá đám nên quay ra ngẩn ngơ ken két.
- Mã tỷ...tỷ nghĩ khu rừng này có yêu quái không? Tiểu Muội thò thè bên tai ta.
- Yêu quái? Mắt ta long lên, ta đã từng gặp qua rất nhiều yêu quái. Lúc đầu ta còn sợ hãi bỏ chạy nữa kia. Mặc dù trong người ta có tu vi nhưng bản năng từ kiếp trước trong ta luôn tồn đọng. Hễ gặp yêu quái hay ma quỷ là ta bỏ chạy ngay.
- Phải đó! Muội rất sợ! Tiểu Muội càng ngày càng siết chặt tay ta.
- Hù!!! Bất chợt ta bị vỗ vai một cái thật đau.
- Ahhhh...Ta cùng Tiểu Muội giật mình hét lên.

Thì ra là tên Võ Vát chết tiệt dám hù bọn ta, ta buông tay Khương Tử Nha quay sang đập cho hắn mấy cái, Tiểu Muội cũng đập hắn tới tấp.

- Võ Cát ngươi dám hù sư mẫu ngươi, ngươi chán sống rồi! Ta vừa đánh vừa mắng.

- Mãi đánh chết hán đi! Tiểu Muội bên cạnh phụ họa theo.

Khương Từ Nha bắt lấy tay ta, nghiêm giọng:

- Chiêu Đề, dừng lại! Trong rừng này thật sự có yêu quái đấy, mọi người chớ làm ồn!

Ta và Tiểu Muội, Võ Cát há hốc mồm “Thật sự có yêu quái sao?” Ta nổi da gà, chạy lại túm tay Nha Nha của ta. Đưa mắt nhìn xung quanh, một màu đen không thấy gì. Trăng đã bị mây che khuất. Gió thổi vi vu bên tai, ta rừng mình mấy cái. Đầu óc bắt đầu tưởng tượng.

Nếu như lát nữa có nữ quỷ mặc y phục trắng, tóc dài lê thê nhào ra túm ta đi mất thì Nha Nha có đau lòng không?

Nếu như có một tên yêu quái nào đó thấy ta xinh đẹp bắt về làm “yêu quái phu nhân” thì Nha Nha có liều sống chết với hán không?

Tu vi hiện tại của tướng công Nha Nha chắc vẫn còn thấp, ta nhớ sau này có Thiên Thụ chàng mới tu luyện theo những gì Thiên Thụ chỉ dẫn. Nếu như thế với tu vi mèo cầu ba chân của ta có đánh lại đám yêu quái không nhỉ?

Trí tưởng tượng của ta càng bay xa, bỗng ta tròn mắt, miệng lắp bắp. Vì ta nhìn thấy một nữ quỷ thật rồi. Ánh trăng vừa ló dạng, ta đã nhìn thấy nữ quỷ. À ta mặc đồ trắng, áo bay phất phới, trên đầu còn có một cái sừng màu đen thật to, tay à cầm gì thế nhỉ? “Đại đao?” “Một khúc xương người?” Nữ quỷ bạch y đang nhón nhò đi về phía chúng ta.

- Á..... Ta hét lên, phóng lên người tướng công Khương Từ Nha, ta ôm chặt cổ chàng hai chân ta quặp lấy eo chàng, quyết không buông tay dù có bị thiên lôi bổ sét.

Tiểu Muội và Võ Cát bị tiếng hét kinh thiên động địa của ta làm hoảng sợ, đột nhiên cũng hét lên rồi không ai ép buộc tự động ôm nhau run cầm cập.

- Mãi tỳ, có...có chuyện gì? Tiểu Muội nằm trong lòng Võ Cát run rẩy hỏi ta.

- Có...có...nữ quỷ.... Ta vừa ôm chặt Khương Từ Nha vừa trả lời.

- Chiêu đề, nàg bình tĩnh đi! Quỷ ở nơi nào? Khương Từ Nha mặc dù nói thế nhưng vẫn không có ý định thả ta xuống “Tướng công tốt nha”. Khương Từ Nha trấn an ta:

- Chiêu Đề nàg mau xuống đi! Có ta ở đây ta sẽ không để các người gặp nguy hiểm.

- Đúng đó sư mẫu, sư phụ con rất tài giỏi nga... Võ Cát hớn hờ.

Ta vừa trèo xuống vừa đôi mắt xem à nữ quỷ kia đang ở đâu. Ta nhìn thấy nữ quỷ sắp đến gần, kéo Khương Từ Nha vào lòng, đưa tay chỉ về phía nữ quỷ đang đi đến. Tiểu Muội và Võ Cát nhìn thấy cũng hô lên “Có ma”. Khương Từ Nha nhìn theo ngón tay ta, chàng quay lại nói:

- Đó là người!

- Người? Ta, Tiểu Muội và Võ cát hô lên.

- Đúng, không có yêu khí cũng không có âm khí! Tướng công Nha Nha thiên tài của ta mỉm cười.

Bọn ta đứng yên chờ “nữ quỷ” đi tới. “Nữ quỷ” nhìn thấy chúng ta nhanh chân hơn. Chẳng mấy chốc đã đứng trước mặt bọn ta. “Nữ quỷ” là nam nhân, một nam nhân đẹp trai, có khí chất, gương mặt baby nhìn muốn cầu vẹo vài cái. Trên tay hán cầm một thanh kiếm mà khi này ta nghĩ đó là một khúc xương người, tóc hán cột cao mà lúc này ta cho là cái sừng đen. Hán mặc một bộ bạch y phiêu dật.

Gã nam nhân vừa đến chấp tay với bọn ta:

- Tại hạ chào các vị! Đêm khuya thanh vắng trong rừng âm u có thể gặp nhau quả là có duyên! Nam tử bạch y mỉm cười hữu lễ.

- Đêm khuya có rất nhiều yêu ma, quỷ quái xuất hiện, nhất là trong rừng. Các hạ một thân một mình như thế rất nguy hiểm! Khương Từ Nha nhìn bạch y công tử.

- Tại hạ lỡ chân... Bạch y công tử thờ dài.

- Đây...huynh đi đến Trường An à? Ta nhìn hán.

- Phải, ta vâng lời phụ thân đến Trường An tìm cao nhân! Nam tử bạch y gật đầu?

“Tìm cao nhân?” Ta đã đoán được hán là ai rồi. Hán là Cơ Phát. Chắc chắn là Cơ Phát! Khương Từ Nha mắt long lên, sau đó chàng nói:

- Trường An cũng không còn xa, công tử cứ đi thẳng ra khỏi khu rừng này! Khương Từ Nha mỉm cười.

- Tiên sinh, ngài có thấy một ông lão tóc trắng? Trông như tiên nhân hạ phàm? Bạch y công tử quya sang hỏi Khương Từ Nha.

- Không, chúng ta không thấy! Khương Tử Nha vội vàng phủ nhận.
- Sư phụ... Võ Cát định lên tiếng nhưng Khương Tử Nha đã quay sang nhắc nhở hấn “ – Võ Cát.”
- Công tử, xin hỏi họ tên người là gì? Biết đâu sau này chúng ta còn gặp lại! Ta mỉm cười.
- Cô nương, tại hạ họ Cơ tên Phát! Bạch y công tử mỉm cười chấp tay tào nhã.
- Oh,..”Ta biết ngay mà” Hấn gọi ta là cô nương vì ta không búi tóc, ta không quen búi tóc nặng nề. Hấn không biết ta đã là “phu nhân”.
- Cơ công tử, trời cũng không còn sớm chúng ta phải đi rồi! Tướng công Nha Nha của ta lên tiếng.
- Được, hẹn ngày gặp lại! Cơ Phát chấp tay bái biệt.
- Công tử bảo trọng! Khương Tử Nha chấp tay tạ lễ. Ta cũng vẫy tay tạm biệt hấn.

Đã gặp được Cơ Phát, nhưng hấn bị Khương Tử Nha cho ăn quả lừa rồi, bây giờ chưa phải lúc chúng ta biết rõ về nhau. Bốn người chúng ta tiếp tục hành trình của mình. “Trần Đường Quan ơi, ta đến đây!!!”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Nhân Phim Tân Bảng Phong Thần: Tướng Công, Thiếp Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Rời Trường An Thật Sự

Vẫn tưởng chúng ta thuận lợi ra khỏi khu rừng nhưng lại bất ngờ gặp biến hóa. Ra đến bìa rừng thì chúng ta nghe có tiếng kêu rên khe khẽ. Tướng công ra dấu bảo chúng ta dừng lại còn chàng thì đi về phía trước. Ta nắm lấy tay tướng công nói khẽ:

- Nha Nha, để ta đi cùng chàng!

Khương Tử Nha có vẻ chần chừ rồi gật đầu. Phía trước có một ông lão khoảng 80 tuổi, trên vai ông ta là một bó củi to. Nha Nha tướng công đỡ bó củi trên vai ông lão rồi nói:

- Lão bá, đêm đã khuya sao ông còn ở đây?
- Aizz...vị công tử này và phu nhân đi lạc trong rừng à? Ông lão nhìn hai ta rồi lên tiếng.
- Không phải... chúng tôi chỉ đi ngang! Tướng công Nha Nha của ta mỉm cười.
- Ah...ông lão, ông bị thương rồi! Ta sững sốt khi nhìn chân phải của ông lão. Chân ông ta đang chảy rất nhiều máu.

Ta vội vàng lấy khăn tay ra, nhanh chóng cúi xuống băng bó vết thương cho ông lão. Từng động tác ta làm rất nhẹ nhàng vì sợ ông ta sẽ bị đau. Đây là tính cách của ta, ta rất thương yêu những người già yếu, dù ta sợ máu nhưng vẫn cố kìm chế trong lòng. Ông lão nhìn ta cảm động. Tướng công Khương Tử Nha cũng nhìn ta bằng ánh mắt sâu sa.

Sau khi băng bó xong vết thương trên chân ông lão, ta đứng dậy.

- Phu nhân, cảm ơn cô! Ông lão nhìn ta gật đầu cảm ơn rồi rít.
- Không có việc gì đâu ạ! Nhà ông ở đâu? Ta dìu ông lão đi về phía trước.
- Nhà lão ở cách đây một canh giờ! Ông lão lên tiếng.

Phía sau tướng công ta gọi Tiểu Muội và Võ Cát cũng sai bước theo ta. Nhìn ta dìu ông lão Khương Tử Nha lên tiếng:

- Để ta dìu cho, nàng mệt rồi!
- Thiếp không mệt! Ta nhìn Khương Tử Nha then thùng “Mẹ ơi, đẹp trai quá”
- Vậy ta cùng dìu với nàng! Khương Tử Nha mỉm cười. Ta sắp trụ không vững, tướng công ta quá đẹp mà. Khi chàng mỉm cười hai má lúm đồng tiền lộ lên như muốn thiêu đốt tim ta.

Thế là ta một bên, Nha Nha một bên dìu ông lão về nhà, bọn ta định cáo từ trong đêm nhưng ông lão và vợ ông ấy đã giữ chúng ta ở lại. Bà lão biết ta là người đã băng bó vết thương cho ông lão nên rất cảm kích ta.

Ở lại ngôi nhà nhỏ có chút chật hẹp này bọn ta thật ngại vì sợ làm phiền hai vị lão bá nhưng trời đã khuya chúng ta đành chọn cách này.

Bà lão đưa ta và Tiểu Muội vào một căn phòng trống, bà ấy nói đây là phòng trước khi xuất giá con gái lớn bà ở. Sau đó đưa Khương Tử Nha và Vô Cát vào một căn phòng trống bên cạnh. Ta đánh giá ngôi nhà xung quanh một vòng, tuy đơn sơ mà ấm áp. Nếu về sau ta có thể cùng Khương Tử Nha tướng công quy ẩn ở trong một ngôi nhà tranh nhỏ bé trên núi chắc rất hạnh phúc. Nhưng điều đó có thể sao?

Ta phát hiện ngọn núi phía trước yêu khí dày đặc, phát ra đến tận nơi này. Chắc tướng công Nha Nha cũng đã nhìn ra được. Sáng mai chúng ta sẽ đi qua ngọn núi đó. Ta lại lo lắng, chiếc vòng tay mà sư phụ đưa cho ta đã phong ấn toàn bộ tu vi của ta lại, không cách nào ta thu trở về được. Ta rất tức giận, đều này sư phụ không có nói với ta. Nếu trên đường đi gặp phải yêu ma đạo hạnh cao thâm một mình Tướng công sẽ phải vất vả đối phó với chúng.

Sáng sớm, chim rừng kêu riu rít. Ta vươn vai tỉnh dậy, Tiểu Muội vẫn còn ngủ ngon lành. Ta lay lay muội ấy. Muội ấy hất tay ta ra rồi ngủ tiếp. Ta bèn bóp mũi muội ấy. Tiểu Muội xán ta một cái bóp, ta lăn xuống giường ôm lấy mặt. Ta lồm cồm bò dậy.

- Tiểu Muội, muội chán sống rồi? Ta gầm lên.
- Mau dậy cho tỳ, muội cứ nhiên dám đánh tỳ??? Ta nắm quần áo Tiểu Muội hết kéo rồi giăng.
- Mãi tỳ...tỳ thật ồn. Để cho muội ngủ... Tiểu Muội lằm bằm.
- Không cho phép! Ta chống eo.

Khương Tử Nha từ ngoài đi vào, cất giọng mềm mại:

- Chiều Đệ!
- Tướng công! Nghe giọng chàng, mắt ta long lanh quay lại.
- Tướng công, chàng dậy thật sớm! Chàng ngủ có ngon không? Ta ôm lấy cánh tay Khương Tử Nha.
- Uhm, rất ngon! Nàng ngủ có ngon không? Nha Nha nhìn ta mỉm cười.
- Thiếp nhớ chàng, ngủ không ngon chút nào! Ta cọ cọ đầu vào lồng ngực Khương Tử Nha.
- Chiều Đệ...Khương Tử Nha đỏ mặt.
- Tướng công, chàng thật đáng yêu! Ta hôn lên má chàng một cái.

Khương Tử Nha không nói gì nhìn ta hôn chàng, sau đó kéo ta ra ngoài.

- Để Vô Cát gọi Tiểu Muội dậy, chúng ta cần lên đường sớm! Nơi này vẫn còn gần Triều Ca. Khương Tử Nha nhìn ta.
- Vâng, mọi việc điều nghe tướng công hết! Ta dùng ánh mắt tràn đầy tình yêu tim hồng bay phấp phới nhìn chàng.

Tướng công Khương Tử Nha mỉm cười. Bọn ta từ biệt hai vị lão bá rồi lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Đông Nhân Phím Tân Băng Phong Thần: Tướng Công, Thiếp Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Duyên Đến Khó Thoát

Rời nhà được một tháng ta gặp qua vô số yêu tinh thấp kém, để tránh gặp tai họa bất ngờ ta rút lại ý định xông pha giang hồ, tạm gác lại việc ám sát Trụ Vương. Ta về nhà làm đại tiểu thư ăn sung mặc sướng.

Nhưng đời không như là mơ, phụ mẫu ta muốn đến Trường An sinh sống. Sau hơn hai tháng chúng ta vừa đi vừa ngắm cảnh, dạo chơi cũng đến được thành Trường An. Tại nơi này phụ thân ta có một tòa trang viện khá lớn, sau này chúng ta sẽ sống ở đây. Thành Trường An rộng lớn, tấp nập. Từ khi đặt chân tới đây ta không ngừng đi khắp nơi từ lầu đến tiệm vải, sòng bạc, đến đồ phùng....

Hôm nay ta định đi kỹ viện xem mỹ nhân thì phụ thân ta ngăn lại:

- Đệ nhi, hôm nay con chó ra ngoài, con hãy cùng ta và mẫu thân đi thăm Tỳ Can thừa tướng. Đã mấy năm rồi ta không gặp ngài ấy! Phụ thân ta hôn hờ.
- Dạ....Tỳ Can...thừa tướng? “Tỳ Can trung thành moi tim cho Trụ Vương”

- Đúng, chúng ta đi thôi! Phụ thân gật đầu.
- Đệ nhi, sang bên đó con nhớ lễ phép thăm hỏi Tướng gia đó! Mẫu thân ta chen vào.
- Dạ.... ta máy móc gật đầu. “Ta sẽ gặp được Khương Tử Nha chứ? Hồi hợp quá đi”

Thừa tướng phủ Tỳ Can..

Ta cùng phụ mẫu được Tỳ Can thừa tướng chiều đãi rất tốt, thừa tướng và phụ thân ta trước kia là hảo bằng hữu, đã 6 năm rồi mới gặp lại. Đang trò chuyện vui vẻ thì gia đình chạy vào nói gì đó với thừa tướng, ông khoát tay cho gia đình lui xuống, quay sang nói với phụ mẫu ta:

- Mã lão gia, ta muốn giới thiệu một người với ông!
- Giới thiệu?.... được....Phụ thân ta nhìn ngài tò mò

Tỳ Can thừa tướng mỉm cười, tim ta đập thình thịch, “Phải chăng là Khương Tử Nha?”, ta nâng tách trà lên môi hớp liên tục vài hớp để lấy lại tinh thần, thật sự ta rất hồi hợp. Chốc sau ngoài cửa xuất hiện một bóng dáng mặc trường bào màu xanh bước vào.

- Tại hạ, bái kiến tướng gia! Một giọng nói nhẹ nhàng, thanh thúy vang lên ầm ập.

Nam tử mày kiếm, mi cong, mắt sáng, làn da hồng hào, đôi môi đỏ rực, búi tóc được cột cố định bởi một cây gỗ nhỏ tinh xảo đơn giản. Nam tử đẹp tựa trích tiên, thoát ra khí chất cao thượng. Chàng đứng đó trông nhẹ nhàng vô cùng, hồng trần thoát tục. Phía sau hẳn có một nam tử trẻ tuổi mắt sáng tinh ranh “Chắc đây hẳn là Võ Cát rồi”. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về chàng, ta lặng im nhìn chàng, chàng thủy chung mắt nhìn mỗi tường gia. Tướng gia lên tiếng phá vỡ cục diện im lặng.

- Mã lão gia, Mã phu nhân đây là Khương tiên sinh! Nói xong Tỳ Can quay sang Khương Tử Nha.
- Khương tiên sinh, đây là Mã lão gia cùng Mã phu nhân – hảo bằng hữu của ta.
- Tại hạ bái kiến Mã lão gia, Mã phu nhân! Khương Tử Nha ôn nhu, cung kính chấp tay hành lễ.
- Ah,..chào Khương tiên sinh, tiên sinh không cần phải đa lễ! Phụ thân ta tiến tới cầm tay Khương Tử Nha. Mẫu thân ta mỉm cười gật đầu.
- Còn đây là Mã tiểu thư – Mã Chiêu Đệ! Thừa tướng tỳ can quay sang ta.
- Chào Mã tiểu thư. Khương Tử Nha chấp tay cung kính.
- Chào...chào Khương tiên sinh! Ta nhìn chàng, mắc cỡ chết đi được “Mẫu tướng công lý tướng của ta ahhhh”

Võ cát đứng sau chàng liên tục gật đầu chào mọi người. “Liệu ta và Khương Tử Nha có duyên phận hay không? Đau dài chi bằng đau ngắn, thử thì sẽ biết thôi” Ta trong lòng hạ quyết tâm. Sau khi gặp mặt ta và Khương Tử Nha cùng Võ cát lui ra để lại không gian cho “người lớn” ôn lại chuyện cũ. Võ Cát cũng về phòng cho ta và Khương Tử Nha không gian riêng.

Ta cùng Khương Tử Nha đi dạo ở hoa viên, ta liên tục liếc nhìn hắn, còn hắn vẫn giữ ánh mắt nhìn thẳng về phía trước. Ta gấp lăm rồi, ta muốn nhanh chóng xác nhận... Ta quay sang hắn:

- Khương tiên sinh!
- Mã tiểu thư! Khương Tử Nha mang về mặt ôn nhu, ầm ập nhìn ta.

Ta nhìn hắn, sau đó ta lùi xa cách hắn chừng 10 bước chân, không cho hắn nói gì nhiều ta gờ chân phải lên sau đó dậm mạnh xuống đất một cái phịch. Khương Tử Nha kinh ngạc nhìn ta không hiểu gì. Ta nhìn hắn, hồi hợp:

- Khương tiên sinh, ngài nhìn dưới chân ta đi!

Khương Tử Nha vội vàng nhìn xuống chân ta.

- Mã tiểu thư? Chân nàng bị thương à? Mặt Khương Tử Nha có vẻ lo lắng nhìn chân ta.
- Ta..... Ta chợt dạ cuối đầu nhìn xuống. Dậm thêm vài cái. Thứ ta muốn không có xuất hiện “Đây tở hồng không có từ chân ta xuất hiện quần lầy chân của Khương Tử Nha, rồi, xong phim luôn”

Ta tiếc hận khôn nguôi, “Vì sao? Có lẽ ta chỉ là cục xà bông giá rẻ bán xổ ngoài chợ thôi, may mắn được bỏ vào vỏ cục xà bông Hàn Quốc nên làm tưởng mình là cục xà bông Hàn Quốc”.

Mã Chiêu Đệ người ta dậm chân một cái là tở hồng xuất hiện trời lấy “Khương mỹ nhân” còn ta dậm này giờ cả chục cái mà có thấy cọng tơ nào đâu?? Ta đau lòng quá, ta muốn ôm mỹ nam, ta muốn Nha Nha huhu....

- Mã tiểu thư....Mã tiểu thư? Khương Tử Nha gọi ta.

- Uh...ta...ta....về phòng. Ta tui thân chạy nhanh về phòng.

Tỷ Can thừa tướng giữ phụ mẫu ta ở lại phủ vài ngày, vì thế ta theo phụ mẫu cũng ở lại phủ. Ta không muốn nhìn thấy Khương Tử Nha, thấy hấn ta tức muốn chết mất thôi.

Thư phòng Tỷ Can..

- Khương tiên sinh, ngài thấy Mã tiểu thư thế nào? Tỷ Can thừa tướng nhìn Khương Tử Nha.

- Nàng ấy hiền lành, có nét trẻ con, có chút ngây thơ! Khương Tử Nha thật lòng trả lời, chẳng hiểu vì sao thừa tướng lại hỏi như thế.

- Vậy nếu ta đứng ra mai mối cho hai người, Khương tiên sinh thấy thế nào? Thừa tướng vuốt râu cười.

- Chuyện này.....thừa tướng..... Khương Tử Nha ngạc nhiên.

- Khương tiên sinh chớ vội trả lời, hãy về suy nghĩ thật kỹ ngày mai hấn cho ta câu trả lời! Ta chờ câu trả lời của tiên sinh! Tỷ Can gật gù.

Khương Tử Nha cúi đầu trong chốc lát, hấn ngẩng đầu lên:

- Được, tại hạ sẽ suy nghĩ thật kỹ. Ngày mai nhất định cho thừa tướng câu trả lời!

- Được, được...! Tỷ Can gật đầu rồi rít

Buổi sáng sương sớm vẩy đầy phủ thừa tướng, không khí se se lạnh. Ta dậy thật sớm ra vườn ngắm hoa. Ta rất thích hoa, sự phụ nói ngắm hoa nhiều cũng có thể hấp thụ linh khí làm cơ thể thêm trẻ trung, xinh đẹp. Điều đó khiến ta từ bỏ giấc ngủ trưa, dậy sớm mỗi ngày hấp thụ linh khí sớm mai.

Trên đường đến hoa viên, thật ngoài ý muốn ta gặp Khương Tử Nha. Ta vội vàng quay đầu, trốn tránh. “Ta không muốn gặp hấn, ta còn đang đau lòng nga”. Phía sau ta hấn vội vàng lên tiếng:

- Mã tiểu thư!...mã tiểu thư!!!!

“Gọi gì mà gọi, Mã gì mà Mã. Không có lừa ngựa gì hết...” (Mã: ngựa ^^) Ta chạy càng nhanh hơn. Chợt có cái gì đó siết lấy eo ta kéo ta xoay vòng vòng ra phía sau. Một cánh tay mềm mại nhưng có lực đỡ lấy eo ta, tuy nhiên thứ gì đó ở eo ta càng siết chặt ta hơn, cái người đang đỡ lấy ta là Khương Tử Nha đột nhiên ngã xuống đất, ta bị hấn kéo theo ngã xuống luôn.

Ta nằm đè lên người hấn “Thật xui xẻo mà” Hai tay ta chống trên mặt đất, mượn lực ngồi dậy nhưng khi ta nhìn thấy cái tên đang bị mình đè ở dưới thân thì mọi ý định của ta bị đình chỉ ngay tức khắc “Hấn quá đẹp”. Đôi môi cong đỏ mọng, đôi mắt long lanh, cái mũi thẳng nhìn muốn bóp, muốn véo cái má. Ta nhìn không được cúi đầu hôn nhẹ lên môi hấn. Hấn trở mặt kinh ngạc nhìn ta. Ta biết mình quá mạnh động, không cưỡng lại sức quyến rũ của mỹ nam nên lăn ngay xuống đất, nhưng không thể lăn xa được, dường như có thứ gì đó kéo ta lại.

(Đừng vội đọc phía dưới! Mấy nàng đoán xem cái gì cứ kéo Chiêu Đề của chúng ta nào?)

Khương Tử Nha lồm cồm ngồi dậy, hấn vừa ngồi dậy ta vòng eo ta cũng bị siết chặt.

- Aaahh.... ta giật mình rên khẽ.

Khương Tử Nha ngồi xuống, cúi đầu nhìn eo ta rồi nhìn sang eo hấn. Đôi mắt hấn mở to ngạc nhiên. Rồi hấn nhìn ta chăm chú. Ta thấy thái độ của hấn cũng đưa mắt nhìn theo chỗ hấn vừa nhìn. Đầu ta ong lên, gào thét tận tâm can.

“Tơ hồng, đây là tơ hồng, là dây tơ hồng đó. Dây tơ đỏ đỏ, mờ mờ ảo ảo, lúc ẩn lúc hiện người bình thường không thấy được đâu”. Hèn chi Khương Tử Nha có thái độ như vậy. Một vòng dây tơ hồng quấn quanh eo Khương Tử Nha rồi kéo sang quấn chặt eo ta. Có thể cảm nhận được ta lúc này sung sướng ra sao không? Quá sung sướng!!!!!!

Lúc này ta quay đầu chạy thì tơ hồng từ người Khương Tử Nha quấn lấy ta kéo ta về phía hấn, rồi cũng chính nó trói ta lại với Khương Tử Nha làm ta té đấy mà. Kỳ lạ, kỳ lạ thật! Tơ hồng là xuất hiện từ Khương Tử Nha mà không phải Mã Chiêu Đề ta.

Ta và Khương tử Nha bốn mắt đắm đuối nhìn nhau, ta vô không biết gì chớp chớp đôi mắt to tròn xẹt lửa tình nhìn Nha Nha của ta.... Nha Nha của ta rồi “Ha ha ha” ta nghe được tiếng lòng mình đang cười đắc thắng.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Nhân Phim Tân Bảng Phong Thần: Tướng Công, Thiếp Đến Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Gặp Nhân Vật Độc Ác, Phong Lưu

Chúng ta đi tới đỉnh núi đầy yêu khí, theo người dân trong vùng cho biết đỉnh núi này được gọi là Thiên Sơn. Xung quanh trảm dặm cây cối tươi tốt, tuy nhiên không có hộ gia đình nào dám trú ngụ gần đỉnh núi này. Trước khi đến đây chúng ta đã hỏi qua người dân, họ nói xung quanh đỉnh núi này có rất nhiều yêu ma, quỷ quái. Thời đại này đi đâu cũng có yêu ma, quỷ quái muốn tránh cũng không được. Muốn nhanh đến Trần Đường Quan chúng tôi phải đi qua ngọn núi này. Đến chân núi, Khương Tử Nha quay sang nhìn tôi:

- Chiêu Đề nàng nhớ cẩn thận, nơi này có yêu khí, Võ Cát, Tiểu Muội theo sát ta. Khương Tử Nha nắm lấy tay ta rồi nói với Võ Cát cùng Tiểu Muội.
- Tỷ phụ, nếu vậy chúng ta đổi đường khác đi có được không? Tiểu Muội sợ hãi.
- Đường nào mà chẳng có yêu ma! Võ Cát nhìn Tiểu Muội.
- Vậy...tính sao bây giờ? Tiểu Muội lắp bắp.
- Tiểu Muội đừng sợ, người tốt sẽ được ông trời che chở! Ta quay sang trấn an Tiểu Muội.
- Được rồi, chúng ta đi thôi! Khương Tử Nha thúc giục.

Chúng ta đi chưa qua khỏi ngọn núi thì đã bị yêu quái cản đường, là một đám yêu tinh nhỏ. Tiểu Muội nhìn thấy chúng thì cả người run rẩy, cứ bám chặt lấy Võ Cát. Võ Cát cũng không thua kém gì, hai người cứ thế ôm nhau run lập bập. Tướng công Nha Nha của ta bắt đầu xông vào tấn công đám yêu quái. Chẳng xuất chiêu thật đẹp mắt, chốc thì màu vàng lát sau màu xanh... Đây chính là phép thuật. Ta mở to mắt nhìn cảnh đánh nhau trực tiếp, mà không phải kỹ xảo phim trường hay cắt ghép hiệu ứng.

Một đám hơn 10 tên yêu quái, tướng công lo đối phó với chúng còn ta đứng nhìn, xui cho ta có hai tên yêu quái chạy đến nắm tay ta kéo đi.

- Tướng công, cứu thiếp ah!!! Ta la lên.
- Hai tên yêu quái thôi, bỏ lão nương ra! Các người nhìn đi, nhìn đi...có thấy đạo sĩ đang đánh với anh em các người không? Đó là Tướng công Nha Nha của ta, nếu không muốn cùng chung số phận với họ thì mau thả ta ra... Ta vừa gãy giữa vừa hét vào mặt hai tên yêu quái.
- Chiêu Đề! Khương Tử Nha hét lên rồi vụt về phía ta đánh văng hai tên yêu quái.
- Mã...mã tỷ... Tiểu Muội hoàn hồn.
- Sư nương! Người không sao chứ? Võ Cát cũng chạy lại phía ta.
- Sao vói trắng gì, sư mẫu người bị yêu quái bắt đi mà hai người các người đứng đó ôm nhau thắm thiết! Ta dùng tay áo quạt quạt mồ hôi trên cổ.
- Tỷ phụ, người thật lợi hại! Người biết phép thuật? Tiểu Muội vỗ tay.
- Đương nhiên, nếu không sao có thể làm sư phụ của ta! Võ Cát hất cằm.
- Chiêu Đề, nàng có bị thương không? Khương Tử Nha nắm lấy tay ta.
- Thiếp không sao! Lúc này thật đáng sợ, hai tên mặt mày dữ tợn ấy định ăn thịt thiếp, nếu tướng công không cứu thiếp thì thiếp bị ăn thịt mất rồi! Hai mắt ta long lanh nhìn Khương Tử Nha.
- Sư mẫu, con thấy tại nó chỉ kéo người đi thôi mà, trí tưởng tượng của người thật phong phú! Võ Cát lý sự.
- Người thì biết gì mà nói! Nếu tướng công Nha Nha không cứu ta chẳng phải ta sẽ bị làm thịt hay sao? Biết đâu tại nó thấy ta xinh đẹp mang về làm phu nhân của đại vương bọn chúng! Ta chu môi.
- Ha ha...sư...sư...mẫu...Võ Cát ôm bụng cười.
- Mã tỷ...vội nhan sắc của tỷ...có khả năng sao? Tiểu Muội cũng ôm bụng cười.
- Đủ rồi! Chúng ta tiếp tục lên đường! Khương Tử Nha nghiêm giọng.

Chúng ta tiếp tục lên đường, vượt qua ngọn núi này đi thêm nửa tháng chúng ta sẽ đến được Trần Đường Quan. Ta sắp được gặp Na Tra rồi, đến Trần Đường Quan ta mong mọi chuyện sẽ diễn ra đúng với kịch bản mà ta đã biết. Đi đến ngày thứ năm có một chuyện đã khiến tinh tiết kịch bản thay đổi, khiến ta không kịp trở tay.

Thạch Đầu Trần

Chúng ta dừng chân ở Thạch Đầu trấn một ngày, mọi người đã đi suốt mấy ngày, đôi chân cũng muốn rụng rời nên tướng công Nha Nha quyết định sẽ nghỉ chân ở đây một đêm. Bây giờ trời vẫn chưa tối, ta và Tiểu Muội rủ nhau đi dạo phố và mua một ít quần áo mới. Đã lâu rồi không được cùng nhau đi

đạo phổ thế này. Chúng ta rất hưng phấn. Mãi mê chạy tới chạy lui, xem hết thứ này đến thứ kia ta và Tiểu Muội lạc nhau lúc nào không hay. “Chết rồi, Tiểu Muội đâu?” ta đi khắp nơi tìm kiếm muội ấy nhưng không gặp.

Ta không thể để lạc mất Tiểu Muội được, nếu bây giờ quay về nói với tướng công chắc trời vẫn chưa tối. Để tiểu muội một mình bên ngoài rất nguy hiểm. Nghĩ vậy ta định quay trở về nhưng lại không nhớ khách điểm chúng ta trọ ở chỗ nào. Ta bối rối, hỏi thăm người dân, ta miêu tả từng chi tiết về Tiểu Muội, hỏi rất nhiều người nhưng họ vẫn không thấy Tiểu Muội.

Cho đến khi có một vị lão bà nói bà ta trông thấy Tiểu Muội đi về phía Nam thì ta vội rít cảm ơn rồi đi về hướng Nam “Tiểu Muội chẳng lẽ cũng lạc đường như mình sao?”

Ta đi mãi về hướng Nam cho đến khi trời xế bóng. Vẫn không tìm được Tiểu Muội, dừng lại mới thấy nơi này có rất nhiều cây cối. Xung quanh còn có tiếng nước chảy róc rách. Không thấy bóng người. Bất chợt ta nghe có tiếng người, ta lắng nghe thật kỹ:

- Cô nương, cô thật xinh đẹp! Nhà nàng ở đâu? “Là tiếng nam nhân”

- Công tử, nhà tiểu nữ ở gần đây thôi! “Tiếng nữ nhân”

Ta rón rén tiến về phía trước, nếu ta nghe không lầm có kẻ trêu chọc dân nữ. Đối phó đám yêu quái thì ta hiện nay không đủ sức nhưng đối phó đám người bình thường này thì ta làm được. Ta bước nhanh về phía trước. Xuyên qua mấy thân cây to, ta thấy bên hồ có một đôi nam nữ đang đứng.

Nam nhân áo xanh, nữ nhân áo tím. Máu anh hùng nổi lên trong ta, ta hướng về phía họ hô to:

- Ban ngày, ban mặt dám trêu ghẹo con gái nhà lành!

Hai người bên hồ giật mình quay đầu nhìn ta.

- Ê, cái tên tóc đỏ kia! Ta nói ngươi đó! Ta chỉ một ngón tay về phía tên tóc đỏ.

- Ta? Tên tóc đỏ chỉ chính mình.

- Uhm!...chứ còn ai! Ta nhìn hấn thật kỹ. Tên này thật đẹp trai nga, tóc đỏ rực, mắt đào hoa, dáng người cũng mị hoặc...chắc...tiếc là hấn là kẻ bại hoại.

- Ha ha....ngươi xấu xí... ngươi có bản lĩnh đấy! Tên tóc đỏ mỉm cười thật to.

- Ngươi để cô nương ấy đi, ta sẽ ở lại! Ta chống tay, để ta ở lại xử lý hấn.

- Được, cô nương hẹn ngày gặp lại ah! Tên tóc đỏ quay sang cô nương áo tím.

- Công tử!!! Cô nương áo tím có vẻ không chịu đi.

- Cô nương, nàng mau đi ah, nếu không đi gã nam nhân tóc đỏ này sẽ thịt nàng ahhh... Ta chạy lại cô nương áo tím, nắm tay nàng tha thiết.

- Ta... cô nương áo tím ngập ngừng.

- Đi mau...ngươi thật ngu ngốc mà.. Ta đẩy nàng về phía trước, nàng cam chịu rào bước đi mà còn quay đầu nhìn tên tóc đỏ.

“Thật háo sắc mà, ngu ngốc” ta lẩm bẩm. Tên tóc đỏ nhìn ta, nụ cười trên môi hấn càng sâu. Ánh mắt hấn lóe sáng.

- Đây, xấu xí! Ngươi tưởng mình có giá trị hơn nàng ta à? Tên tóc đỏ nhìn ta mỉm cười.

- Đương nhiên là ta biết ta không bằng nàng, nhưng ta có thể thu phục được ngươi! Ta đồng dục tuyên bố.

- Ngươi? Ha ha ha... Tóc đỏ cười lớn.

- Mau khai báo danh tánh! Tên họ là gì? Quê ở đâu? Dám ban ngày ban mặt dụ dỗ con gái nhà lành! Ta chọn một nơi đất nhô cao sau đó trèo lên rồi chỉ vào mặt hấn.

- Ta ư? Ta là Thân Công Báo, nhà ở Triều Ca! Tóc đỏ xòe quạt, quạt mấy cái. Không biết hấn từ đâu có cây quạt.

- Uh, Thân Công Báo!!!!...cái gì? Thân Công Báo??? Ba chữ đập vào đầu ta. Ta run rẩy nhìn hấn. Sau một lúc ta lên tiếng.

- Công tử... ngươi đứng yên đó một khắc có được không? Nhớ đừng nhúc nhích.

Thân Công Báo nhìn ta ngạc nhiên, mặt hấn mở to. Còn ta thì nhân cơ hội lùi lại chạy đi. Vừa đi ta vừa nói với lại. – Thân Công Báo có phải không? Chờ ta đi khỏi ngươi hãy nhúc nhích nhé!

Ta không dám lưu lại giây phút nào, tên Thân Công Báo này là nhân vật phản diện đứng đầu bản nam, lại vô cùng háo sắc, thích XX vợ người ta, thích mị nữ từ yêu tới người... ta chạy cho nhanh ahhh.

Chương 8: Thoát Khỏi Thân Công Báo

Thân Công Báo quả là một kẻ ngốc mà, ta kêu hán đứng yên thì hán đứng yên, tội cho nam chính đứng đầu bảng phản diện chỉ biết nhìn theo ta chạy mất. Nên nói hán rất ngốc hay hán lười tính toán với một kẻ vừa xấu lại vừa tiểu nhân như ta đây? Chuyện đó không cần bàn, chuyện quan trọng trước mắt là ta phải chạy cho nhanh.

Ta chạy được một lúc thì một muốn xỉu, tu vi của ta bị chiếc vòng hút sạch bách rồi, nó chắc no nê lắm còn ta bèo nhèo không có gì để tả nữa. Ta tìm một gốc cây to dựa vào thở hổn hển, ông trời thật bất công mà chưa gì đã cho ta chạm mặt với nhân vật phản diện số 1 rồi. Cũng may ta “xấu xí”, tên Thân Công Báo này chỉ mê mỹ nhân chứ không thèm để vào mắt nhân vật như ta đâu.

Ngồi xuống gốc cây ta đầm bóp đôi chân mỏi nhừ của mình “Mẹ kiếp, Thân Công Báo ăn no rãnh rồi đi treu chọc gái nhà lành, sau này ta mà bắt được hán ta không đánh cho hán khóc kêu cha kêu mẹ mới lạ ấy”.

- Cũng may hán không đuổi theo, phù...đẹp trai mà biến thái!!! Ta vừa ngoái đầu nhìn xung quanh vừa lăm bằm một mình.

- Ta nhớ mình vẫn chưa làm gì người, sao đã bị gọi là biến thái! Một giọng nói vang lên.

Ta giật mình nhảy dựng lên, đưa tay phui phui quần áo trên người, phui cái mông vừa ngồi xuống đất khi nãy. Tay ta dựng thành quyền, nhìn bốn phía xung quanh:

- Là ai? Ban ngày ban mặt giả thần giả quỷ, ta mà bắt được thì mi chết với ta!

- Ha ha...nhìn bộ dáng của người mà cũng đòi bắt ta? Giọng nói vang lên từ phía.

- Người là ai...có ngon thì bước ra đây hai ta đấu tay đôi, ai sợ người chứ!!! Ta vẫn dõi mắt tìm kiếm xung quanh.

- Ta ở trên đầu người! Giọng nam nhân phóng thẳng truyền đến tai ta.

Ta nổi da gà.

- Phi...người ở dưới mông ta thì có, đầu của ta là để thờ cúng tổ tiên! Ta chống tay lên eo.

- Người nói cái gì? Có tin ta giết người không? Giọng nói băng lãnh ở ngay trên đầu ta.

Ta rùng mình, ngẩng đầu nhìn lên cây. Đầu tiên là một người mặt áo màu xanh đập vào mắt ta, tiếp theo là mái tóc đỏ, zoom cận cảnh thêm một chút nữa ta thấy được gương mặt yêu nghiệt, tà mị của Thân Công Báo. Ta giật mình như chạm phải điện lùi ra sau mấy bước, cái tật này vẫn không bỏ được, hề sợ hãi là ta lại nhảy loạn cả lên.

“Gian tặc, dâm tặc...ngàn loại tặc – Thân Công Báo, hán đuổi theo ta.....oa....” Giờ phút này việc ta muốn làm nhất không phải là cố gắng chạy thoát thân mà ta chỉ muốn ôm cây sau đó hét to lên “Ồ....tướng công, cứu thiếp ahhhhh!”. Sao tên này lại cố tình theo đuổi ta tới đây chứ? Ta có gì để hán phải nhọc công!!! Ư...ư...hu...hu...

- Vì sao người thấy ta là chạy? Người nhớ khi nãy người nói gì không? Thân đại ca tà mị ôn nhu nhìn ta. “CMN, cái mặt ôn nhu giả tạo nhìn muốn đâm”

- Ta nói gì? Xin lỗi ta mắc bệnh điên trí! Ta chấp hai tay trước ngực tỏ vẻ “ta không nhớ, ta không nhớ thật đó” nhưng thực ra lại là “bà đây không muốn nhớ, rồi sao nào”

- Vậy để ta nhắc người nhớ! Người nói người ở lại! Thân Công Báo mỉm cười.

- Ta...ta ở lại! Ta chỉ vào mũi mình.

- Đúng! Nhưng người lại chạy, ta xấu xí lắm sao? Đáng sợ lắm sao, ta dọa người à? Sao người lại chạy? Thân Công Báo ôm nhánh cây nhìn ta triu mến.

Ta ôm trán, sao lại thế này nhỉ? Thân Công Báo trông giống như một mỹ nhân đang ủy khuất vì bị nam nhân ghét bỏ, Thân Công Báo hán là đang trách tình lang sao? Đây tuyệt đối không phải hình tượng Thân Công Báo mà ta biết à nha!!!

Ta liếc kẻ đang ôm nhánh cây một cái. Ta hất cằm:

- Ta gạt người thôi, người ngốc, người tin thì người chịu ah!

- Ta biết ngay mà, vì thế mới theo ngươi! Ngươi đuổi mất thể tử của ta rồi! Ngươi phải bồi thường! Thân Công Báo vút một nắm lá cây vào mặt ta.

Ta lại lại, “Nói giỡn sao? Thân Công Báo hôm nay bị đại tỷ Hồ Tiên Nhi – Đát Kỷ bỏ rơi hay Trụ Vương thất sủng hẳn nên hẳn bị chấp mạch nhỉ”(VLA: mấy nàng chưa xem phim ta chú thích thêm -> Thân Công Báo làm Quốc sư ở Triều Ca rất được Trụ Vương xem trọng, ái khanh ý ^^)

- Ta không biết, ngươi mang nướng từ đền cho ta! Thân Công Báo đột nhiên dừ lên khiến ta phải rùng mình.

- Nhưng...nhưng người đuổi thì cũng đuổi rồi.... thể gian thiếu gì nữ nhân...ngươi phong lưu, tiêu sái, ngọc thụ, lâm phong như vậy sợ gì mấy nàng không yêu ngươi! Ta lấp bắp, lỡ hẳn tức giận một chường bỏ xuống thì “tướng công ơi, hẹn kiếp lai sinh”. Ta cố dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ tên “yêu nam” này.

- Ta...không...biết.... Ngươi đền nướng từ cho ta! Thân Công Báo gầm từng tiếng.

- Ha...ha.... Thân Công Báo nếu ngươi thích ở trên cây vạch lá tìm sâu như thế, hay ngươi cứ ở đó từ từ tìm đi há, ta đi về trước đây. Ta cười gượng hai tiếng, cố phá tan bầu không khí đang căng lên.

- Đứng lại, ai cho phép ngươi đi! Một đạo ánh sáng xanh đánh xuống thân ta, ta đứng yên không thể nhúc nhích. “Hu...hu...định thân pháp ah”

- Ngươi rất thú vị...có biết không há? Thân Công Báo đột nhiên đứng trước mặt ta, hẳn dùng tay nâng cằm ta lên, sau đó mải nhíu lại:

- Aichacha...chặc...chặc...chỉ tiếc...quá xấu... da thì đen, lại thêm nốt ruồi to trên mép nữa này! Thân Công Báo vừa nói vừa sờ tới sờ lui trên mặt ta.

- Thân Công...Báo trời tối rồi ngươi để ta về được không? Ta nhắm mắt thăm cầu khẩn “Tướng công ơi, mau tới cứu thiếp, nướng từ của chàng đang bị khinh bạc....”

- Nếu ta không thả? Thân Công Báo tựa lưng vào cái cây đối diện nhìn ta cười nhếch mép.

- Ngươi thả ta đi ah, trên ta có cổ nãi nãi già 80 tuổi, dưới có một đàn em nhỏ, cả gia đình chỉ dựa vào ta mà sống..hix.... Ta thỏ thức, vẻ mặt đáng thương như muốn khóc “thật sự ta đang muốn khóc”

- Ha ha càng ngày ngươi càng thú vị, làm sao đây? Ngươi khiến ta yêu thích không thôi! Thân Công Báo cười to.

“Ta thú vị? Chỗ nào? Mau nói ta biết ta bỏ liền, ngươi thấy thú vị điều gì ta xin thể ta không lặp lại điều đó nữa hức hức....” trong lòng ta gào thét.

- Thân công tử, Thân đại hiệp, Thân ca ca... van ngươi thả ta đi ah! Cổ nãi nãi mà không thấy ta sẽ nghĩ lung tung, mà nghĩ lung tung sẽ sinh ra nông nổi ah. Nếu bà nghĩ ta đã bị dã thú ăn thịt sẽ đau tim mà chết nga” Ta cố tình ám chỉ ai đó là dã thú.

- Dã thú ăn thịt? Ha ha...ngươi to gan thật đấy! Thân Công Báo tiến về phía ta.

“Đại gia ơi câu này ngươi nói mấy lần rồi, vâng, ta biết gan ta to rồi mà”. Ta tiến thoái lưỡng nan, đột nhiên như vớ được phao cứu sinh, ta nhìn hẩn nịnh hót:

- Thân đại ca, hay ngươi thả ta về nhà, ta hứa ngày mai giờ này hẹn gặp ngươi ở đây. Ta sẽ dẫn theo nướng từ bồi thường cho ngươi có được không? Ta mỉm cười, tâm trạng rực sáng.

Thân Công Báo trầm tư một lát sau đó cười dịu dàng:

- Được, ta xem ngày mai ngươi sẽ gỡ trò gì!

- Cảm ơn Thân đại ca nga! Ta được Thân Công Báo giải thuật pháp vượn vai, xoay qua xoay lại mấy vòng.

- Ngày mai không gặp không về! Ta chấp tay thành quyền cung kính. Câu thoại kinh điển không thể thiếu trong phim kiếm hiệp được ta mang ra dùng một cách trôi chảy.

- Được! Thân Công Báo mỉm cười.

- Vậy ta đi đây,...ta đi nhé....ta đi thật đó...nhớ là ngươi tự thả ta đó... Ta vừa bước đi vừa quay đầu lại xác nhận xem Thân Công Báo thật sự thả ta và không theo ta nữa hay không.

- Ta biết rồi, ngươi đi đi! Thân Công Báo khoát khoát tay.

Ta được thả ra đi một đoạn ngắn sau đó chạy vù như phía sau có gấu ngựa đuổi theo. Ta men theo đường cũ về lại trấn Thạch Đầu. Trời đã tối hẳn, ban nãy còn chút ánh sáng nhưng giờ đã tối thật sự rồi. Ô, ta vẫn chưa tìm được Tiểu Muội và tướng công. Ta đành đi lang thang trên phố nhìn xung quanh, khách điểm bộn ta trụ tên Hỷ Lai, ta đang tìm nó đây.

Tìm mãi cũng không thấy cái tên Hỷ Lai, ta ừ ừ “tướng công, chàng đang ở đâu ah, nướng từ của chàng đang tìm chàng ah, chàng có biết mình bị lạc mất nướng từ rồi không?” Ta ôm cái bụng đói meo, tiếp tục đi về phía trước thì giọng nói ta chờ mong vang lên:

- Chiều Đệ, ta tìm nàng thật khó! Nàng đã đi đâu? Giọng nói của Khương Tử Nha bây giờ chính là ánh sáng soi sáng cả cuộc đời ta trong đêm tối. Ta quay đầu lại, bóng dáng của Khương Tử Nha đang từng bước tiến gần ta. Ta chạy tới, phóng lên người tướng công Nha Nha, ôm chặt chàng. Đây là hành động trong phim mà ta đã xem, bất giác ta làm theo thành thói quen.

- Chiều Đệ, nàng không sao chứ? Khương Tử Nha đặt ta xuống đất, đôi mắt màu đen lấp lánh như ánh sao nhìn ta.

- Ô...ô...tướng công, thiếp lạc mất Tiểu Muội rồi, phải làm sao đây? Ta ôm lấy Khương Tử Nha, bộ dáng như muốn khóc “Ta lạc Tiểu muội hu hu”

- Chiều Đệ, nàng đừng lo! Tiểu Muội đã về khách điểm rồi! Khương Tử Nha ôn nhu lau nước mắt cho ta, chàng bấu môi.

- Thật sao? Ta nhìn Khương Tử Nha đắm đuối “Thật xinh đẹp mà, hành động thật đáng yêu quá đi”

- Thật, giờ chúng ta cũng nên quay về thôi! Khương Tử Nha nắm lấy tay ta.

- Được,...tướng công, người ta thật nhớ chàng!!! Ta thừa nhận mình xem phim bị nhiễm rồi, có những lúc ta nhập vai kinh khủng.

- Được rồi, về thôi! Khương Tử Nha mỉm cười dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Nhân Phim Tân Bảng Phong Thần: Tướng Công, Thiếp Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Ta và tướng công tay trong tay trở về khách điểm, cũng may Tiểu Muội không bị lạc đường như ta, ta thật hậu đậu. Cổ đại đường rộng thênh thang mà ta cũng bị lạc, đâu phải như ở hiện đại nhiều ngõ ngách kia chứ!

Sáng hôm sau

Chúng ta quyết định lên đường thật sớm, một ngày mới lại bắt đầu rồi ta vươn vai chào đón ngày mới. Tiểu Muội và Võ cát đang chuẩn bị quần áo và một số thứ cần thiết để lên đường, tướng công Nha Nha nói sắp tới bọn ta phải đi một chặng đường dài, phải vượt qua nơi hoang vu, hẻo lánh. Có rất nhiều yêu quái trên đường đi nên bọn ta phải chuẩn bị thêm một số lương khô mang theo.

Bước xuống lầu của khách điểm, vô số ánh mắt nhìn ta bàn tán, chỉ trò.

- Xấu thật! Một vị đại thúc nói với người bên cạnh mình.

- Thật tội,...con cái nhà ai lớn lên xấu quá.... Một đại thẩm trợn mắt nhìn ta lắm bầm.

Ta bỏ ngoài tai những lời nói của họ vẫn ôm lấy cánh tay tướng công Nha Nha, Tiểu Muội ở bên cạnh rất bức xúc quay sang trách ta:

- Mã tỷ!!!! Sao tỷ.....

- Tiểu Muội... Ta lắc đầu, ra hiệu bảo Tiểu Muội im lặng.

“Rõ ràng rất tỷ tỷ ta xinh đẹp, xinh đẹp từ bé nha mấy bà thím, mấy đại thúc nhiều chuyện” Tiểu Muội trong lòng vì phần uất mà gào thét.

- Chiều Đệ, đừng để ý đến lời bọn họ! Ta luôn ở bên nàng! Khương Tử Nha vỗ vỗ tay ta, giọng nói ôn nhu nhìn ta.

- Tướng công... Ta cảm động nhìn Khương Tử Nha

“Tu mấy kiếp mới có được tướng công như Khương Tử Nha kia chứ? Đời này kiếp này ta lấy được Khương Tử Nha là hạnh phúc lắm rồi, từ bỏ “hiện tại” để quay về “quá khứ” phải chăng là kiếp số của ta?”

- Tướng công!!!! Ta ôm lấy Khương Tử Nha thật chặt.

- Được rồi! Khương Tử Nha vỗ vỗ lưng ta.

Mọi người đổ dồn ánh mắt về phía hai chúng ta, ngạc nhiên vì ta xấu xí lại có thể lấy được tướng công anh tuấn bức người, tướng công lại rất ôn nhu đối với ta. Khương Tử Nha và Mã Chiều Đệ ta hiện tại mà nói là cách nhau 1 vạn 8 nghìn dặm ah. Một người quá đẹp, quá tài còn một người thì quá xấu, quá tệ.

Phân cách tuyến....

Ta ôm lấy cánh tay Khương Tử Nha chậm rãi đi trên con đường đầy sỏi đá, 20 năm sinh sống ở cổ đại ta đã quen với từng lối sống, từng phong tục cũng quen đi bộ và mặc nhiều lớp quần áo trên người. Thế nhưng đi trên một con đường đầy sỏi đá với đôi giày vải dưới chân là điều khó khăn đối với ta. Dù sao những đôi giày thể thao cũng đã ăn mòn và tồn tại trong tâm trí ta rồi. Ta xiêu vẹo bám lấy Khương Tử Nha, lòng bàn chân ta đau buốt.

Chư Tiểu Muội và Võ Cát có vẻ rất thoải mái thì phải, tốc độ chúng ta đi như rùa bò mà. Khương Tử Nha cũng rất thoải mái chỉ có ta là trông chật vật. Ta đưa tay lên trán lau mồ hôi mà không hề than vãn với Khương Tử Nha nữa lời, không có linh lực hộ thể đôi lúc ta cảm thấy mình còn tệ hơn cả Tiểu Muội “Thật kỳ lạ, ta vốn không yếu đến như vậy”.

Ta muốn làm một người vợ “giỏi việc nước, đảm việc nhà” của Khương Tử Nha thì điều cần vượt qua là khổ không biết nản, khó không biết lùi. Ta cắn răng đi tiếp mặc dù dưới chân truyền đến từng trận đau buốt và cảm giác rất rất khó chịu. Bỗng Khương Tử Nha dừng lại và quay sang ta:

- Chiêu Đề, nằng sao vậy? Giọng nói ấm áp, đầy vẻ quan tâm.

“Khương Tử Nha đã nhận ra sự bất thường của ta rồi sao, nhanh thật” Ta nhìn Khương Tử Nha cổ ra vẻ ngây thơ, đáng yêu chu môi:

- Twerking công, chân thiếp đau quá!

- Mã tỷ, tỷ không sao chứ? Tiểu Muội tiến lên nhìn ta quan tâm.

- Chúng ta lại đằng kia nghỉ một chút! Khương Tử Nha dìu ta đi đến ngồi dưới một gốc cây cổ thụ.

- Sư mẫu, nếu đau quá hay để con cõng người! Võ Cát lên tiếng làm ta cảm động vô cùng “Đứa nhỏ thật có hiếu ah”

- Ta không sao, đừng bận tâm ha ha!!! Ta cười vài cái cho họ yên lòng.

- Không sao đâu! Lúc mẫu thân con còn sống con hay cõng mẫu thân lắm! Võ Cát cười mỉm.

“Mẫu thân Võ Cát đã chết ư? Phải rồi, từ lúc gặp Khương Tử Nha và Võ Cát đến nay không thấy có mẫu thân hẳn nga,...” Ta đắm chiêu suy nghĩ “Lại có sự thay đổi nhẹ”. Ta nhìn Võ Cát đang lâm vào suy nghĩ vội lên tiếng:

- Võ Cát thật có hiếu, sao này ai lấy được con sẽ có phúc nha!

- Ha ha...sư mẫu, người đừng ghẹo con! Võ Cát gãi gãi đầu.

- Mã tỷ, cô nương nào ngốc mới chịu lấy Võ Cát á! Tiểu Muội bĩu môi nhìn Võ Cát.

- Đây, đừng có khinh người chứ! Võ Cát trợn mắt nhìn Tiểu Muội.

Ta nhìn hai người Võ Cát và Tiểu Muội lác đầu, “oan gia thường hay gắn kết với nhau” sau này yêu nhau rồi không muốn chia lìa cho coi.

- Chiêu Đề, để ta giúp nàng xem một chút! Khương Tử Nha đột nhiên ngồi xuống một chân quỳ trên đất rồi cầm lấy chân ta có ý định tháo giày.

- Ah,...Nha Nha...thiếp không sao! Ta cầm lấy tay Khương Tử Nha.

Xẹt...xẹt....

“Ahhh, có điện giật!” từ lòng bàn tay ta truyền đến cảm giác như bị điện cao thế giật, ta vội rút tay mình về “Sao lại như thế? Tim mình đập thật là nhanh” Ta biết mình đã yêu Khương Tử Nha rồi, yêu chết về mặt muốn màu muốn sắc cùng sự chăm sóc của hắn. Lúc trẻ con, lúc ôn nhu, lúc nghiêm khắc suy nghĩ.... Ta chỉ muốn mãi mãi được đắm chìm trong sự ôn nhu, sẵn sàng ấy!

Nhưng.....Khương Tử Nha không yêu ta, chàng chỉ làm theo ý trời và từ đó sinh ra trách nhiệm đối với ta. “Mặc kệ, cố gắng làm chàng yêu là được” Ta nhắm mắt hít vào một hơi thật sâu.

- Chiêu Đề nàng làm sao vậy? Khương Tử Nha lên tiếng làm ta giật mình.

- Thiếp....thiếp....không cần cởi giày đâu, thiếp ổn mà, thật đấy! Ta nhìn Khương Tử Nha gật đầu tỏ vẻ chắc chắn.

- Nàng không sao thật chứ? Khương Tử Nha nhìn ta.

- Đúng! Thật mà, thiếp chỉ mỏi chân một chút thôi! Ta vừa nói vừa cười.

- Vậy nàng nghỉ ngơi một chút, lát sau chúng ta sẽ tiếp tục lên đường! Khương Tử Nha ánh mắt ôn nhu, nhẹ nhàng đứng lên rồi nhìn ta nói.

Ta gật đầu mỉm cười. Gần đó Võ Cát và Tiểu Muội đang trêu đùa nhau. Đoạn đường có hai người họ quả thật không nhàm chán mà còn rất thú vị.

- Chiêu Đề, nàng uống chút nước đi! Khương Tử Nha đưa túi nước cho ta.

- Cảm ơn tướng công! Ta đón lấy túi nước.

Sau khi uống xong nước ta nhìn qua thấy Khương Tử Nha đang nhìn mình bằng một ánh mắt khó hiểu. Ta không hiểu trong lòng chàng đang nghĩ gì! “Ta quá xấu”

Bắt một người như Khương Tử Nha cười một vị tiểu thư xấu xí như ta quả là thiệt cho chàng mà.

- Tướng công, có phải lấy ta chàng thấy rất thiệt thòi? Ta nhìn Khương Tử Nha.

- Nàng nói gì vậy? Chúng ta vốn có số phu thê! Khương Tử Nha mỉm cười.

- Tướng công! Thiếp biết mình xấu xí nhưng tướng công đừng nạt thiếp có được không? Ta nhìn Khương Tử Nha bằng ánh mắt chứa sự đau buồn, tủi thân.

- Chiêu Đệ.... Khương Tử Nha nhìn ta, ánh mắt chàng sâu xa.

- Tướng công, nếu chàng không cần thiếp nữa thì hừ thiếp ah, thiếp sẽ ra đi, chỉ xin chàng đừng... đừng ở bên nữ nhân khác trước mặt thiếp! Ta khóc.

- Chiêu Đệ, nàng đừng nghĩ lung tung! Khương Tử Nha tiến lại ôm ta vào lòng.

Chỉ cần nghĩ đến Khương Tử Nha yêu người khác ta lại thấy đau lòng, kịch bản có thể thay đổi kia mà. Nếu Khương Tử Nha yêu ai đó thì sao? Ta thật lo lắng.

- Nàng khờ quá! Ta không phải hạng người như vậy! Khương Tử Nha giọng nói ôn nhu, ấm áp bên tai ta.

- Nhưng nếu chàng gặp....gặp nữ nhân khiến chàng yêu? Ta ngẩng đầu đối diện với đôi mắt đen láy của Khương Tử Nha.

- Ta..... Khương Tử Nha cau mày.

Nước mắt ta bắt đầu rơi dài trên hai má, ta cúi đầu vùi mặt vào ngực Khương Tử Nha. Ta cảm nhận được Khương Tử Nha khẽ siết chặt vòng tay, ôm ta chặt hơn, sau đó chàng nhẹ nhàng cất lời:

- Vậy nàng hãy cố gắng làm ta yêu nàng đi!

Ta ngạc nhiên, trong tâm trạng ta ngổn ngang. “Khương Tử Nha nói như vậy là muốn cho ta một cơ hội sao?”

- Nếu người ta yêu là nàng thì nàng sẽ không phải nghĩ lung tung nữa! Khương Tử Nha nhìn ta mỉm cười.

- Tướng công....thiếp làm được sao? Ta nhìn Khương Tử Nha.

- Mặc dù hơi khó nhưng không có gì là không thể! Khương Tử Nha mỉm cười.

- Thiếp biết thiếp xấu xí lại ngu ngốc... Ta híc mũi.

- Chiêu Đệ, ta là người tu đạo tâm ta rất vững vàng nhưng như ta đã nói, không có gì là không thể! Khương Tử Nha nắm lấy tay ta.

- Tướng công!!! “Khương Tử Nha sẽ yêu ta sao?”

- Ai..ai...ai.... Sư phụ, sư mẫu hai người làm gì mà cứ Chiêu Đệ rồi Tướng công hoài vậy? Võ Cát đột nhiên chạy đến xen vào cuộc đối thoại của ta và Khương Tử Nha.

- Không có gì! Chuẩn bị lên đường thôi! Khương Tử Nha buông tay ta rồi quay sang Võ Cát.

- Tiểu Muội, sư phụ bảo lên đường! Võ Cát lại quay sang gọi Tiểu Muội.

- Ah...đến liền! Mã tỷ, tỷ vừa khóc sao? Tiểu Muội chạy đến khi thấy mắt ta ướt vội hỏi.

- Không có, là bụi bay vào mắt ta thôi! Ta lắc đầu.

Chúng ta lên đường, ta không biết từ phía sau Khương Tử Nha nhìn ta rồi mỉm cười lắc đầu.

Mặc dù ta và Khương Tử Nha đã bái đường thành thân nhưng chúng ta vẫn tương kính như tân, vẫn chưa viên phòng. Ta cùng chàng ngủ trên một chiếc giường nhưng ngay cả môi cũng chưa hôn một cái. Ta đang suy nghĩ xem có nên học Mã Chiêu Đệ trong phim cường bức chàng hay không đây? Aizz...ta không có cái gan đó!!!

Đêm nay chúng ta trọ lại ở một thị trấn nhỏ, dường như càng đi thì người dân càng thưa thớt. Sau khi ăn xong bữa tối chúng ta quyết định đi ngủ sớm, chắc Thân Công Báo giờ này đang chờ đợi ta ha ha, cho hắn chờ đến chết luôn, thật là hà hê mà. Ta đã quên mất một điều là thế giới này dùng phép thuật, chuyện Thân Công Báo sớm muộn gì cũng tìm ta nhất định sẽ xảy ra. Ta và Khương Tử Nha phòng ở giữa Tiểu Muội và Võ Cát ở hai bên. Mấy

ngày nay khi tắm ta đều tắm ở phòng Tiểu Muội tránh cho Khương Tử Nha nhìn thấy diện mạo thật sự của mình. Sau khi tắm ta còn tô về lên mặt nên rất tốn thời gian.

- Mã tỷ, muội thật không hiểu sao tỷ đẹp như vậy mà phải làm mình xấu đi! Tiểu Muội ngồi trên giường nhìn ta.
- Tiểu Muội, muội không thấy hiện nay nữ nhân xinh đẹp đều bị bắt đi hay sao? Quan quyền không bức ép dân nữ thì yêu quái cũng bắt đi ah! Ta vừa tô về lên mặt vừa nói.
- Cũng đúng...ha... Tiểu Muội gật gật đầu.
- Mã tỷ, nhìn tỷ mấy năm nay báo hại đi ra đường muội nhìn ai cũng thành xấu xí, ngay cả muội cũng tủi thân hực... Tiểu Muội đột nhiên thổn thức.
- Aiya, muội xinh đẹp mà! Con người đâu phải dựa vào bề ngoài! Ta quay đầu nhìn Tiểu Muội.
- Mã tỷ, tỷ phụ định dẫn chúng ta đi đâu vậy? Tiểu Muội nhảy xuống giường, lại gần ta.
- Uhm...đi thì sẽ biết nga! Ta mỉm cười.

Phân cách tuyến

Chúng ta đi đến một con đường khá rộng, xung quanh vách núi dựng đứng, cây cối tươi tốt, gió thổi nhẹ nhàng khiến tâm trạng ta vô cùng thoải mái. Ta quay sang kéo Tiểu Muội lại gần ngắm cảnh đẹp thiên nhiên. Xung quanh có rất nhiều cúc dại đủ màu sắc và Tiểu Muội vừa đi vừa hái rất nhiều cúc dại bỏ thành bó to. Ta ôm bó hoa đến tặng cho Khương Tử Nha, chàng nhìn bó hoa rồi mỉm cười ấm áp đón nhận nó.

- Tướng công, chàng nhận hoa của thiếp là đồng ý làm người yêu của thiếp rồi đấy! Ta ôm tim mỉm cười nhìn Khương Tử Nha.
- Có tục lệ này nữa sao? Khương Tử Nha khẽ đưa bó hoa lên mũi ngửi.
- Có chứ,...à...nó là do thiếp đặt ra nga! Ta chạy lại ôm lấy cánh tay Khương Tử Nha lúc lắc vài cái.
- Nhưng người yêu là người như thế nào? Khương Tử Nha chợt quay sang hỏi ta.
- Uhm,...là người mà thiếp yêu, chàng cũng phải yêu thiếp! Ta gãi đầu.
- Ta đã là tướng công của nàng rồi! Khương Tử Nha nắm tay ta.

Ta vốn định giải thích thêm thì một tiếng nói trong veo mà mạnh mẽ vang lên:

- Khương Tử Nha, chạy đâu cho thoát!

Một cô gái tóc trắng, mặt y phục trắng dung mạo cực kỳ xinh đẹp bỗng chốc đứng trước mặt chúng ta. Trong đầu ta vang lên hồi chuông “đây chính là Đát Kỷ nga”. Sau đó bên trái và bên phải Đát Kỷ hiện ra hai vị nữ nhân xinh đẹp khác. Bên phải là một nữ tử mặc y phục xanh hoa lệ trên tóc cài lông không tước, bên trái là nữ tử mặc y phục màu hồng trên tóc cài trâm vàng hình cánh quạt. “Phụng Thanh Thanh, Triệu Ngọc Khánh”

Khương Tử Nha chặn trước người ta, sau lưng ta Võ Cát và Tiểu Muội không hiểu gì cũng lùi bước ra sau.

- Đát Kỷ, Trĩ Kê Tinh, Tỳ Bà Tinh! Các ngươi lại dám theo ta đến tận đây! Khương Tử Nha mặt lạnh lùng nhìn ba vị mỹ nhân trước mắt.

Ta thì đơ người rồi, ba nữ nhân này thật sự rất đẹp, nếu mỗi ngày ta không tắm xong rồi nhìn mặt mình trong gương hơn 1 tiếng ta cũng sẽ bị dọa đến thất hồn lạc phách nga... Ta chăm chú nhìn ba vị mỹ nữ, sau lưng ta Tiểu Muội cũng hô lên.

- Wow, cuối cùng muội cũng thấy mỹ nhân ngoài Mã tỷ ahhhh....
- Đẹp thật... Võ Cát hai mắt long lên, nhìn không chớp mắt.
- Nhưng tên gì nghe ngộ quá nha! Tiểu Muội nắm lấy tay áo ta.
- Họ là yêu quái! Ta nhìn Tiểu Muội, khẽ nuốt nước miếng.
- Ah...Tiểu Muội hốt hoảng ôm lấy tay ta.

Võ Cát dường như cũng đã nghe thấy lời ta nói, hần sừng sốt rồi nhảy lùi ra sau.

- Yêu...yêu...quái? Võ Cát nhìn ta.
- Uhm,...lúc này tướng công có gọi mà! Là tỷ bà tinh với Trĩ kê tinh! Ta gật đầu hướng Võ Cát nói.

Trong lúc ba chúng ta còn đang bàn bạc về chuyện yêu quái với mỹ nữ thì bên kia tướng công Khương Tử Nha và ba nhân vật mỹ nữ đã lao vào đánh

nhau. Vàng, xanh, tím, đỏ đánh nhau chí chóe. Bọn ta bên này nhìn mà trầm trồ.

- Wow,....động tác của tướng công thật đẹp! Ta xuýt xoa.

- Sư phụ, mau đánh chết chúng đi! Võ Cát hò reo.

- Tỷ phụ, muội cố vũ huynh! Tiểu Muội hò hét.

- Tướng công, mặc dù đánh nữ nhân là không tốt nhưng nữ nhân đẹp là rất đáng đánh ah, đẹp là mê hoặc chúng sinh ahhh! Ta hô to.

Bên ấy Khương Tử Nha và ba vị mỹ nhân vẫn đánh nhau, ai cũng muốn diệt đối phương. Ta đang định cùng Võ Cát và Tiểu Muội hợp lực hò reo thì một cánh tay chụp vào vai ta, ta giật mình:

- Á..... Quá đột ngột, ta chỉ kịp hét lên.

- Sư mẫu + Mã tỷ - tiếng của Võ Cát và Tiểu Muội đồng thời vang lên.

Chưa kịp làm gì thì ta đã thấy khung cảnh xung quanh mình thay đổi, ta đang đứng trên một vách núi cao, gió thổi bên tai rít gào làm tung vấy áo của ta, gió thổi rất mạnh. Trước mặt ta là vực sâu. Ta sợ hãi giữ chặt y phục ngăn cho gió thổi tung. Ta quay đầu định chạy đi nhưng mặt ta đập vào một lồng ngực rắn chắc.

Bụp...hự.....

Ta bị va đến choáng váng đầu óc, tay ta xoa trán rồi phúi phúi tay ta đứng dậy.

- Mình va phải thứ chi mà đau quá! Ta vừa sờ cái mũi vừa oán.

- Người có quan hệ gì với Khương Tử Nha! Một giọng nói trầm và băng lãnh vang lên.

Ta ngẩng đầu nhìn về hướng phát ra giọng nói “Má ơi, Thân Công Báo!” Ta bị dọa lùi lại mấy bước. Ta nhìn tên nam nhân yêu nghiệt trước mắt nhỏ giọng:

- Ta...ta là nương tử của Khương Tử Nha!

- Nương tử? Âm thanh cao vút của Thân Công Báo vang lên.

- Phải....tình hình là vậy đó! Ta nhìn Thân Công Báo.

- Hừ,...người dám lừa gạt ta, để ta phải chờ người cả một buổi chiều rồi đến tận buổi tối! Thân Công Báo giọng điệu mềm mại, uy khuất.

- Ta....người không vì vậy mà bắt ta đến đây sau đó giết ta xả hận chứ? Mắt ta ướt ướt nhìn Thân Công Báo.

Thân Công Báo không nói gì tiến lại gần ta

- Ah....đừng giết ta mà, Thân đại nhân oan oan tương báo đến bao giờ mới hết! Ta lại mang lời thoại trên phim ra sử dụng mà không xin phép bản quyền.

- Nếu người còn lùi nữa sẽ rơi xuống vực chết không toàn thây! Giọng điệu cười cợt của Thân Công Báo sát tai ta.

Ta giật mình đứng im thính thít không dám nhúc nhích, ngay cả thở cũng nhẹ nhàng. Thân Công Báo nhìn thấy bộ dạng của ta thì cười lớn, sau đó nắm lấy cánh tay trái của ta, ta giật mình tưởng hẳn định bẻ tay ta rồi xương làm thú vui nên đẩy hẳn ra:

- Ah....người đừng bẻ tay ta!

- Người im lặng! Thân Công Báo gầm nhẹ rồi ôm ta dịch chuyển vào trong, ra xa mép vực.

Hắn bỏ ta ra, sau đó nhanh như chớp tiến đến xé bỏ tay áo bên trái của ta. Rẹt.... – tay áo của ta rơi xuống đất. “ba lớp đấy, hẳn mạnh dữ” Lòng ta gào thét.

Thân Công Báo nhủ thầm, tiếp tục tiến đến xé luôn tay áo còn lại của ta. Rẹt...- tay áo bên phải của ta rơi xuống.

- Dâm tặc.....*bóp* Ta tát vào mặt Thân Công Báo một cái bất chấp tất cả, ai kêu hắn có ý định khinh bạc ta. “Thân thể của ta chỉ có Khương Tử Nha mới được phép khinh bạc ah”

Ta nhắm mắt chờ đợi Thân Công Báo ra tay nhưng qua vài phút vẫn không cảm nhận được gì từ hắn. Ta từ từ mở mắt ra. Kỳ lạ, Thân Công Báo tự dưng nổi điên nhào đến xé nát hai tay áo của ta xong rồi hắn đứng đó cười như điên. Ta bĩu môi nhìn Thân Công Báo, thật sự rất muốn hỏi hắn “Thân Công Báo, nói cho ta biết người bị vậy khi nào thế?” Ta là đang quan tâm hắn ah!

Bạn đang đọc truyện *Đồng Nhân Phim Tân Bảng Phong Thần: Tướng Công, Thiếp Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 10.1

Thân Công Báo quả là một tên điên điên, vô lại mà. Thời cổ đại nay xé áo nữ nhân là phạm vào trọng tội nha. Mất hết danh dự của ta rồi “ahh...”. Ta lườm Thân Công Báo một cái, chỉ tay về phía hắn.

- Dâm tặc, phụ mẫu ngươi không dạy ngươi nam nữ thụ thụ bất thân ư?

Thân Công Báo không nói gì, xoa xoa cằm nhìn ta. Hắn đang suy nghĩ gì đó.

- Nàng tên gì? Thân Công Báo hỏi ta.

Ta khoanh tay im lặng “Ta không nói, ngươi làm gì ta”

- Gương mặt xấu, làn da lại xinh đẹp... chắc...chắc....mặc nhiều áo như vậy làm gì? Thân Công Báo mỉm cười, chấp hai tay sau lưng.

Cái tên này có ý gì đây chứ? “Chết rồi...” Thân Công Báo hai mắt lóe lên.

- Ta hỏi một lần nữa, nàng tên là gì? Nếu nàng không nói ta sẽ lập tức biến nàng thành con lợn! Thân Công Báo vuốt mái tóc lòa xòa trước trán, giọng đầy ác ý.

- Ta..... Trời ạ, chỉ cần nghĩ đến ta bỗng dưng biến thành con lợn to béo rồi kêu ột ột chạy lung tung ủa đất là ta muốn ngất rồi.

- Có nói không? Thân Công Báo tiến lại gần ta.

- Mã.... Mã....Chiêu Đề.... Ta run rẩy “Tướng công chàng đang ở đâu ahhhh, mau đánh bại Đát Kỳ tới cứu thiếp!”

- Haaaa..... Tốt lắm, ta dường như thích nàng rồi! Thân Công Báo chau mày đẹp.

- Không, Thân đại ca ngươi tha cho ta đi mà, ta biết mình đuổi mất thê tử của huynh nhưng thế gian thiếu gì hoa thơm, cỏ dại.... “thê tử cái con khi, toàn đặt bẫy ta”

- Ai làm người đó chịu! Nàng phải làm thê tử của ta! Thân Công Báo bắt lấy tay ta.

- Ta là nữ nhân đã có phu quân ah, ngươi đừng hồ ngôn loạn ngữ nữa! Ta giầy giữa hòng thoát khỏi tên nam nhân yêu nghiệt này.

- Nữ nhân đã có phu quân mà không viên phòng thì cũng như không có mà thôi, thứ ta muốn ta nhất định phải có! Thân Công Báo âm trầm, ngang ngạnh.

- Tướng công, cứu thiếp!!!! Ta hô to.

Thân Công Báo vòng tay ôm lấy eo ta, một tiếng nói vang lên:

- Thân Công Báo thả nương tử ta ra! Khương Tử Nha oai phong凛凛 xuất hiện bằng một đạo ánh sáng vàng.

- Nếu ta nói ta không thả? Thân Công Báo khiêu mi.

- Vậy thì đừng trách ta đại khai sát giới! Khương Tử Nha tay không lao tới, Thân Công Báo đẩy ta ra một bên.

Hai nam tử một chính đạo một tà ác đánh nhau quyết không khoan nhượng ai. Vài phút sau bên nào yếu hơn đã thấy rõ, Thân Công Báo bị Khương Tử Nha đánh một chưởng vào vai. Hắn ôm vai biến mất, khi hắn biến mất trong không trung còn truyền đến tiếng nói đầy mạnh mẽ:

- Mã Chiêu Đề, ta nhất định sẽ bắt được nàng!

Ta ngỡ ngàng, Thân Công Báo thích Mã Chiêu Đề rồi! Trời ạ, ta còn nhớ rõ kịch bản phim lắm. Thân Công Báo từng thích cái nàng tên là Thúy Bình gì đó, nàng ta vốn là vị hôn phu của Cơ Phát. Thân Công Báo thấy Thúy Bình nhan sắc xinh đẹp nên sinh lòng tà dâm, lợi dụng lúc Cơ Phát rời khỏi nhà Thúy Bình thì hóa thành Cơ Phát đến chiếm đoạt, hủy hoại danh tiết Thúy Bình.

Kết quả khi sự thật vỡ lẽ, Thúy Bình quá thương tâm còn Cơ Phát thì bị Thân Công Báo đánh đến tàn phế. Cuối cùng Thúy Bình chết. Hậu quả rất nghiêm trọng, nếu như tên nghiệt đồ ấy thích ta thì...oa, ta không muốn thảm như Thúy Bình đâu... Chính vì điều này nên ta đã quy định trước khi đi ngủ Khương Tử Nha phải hôn lên trán ta một cái sau đó nói “Nương tử, chúc ngủ ngon”, đây chính là ám hiệu xác nhận thật – giả nga.

Trở lại hiện tại.

Khương Tử Nha nhìn ta, chàng tiến đến gần ta.

- Hắn đã làm gì nàng? Nàng có sao không? Khương Tử Nha nắm tay ta.

- Ô....tướng công, hắn...hắn....xé áo thiếp! Ta uất ức ôm lấy Khương Tử Nha.

- Tên phản đồ đáng chết ấy dám khinh bạc nàng, nàng yên ta nhất định sẽ không tha cho hắn! Khương Tử Nha ôm lấy ta.

- Tướng công, người ta bị hắn nhìn thấy hai tay hết rồi, hắn nói thiếp chưa viên phòng, hắn sẽ đến bắt thiếp ah! Ta muốn xem Khương Tử Nha phản ứng ra sau.

Người Khương Tử Nha có vẻ chấn động, giọng nói dịu dàng vang lên bên tai ta.

- Nàng đừng lo, có ta bên cạnh sẽ không để hắn động đến một sợi tóc của nàng nữa! Khương Tử Nha nắm hai vai ta, buộc ta nhìn vào mắt chàng.

- Tướng công, chàng nhất định phải bảo vệ thiếp đó! Ta ôm lấy Khương Tử Nha.

- Chiều Đệ! Khương Tử Nha mỉm cười.

Phân cách tuyến...

Ta nhảy tung tung trên con đường đầy hoa thơm cỏ dại, đã đi nửa tháng trời mới có được một nơi đầy thảm cỏ xanh mướt tươi đẹp như thế này. Sắp đến Trần Đường Quan rồi, ta muốn xem Nàtra được sinh ra như thế nào. Dường như tình cảnh của ta hoàn toàn khác xa với phim. Trong phim đến phủ Lý Tịnh với ta không có Khương Tử Nha.

Cứ mỗi đêm trăng tròn chiếc vòng trên tay ta lại phát sáng, ta rất tò mò mà không hiểu vì sao. Chiếc vòng tay này không có gì đặc biệt, trên thân nó toàn những ký hiệu văn vò khó hiểu. Lúc trăng tròn nó sẽ lóe sáng khoảng vài giây rồi trở lại bình thường. Nhiều lần ta muốn gỡ nó ra nhưng nó cứ siết chặt vào tay ta, khiến ta không cách nào tháo nó ra được.

Chúng ta ngồi nghỉ trên tảng đá ven đường, ta quay sang tướng công:

- Nha Nha, chàng dạy ta phép thuật có được không người ta không muốn bị tên ‘hai phai’ Thân Công Báo bắt đi đâu.

- Hai phai là gì? Khương Tử Nha đôi mắt sáng long lanh nhìn ta.

- Uhm....là chẳng ra nam cũng không giống nữ! Ta nghiêng đầu nhìn Khương Tử Nha.

- Nàng thật là có nhiều ý nghĩ khác người! Khương Tử Nha cười dịu dàng.

- Được rồi, trong lúc rảnh rỗi trên đường đi ta sẽ dạy nàng! Khương Tử Nha xoa đầu ta.

Nửa tháng tiếp theo ta đã có được vài chiêu phép thuật cơ bản, đốt lửa, biến hóa những đồ vật, tuy nhiên dùng phép thuật di chuyển ta vẫn chưa làm được. Kỳ lạ, ta vốn có tu vi khá lắm nhưng sư phụ lại phong ấn nó lại, vì sao kia chứ ‘thật đáng ghét’, ta rất hoài niệm về những ngày tháng trước đây, bay tới bay lui, biến qua biến lại.

Rất muốn bay là tà trên mặt nước, rất muốn bay từ vực thẳm lên núi cao. Nếu cứ như hiện tại thì chờ đến lúc Khương Tử Nha phò trợ Cơ Xương phạt Trụ Vương ta làm sao giúp được đây. Ta phải cố gắng học phép thuật của tướng công Nha Nha mới được.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Nhân Phim Tân Bảng Phong Thần: Tướng Công, Thiếp Đến Đây!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 10.2

Trời xanh, mây trắng, gió thổi nhẹ nhàng tạo nên một khung cảnh tuyệt vời, mấy ngày gần đây ngày nào ta cũng tặng cho Khương Tử Nha một bó hoa để biểu lộ tình yêu nồng cháy của mình. Lần đầu tặng tướng công Nha Nha ngạc nhiên, lần thứ hai tướng công Nha Nha mỉm cười nhướn mày nhìn ta, lần thứ ba chàng nhìn ta mỉm cười thích thú.....những lần sau đó chàng đều cười ôn nhu làm tim ta mơ mộng không thôi. Nếu cứ tặng hoa mỗi ngày chàng có rung động không nhỉ.

Nhìn Khương Tử Nha đang đứng nhìn dãy núi phía xa tay ta ôm một bó hoa cúc tím, ta chậm chậm đi tới, ta muốn hù chàng ah.

- Tướng công! Ta hét lên.

Khương Tử Nha quay đầu nhìn ta mỉm cười “sao không giặt mình chứ? Mất hứng nga”. Ta nhìn gương mặt dễ thương, dịu dàng của chàng không nhận được bên lên cười đưa bó hoa tới trước mặt chàng:

- Tướng công, tặng chàng!

- Sáng sớm nàng đã tặng hoa cho ta rồi mà! Khương Tử Nha đón lấy bó hoa trên tay ta ánh mắt ngạc nhiên.

- Uhm, hoa này màu tím...có ý nghĩa khác nga... Ta nắm lấy tóc vẫn trong tay ra về thực nữ yếu điệu.

- Ý nghĩa gì? Khương Tử Nha cười nhẹ, để lộ hai hàm răng trắng đều và hai lúm đồng tiền sâu hút. Tim ta vỗ cánh bay ra khỏi lồng ngực rồi, nhìn nụ cười như tỏa nắng của chàng ta chói với.

- Chiều Đề! Khương Tử Nha đưa tay quơ quơ trước mặt ta làm ta hồi hồn trở lại.

- Ah..... Ta chớp lấy con tim đang bay trước mắt nhét vào lồng ngực.

- Tướng công, màu tím tượng trưng cho sự chung thủy ah... Ta bẽn lẽn “Trời ạ, lúc trước mình đâu như thế này, càng ngày mình càng có xu hướng hoa si như Mã Chiêu Đề trong phim rồi”.

- Vậy ư? Chiều Đề nàng thật biết cách lấy lòng người khác! Khương Tử Nha dùng đôi mắt câu hồn đoạt phách nhìn ta.

“Lại nữa rồi, cái mũi, đôi môi, đôi mắt của chàng đều làm ta mất phương hướng”. Ta thật sợ đối mặt với những câu nói của chàng ta không sao làm chủ được bản thân mình nhào đến chàng cần lên đôi môi đỏ tươi xinh đẹp đo quá. Ta không nói gì quay đầu bỏ chạy, bỏ lại ánh mắt tràn đầy thú vị cùng thương thức của Khương Tử Nha.

Nửa tháng nữa thôi chúng ta sẽ đến Trần Đường Quan, những đoạn đường quen thuộc mà Khương Tử Nha đi qua cũng đã hết, chúng ta hiện tại đang đi đến những nơi xa lạ mà trong chúng ta không một ai đã từng đi. Không còn những con đường mòn có dấu hiệu người qua lại nữa mà thay vào đó là những con đường đầy hoa thơm, cỏ lạ, cây cối um tùm.

Điều đáng nói ở đây là...chúng ta đã lạc đường. Chứng minh tốt nhất là trước mặt ta hiện tại là vách núi, giữa vách núi là vực sâu thăm thẳm. Khương Tử Nha nhíu mày bảo bọn ta quay lại. Trời cũng sắp về chiều, ta chợt rùng mình mới quay đầu lại thì từ sau lưng ta có một lực hút rất lớn, hút ta về phía sau:

- Tướng công! Ta hét lên.

Khương Tử Nha quay đầu lại, mặt chàng tái đi đầy hoảng hốt:

- Chiều Đề! Khương Tử Nha nhanh chóng bay tới nắm lấy tay ta.

- Mã tử (sư mẫu) Tiếng Tiểu Muội và Võ Cát đồng thanh.

Khương Tử Nha vẫn lực phát động linh khí kéo ta lại, vạn sự khó lường dù Khương Tử Nha rất cố gắng nhưng bước chân chàng đã từ từ bị kéo đi về phía ta. Ta không biết cái thứ quái quỷ gì mà có lực hút ghê ghớm đến thế nữa, ngay cả Khương Tử Nha cũng không thể khắc chế hay pháp lực của Khương Tử Nha chưa đủ?

- Tướng công, chàng mau buông tay đi! Ta cắn răng, ta không muốn Khương Tử Nha cứ nắm tay mình bất kể sống chết như thế.

Giây phút này ta thà một mình hi sinh chứ không thể kéo chàng theo cùng ta được, chàng còn đại sự vẫn chưa làm, mọi việc ngoài sức tưởng tượng của ta mất rồi. Khương Tử Nha không nói gì vẫn cố gắng vận linh khí.

- Tướng công, chàng buông ra đi nếu không cả hai chúng ta đều gặp nguy hiểm! Ta hét to lên, bên tai ta gió rất lớn nó khiến ta phải hét lên thật to.

- Chiều Đề, nàng là nương tử của ta làm sao ta có thể bỏ mặc nàng! Tiếng Khương Tử Nha truyền đến tai ta.

- Tướng công, xem như kiếp này duyên số chúng ta ngắn ngủi, chàng mau buông ra đi! Ta lắc đầu, nước mắt đã rơi tự tự bao giờ.

- Chiều Đề, có chết thì cùng chết! Khương Tử Nha lớn tiếng.

- Sư phụ, sư mẫu.... ...(Mã tử, Tỷ phụ!) Võ Cát và Tiểu Muội sợ hãi.

- Hai người đừng qua đây.... Võ Cát mau đưa Tiểu Muội cách xa bọn ta!!! Khương Tử Nha la to.

Võ Cát nghe tiếng Khương Tử Nha vội kéo lấy tay Tiểu Muội chạy ra xa, hết cách, chỉ biết đứng từ xa nhìn hai chúng ta đang chật vật mà không thể làm gì.

- Nha Nha, buông tay!!! Ta khóc, ta không muốn Khương Tử Nha cùng chết, hãy cho ta lần cuối gọi tên chàng một cách thân mật.

- Chiều Đề!!!! Khương Tử Nha gào lên, tay ta trượt ra khỏi từ tay chàng.

Ta nhìn Khương Từ Nha đang kinh hoàng, đôi mắt chàng đầy sợ hãi. Bỗng chàng bay vút lên lao vào vòng xoáy đang cuốn lấy ta hút đi. Ta mở to mắt nhìn hành động của Khương Từ Nha, không thể tin được chàng lại vì ta không màng sống chết. Trước khi ta mất đi thức bóng dáng Khương Từ Nha ôm lấy ta hiện ra trước tầm mắt mờ ảo, bên tai vẫn còn văng vẳng mà như xa xôi tiếng Tiểu Muội và Võ Cát gào thét gọi tên hai chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Nhân Phim Tân Bảng Phong Thần: Tướng Công, Thiếp Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chương 11 – Nơi Tình Yêu Bắt Đầu

Ta vất vả mở đôi mắt, ánh sáng chói lóa làm ta vừa mở mắt ra phải khép ngay lại. Ta một lần nữa từ từ mở mắt. Không có gì đặc biệt, ta không trở về hiện đại. Ta vẫn còn sống sao? Trước mắt là một con sông lớn, bên kia sông là một ngọn núi cao, mặt sông yên lặng không gợn tí sóng nào. Thân thể không hề có chút đau đớn. “Đứng rồi, tướng công đâu?” Tướng công đã theo ta, chàng đang ở đâu? Ta hốt hoảng nhìn xung quanh tìm bóng dáng Khương Từ Nha nhưng không thấy chàng. Ta vô cùng lo lắng và sợ hãi. Tất cả là lỗi tại ta, nếu không Nha Nha sẽ không gặp nguy hiểm.

- Tướng công, tướng công.... Ta ngồi khóc và gọi to.

- Tướng công....huhu....chàng đang ở đâu? Ta cần môi.

Bốn bề chỉ vắng lặng chỉ vọng lại tiếng gọi của ta, đáp lại ta là sự yên tĩnh của núi rừng như muốn nói ta biết kết quả. Ta chưa xót...ta phải đi tìm Khương Từ Nha.

- Tướng công.... Ta thôn thức.

- Chiêu Đề....ta...ở đây!!! Một âm thanh rất khẽ vang lên bên cạnh ta.

- Tướng công, chàng đang ở đâu? Ta vui mừng rồi rít.

- Ta ở đây...nàng đang ngồi trên người ta.... Giọng nói mềm mại của Khương Từ Nha vang lên.

Ta giật mình nhìn xuống đất, quả thật mình ta đang đặt trên người Khương Từ Nha, ta đỏ mặt vội ngồi dậy. Thì ra nãy giờ do quá nóng vội nên ta không để ý Khương Từ Nha bị ta “chà đạp ah”. Vì có chàng nên ta mới không bị thương sao? Ta thấy một cổ xúc động dâng lên nghẹn ngào. Ta đỡ Khương Từ Nha ngồi dậy:

- Tướng công, thiếp xin lỗi, chàng có sao không? Ta lấy tay kiểm tra lưng tung khắp người Khương Từ Nha.

- Chiêu Đề, ta không sao, nàng đừng lo! Khương Từ Nha lắc đầu chỉnh trang lại quần áo.

- Tướng công, chàng làm thiếp sợ lắm có biết không? Ta ôm lấy Khương Từ Nha, mắt đã đỏ hoe.

- Chiêu Đề....có thể nói ta biết nàng sợ gì không? Khương Từ Nha để tay lên đầu ta vỗ vỗ.

- Thiếp....thiếp....sợ mất chàng!!! Ta thôn thức.

- Khờ quá... Khương Từ Nha cười nhẹ.

Chúng ta không chết cũng không bị thương, luồng gió lạ chỉ cuốn chúng ta đến nơi này – một nơi sông núi tuyệt đẹp. Giờ ta mới thấy được từng làn khói mờ ảo,朦胧 lung đang lướt nhẹ trên từng nhánh cây ngọn cỏ, ta mở to mắt “tiên cảnh sao?”. Khương Từ Nha không hề có một chút lo sợ mà đưa mắt xem xét, đánh giá nơi này. Chàng nắm lấy tay ta:

- Chiêu Đề, nàng theo sát ta chớ để bị lạc!

- Ah...được... Ta siết chặt tay Khương Từ Nha.

- Nơi này thật kỳ quái, sương mù huyền ảo, cảnh vật đẹp một cách quái lạ cứ như ảo ảnh vô tung! Khương Từ Nha lên tiếng.

- Đúng vậy, lúc thiếp tỉnh lại có thấy một tí sương nào đâu, còn bị ánh nắng chiếu vào mắt gắt gao nữa! Ta gật gật đầu tán thành ý kiến của tướng công.

- Con lốc xoáy đó xuất hiện từ đâu và vì sao lại đưa chúng ta tới đây??? Khương Từ Nha lẩm bẩm.

- Tướng công, chúng ta có ra khỏi nơi đây được hay không? Ta nắm tay áo Khương Từ Nha chớp đôi mắt to tròn nhìn chàng.

- Ta cũng không biết! Dù như thế nào ta vẫn luôn ở bên nàng, nàng đừng sợ! Khương Từ Nha vỗ tay ta trấn an.

- Uhm... ta gật đầu mỉm cười, có Khương Tử Nha ở bên dù có yêu ma, quỷ quái gì ta cũng không sợ.

Hai chúng ta đi xung quanh tìm đường ra ngoài nhưng đám sương mù ngày càng dày đặc hơn khiến chúng ta khó xác định phương hướng chính xác. Đi rồi lại đi, cuối cùng chúng ta dừng lại bên bờ sông. Cả thân người ta đổ mồ hôi nhễ nhại, ta bắt đầu thấy khó chịu rồi, chỉ muốn tắm thôi. Hoàn cảnh bây giờ gây khó khăn cho ta rất nhiều, nếu không mau ra ngoài thì ta sẽ bị bại lộ nhan sắc ah.

Khương Tử Nha nhìn ta chau mày đẹp, chàng tiến về phía ta ôn nhu:

- Chiêu Đề, nàng rửa mặt đi!

- Không cần đâu.... Ta bôi rồi.

- Nhìn nàng đổ nhiều mồ hôi lắm, nàng khát không? Khương Tử Nha cúi người vốc một nhúm nước lên xem.

- Thiếp...cũng có chút... Ta quả thật có chút khát nước rồi.

- Nước suối này không có gì là bất bình thường, nàng uống một ngụm đi! Khương Tử Nha kéo tay ta ngồi xuống cạnh chàng.

Ta mỉm cười vốc một ngụm nước vào miệng, mùi vị nước suối mát lạnh chảy xuống bụng làm ta rùng mình, nơi này nhiệt độ khá thấp ah. Khương Tử Nha cũng uống vài ngụm nước sau đó quay sang ta thấy ta uống xong thì chàng lấy nước suối rửa mặt. Ta nhìn động tác nhẹ nhàng, tao nhã vốc làn nước mát lên mặt mình của Khương Tử Nha mà đôi mắt như bị yểm chú, cứ nhìn chàng không chớp. Chàng đẹp như một vị thần.

Dẫu biết khả năng ra khỏi nơi kỳ quái này là rất ít nhưng chúng ta vẫn luôn hi vọng dù rất nhỏ nhoi. Đi vào một nơi khá rậm rạp, dây leo chằng chịt ta nhìn Khương Tử Nha gương mặt không biểu lộ cảm xúc, vẫn không đoán ra được lòng chàng như thế nào. Do mãi suy nghĩ nên chân ta mắc vào một sợi dây leo, ta mất thăng bằng ngã xuống.

- Ah.....(huych)..... Đầu gối ta đau nhói, ta cần môi dưới. Khương Tử Nha đang đi phía trước quay đầu chạy lại đỡ ta.

- Chiêu Đề! Mau đứng lên! Khương Tử Nha ôm lấy ta đứng lên.

Vết thương trên chân ta vì va phải đá vụn trên mặt đất nên chảy máu, trong rừng rậm này đá vụn mọc đầy rong rêu rất nhiều. Khương Tử Nha dìu ta đến ngồi trên một gốc cây khô rồi vén cao váy xem xét vết thương trên đầu gối của ta.

- Chảy máu rồi! Khương Tử Nha nhíu mày.

Nhìn vết thương đang rỉ máu ta không hề cảm thấy đau mà đôi mắt vẫn chuyên chú nhìn biểu hiện trên mặt Khương Tử Nha. Khương Tử Nha ngẩng đầu nhìn ta, ta vội thu tầm mắt.

- Chiêu Đề, nàng ở đây chờ ta, ta đi tìm thảo dược trị thương cho nàng! Giọng nói ôn nhu Khương Tử Nha nhìn ta bằng đôi mắt đầy thâm tình.

- Được, chàng nhớ mau trở về nha! Ta gật đầu.

- Uhm, nàng chờ ta! Khương Tử Nha gật đầu đứng dậy.

Trong khi chờ đợi Khương Tử Nha trở lại ta liên tục nhìn xung quanh, một mảnh rừng toàn cây cỏ thụ dây leo chằng chịt. Ruột cuộc đây là đâu? Xa quá rồi, đi xa kịch bản mà ta biết quá rồi. Ta cúi đầu nhìn đôi chân trắng hồng của mình vội vàng kéo váy phủ lên. Tướng công Nha Nha nhìn thấy chân ta rồi!

- Chiêu Đề! Tiếng Khương Tử Nha gọi ta làm ta đang thất thần bị kéo trở về.

- Nha Nha tướng công! Ta vui mừng mỉm cười.

- Để ta đắp thuốc cho nàng! Khương Tử Nha ngồi xuống vò nắm lá cây trong tay đắp lên đầu gối ta.

Ta nhăn mặt, “rất quá đi”. Khương Tử Nha ngẩng đầu nhìn ta, đôi mắt chàng chớp hai cái rồi cúi đầu tiếp tục đắp lá thuốc lên chân ta.

- Nàng chịu khó một chút! Khương Tử Nha dịu dàng nói.

Ta cắn môi cố chịu từng trận rất truyền từ đầu gối lên não. Sau khi đắp thuốc cho ta xong tướng công Nha Nha công ta về lại chỗ cũ đặt ta ngồi trên tảng đá to. Chàng nhìn ta:

- Xin lỗi Chiêu Đề, có lẽ chúng ta vẫn phải tiếp tục ở lại nơi kỳ quái này rồi! Khương Tử Nha giọng nói thất vọng, có chút tự trách.

- Không sao hết, chỉ cần có chàng ở cùng thiếp là được! Ta mỉm cười trấn an chàng, chàng đang trách mình khiến ta đau lòng, một người trượng phu có trách nhiệm.

Khương Tử Nha ngạc nhiên nhìn thái độ của ta rồi nở nụ cười nhẹ, chàng tiến đến ngồi xuống cạnh ta nắm lấy tay ta.

Bầu trời về đêm sao giăng đầy, không khí se lạnh. Ánh trăng hôm nay sáng nhẹ nhàng soi rõ từng bóng cây. Ta ngược nhìn trời sao rồi cúi đầu nhìn y phục trên cơ thể mình “bắn chết đi được”. Ta muốn tắm ahhh.... nhưng lạnh quá....nếu tắm thì sẽ bại lộ hết... Ta đắn đo suy nghĩ, cuối cùng quyết định đi tắm dù trời có lạnh, tướng công biết thì sao, chàng là tướng công ta tin tưởng nhất mà! Ta hướng Khương Tử Nha:

- Nha Nha, thiếp muốn đi tắm! Giọng ta nhỏ nhẹ, ánh mắt lấp lánh.
- Hummmmm....Khương Tử Nha nhìn ta, ta không hiểu chàng đang nghĩ gì.
- Người thiếp rất khó chịu, lúc này té quần áo thiếp vừa bắn vừa hôi! Ta chu mỏ nhìn Khương Tử Nha.
- Được rồi, nàng đi đến bên bờ sông gột rửa một tí đi! Khương Tử Nha gật đầu nhìn ta.
- Nhưng...thiếp sợ, chàng đi canh chừng thiếp đi! Ta nũng nịu, đôi mắt tinh ranh chuyển động.
- Ta... Khương Tử Nha đáp ứng.

Nhìn thấy biểu hiện của Khương Tử Nha ta rất muốn cười nhưng nén lại, một lúc sau Khương Tử Nha lên tiếng:

- Được rồi, nàng xuống sông ta sẽ đứng phía xa trên bờ trông chừng nàng, cẩn thận vết thương! Mặt Khương Tử Nha bối rối.
- Vâng! Đi thôi! Ta chạy tới nắm tay Khương Tử Nha kéo đi ra hướng bờ sông.

Đến bờ sông ta xuống còn Khương Tử Nha đứng trên bờ. Dù trời lạnh nhưng nước sông lại rất ấm, ta gặp nước thì mừng rỡ nhanh chóng cởi hết y phục trùm mình xuống. “Ấm thật, trên bờ lạnh dưới sông lại ấm”.

Khương Tử Nha dù ngại ngùng nhưng vẫn phải nhìn bóng dáng nhỏ nhắn của ai kia đang ở cạnh bờ sông, nhìn nàng lưu loát cởi y phục hiện ra một thân hình yêu kiều, làn da trắng nõn dưới ánh trăng. Hắn đỏ mặt quay đầu đi. Đến khi quay đầu lại thì nương tử hắn mất tiêu rồi, hắn hoảng hồn...

Ta trùm mình xuống nước, như những lúc đi tắm ta đưa tay rửa sạch những thứ trên mặt. Tắm xong hết mà ta vẫn chưa thấy đủ, làn nước ấm bao trùm lấy cơ thể ta khiến ta thích thú, không nghĩ gì nhiều ta lặn xuống. Ta cũng muốn gội đầu bằng nước ấm nga.... Đang sung sướng tận hưởng thì một bàn tay chụp lấy vai ta kéo mạnh lên. Ta giật mình mở to mắt:

- Tướng công.... Ta ở trong nước nhìn Khương Tử Nha, thì ra là chàng kéo ta lên ah.

Khương Tử Nha không nói gì nhìn ta chăm chăm, ánh mắt lóe lên rồi nheo lại, gương mặt ửng đỏ rồi kinh ngạc không thôi. Ta biết chàng đang rất kinh ngạc. Ta chớp chớp hai mắt nhìn chàng đứng dưới nước đối diện ta, chỗ chúng ta đứng nước cao tới cổ ta nhưng chỉ cao tới ngực chàng.

- Nước này là nước thần sao? Khương Tử Nha nhìn xuống nước.
- Nước thần gì cơ? Ta không hiểu gì nên vội hỏi.

Khương Tử Nha nhìn nước rồi nhìn ta:

- Tại sao khi nàng xuống nước lại thay đổi đến thế? Khương Tử Nha nheo mắt nhìn ta.
- Thiếp có thay đổi gì đâu? Thiếp vốn là như chàng đang thấy!!!Ta chu mỏ.
- Nàng... Khương Tử Nha nhìn ta không chớp mắt, sau đó lại nói tiếp.
- Lên bờ thôi! Khương Tử Nha xoay người lên bờ.
- Tướng công,...chờ thiếp! Nhìn thấy Khương Tử Nha sắp lên tới bờ ta vội lên hô to.

Khương Tử Nha nghe tiếng ta quay đầu lại, vừa quay đầu lại chàng đã vội quay đi. Sau một lúc chàng quay lại nhìn ta. Mái tóc ta ướt mềm mại xõa trên ngực, ta lạnh thật rồi, nửa người ta đã nhô lên khỏi mặt nước. Ta hất xì một cái, Khương Tử Nha tiến lại cởi áo ngoài phủ lên người ta. Áo chàng ướt sũng chạm vào làn da mềm mại của ta làm ta run lên. Khương Tử Nha ôm lấy ta lên bờ. Lúc này ta mới nhận thức được mình đang không có mảnh vải che thân.

Khương Tử Nha đặt ta lên tảng đá, ta rùng mình “lạnh mòng quá”. Nhìn sang bên cạnh Khương Tử Nha đang nhóm một bếp lửa nhỏ. Chàng có vẻ lúng túng. Ta nhỏ giọng:

- Tướng công, mòng thiếp lạnh quá!

Khương Tử Nha hai vai run lên, ngẩng đầu nhìn ta sau đó chàng cầm lấy y phục của ta đưa cho ta. Y phục ta lúc này để trên bờ nên vẫn còn khô. Khương Tử Nha xoay người lại, lưng đối diện với ta:

- Nàng mặc y phục vào đi! Giọng chàng run run.

Ta đứng dậy cởi chiếc áo ướt của Khương Tử Nha ra để lên tảng đá, sau đó mặc y phục của mình vào. Xong đâu đấy ta lên tiếng:

- Tướng công, xong rồi!

Khương Tử Nha quay đầu lại, mặt chàng ửng đỏ. Chàng đến gần ta nhặt chiếc áo của mình rồi mang đến bếp lửa hong khô. Tất cả quá trình chàng không nói gì chỉ im lặng. “Chàng giận ta sao?” Ta mon men lại gần chàng.

Tìm Khương Tử Nha đập thình thịch khi Mã Chiêu Đệ lại gần, vốn định bỏ nàng nhưng nàng lại tới. Khương Tử Nha bối rối, hẳn thích nàng, thích nàng từ lần thứ tư nàng tặng hoa cho hắn. Dù nàng xấu xí nhưng tâm nàng rất ngây thơ và thiện lương. Hôm nay thì khác rồi, nàng rất xinh đẹp, xinh đẹp không thua hồ ly tinh Đất Kỷ. Đối diện với mỹ nhân tâm hắn không dao động nhưng đối diện người mình thích thì.....aizzz....

Ta ngồi xuống bên cạnh Khương Tử Nha, người không kim được hất xì một cái. Khương Tử Nha quay sang nhìn ta, rồi vội quay đi. Chàng giận ta rồi, ta muốn khóc vội ôm lấy chàng.

- Tướng công Nha Nha đừng giận thiếp có được không? Ta hít mũi, ôm chặt chàng hơn.

Người Nha Nha thoáng cứng lại, lông mi chàng khẽ rung, đôi mắt chần động nhìn về phía trước....

Bạn đang đọc truyện *Đồng Nhân Phim Tân Bảng Phong Thần: Tướng Công, Thiếp Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Chương 12 – Nơi Tình Yêu Chớm Nở

Hai ngày ở lại nơi kỳ quái ta và Khương Tử Nha vẫn chưa tìm được lối ra, sương mù mờ ảo làm chúng ta đi rồi lại quay về chỗ cũ. Trong khu rừng có rất nhiều loại trái cây kỳ lạ, nhờ đó mà chúng ta có thứ bỏ bụng, cũng may chúng không có độc. Theo thói quen ta nhìn thấy hoa là sẽ hái mang rồi mang tặng cho tướng công Nha Nha, chúng ta bây giờ khác trước rất nhiều rồi. Chẳng hiểu sao khi đối diện với ta Khương Tử Nha có chút ngại ngùng nữa. Ta tuyệt đối không để chuyện đó xảy ra, vì thế Khương Tử Nha càng ngại thì ta càng bám dính chàng hơn.

Ta giờ cao vẩy chạy đến nơi Khương Tử Nha đang ngồi điều khí, ta chu mỏ:

- Tướng công, quần áo thiếp rất dơ, phải làm sao bây giờ?

Khương Tử Nha mở mắt nhìn ta, ánh mắt chàng bối rối. Khương Tử Nha thờ dãi rồi nói:

- Ta cũng không biết phải làm sao...ở đây không có quần áo cho nàng thay rồi!

- Hay thiếp cởi hết trần mình xuống sông, còn chàng ở trên bờ giúp thiếp giặt quần áo rồi mang đi phơi nga... Ta có tình trên ghẹo.

- Chiêu Đệ... Khương Tử Nha đỏ mặt quay đầu đi chỗ khác.

- Chàng cởi y phục ngoài sau đó đưa thiếp mặc, chàng mặc một lớp là được rồi! Ta chớp mắt nhìn Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha im lặng một lúc sau đó gật đầu cởi y phục đưa ta. Ta mỉm cười đón lấy bắt đầu cởi y phục trên người mình ra. Nhìn bóng lưng Khương Tử Nha thật tức cười mà, nương tử của mình mà cũng xấu hổ. Mặc vào y phục của Khương Tử Nha ta thấy mình nhỏ bé vô cùng, vạt áo dài rộng, bẻ bết trên mặt đất, ta buột chặt dây lưng rồi ôm lấy y phục của mình ra bờ sông giặt. Để lại Khương Tử Nha một thân chi còn lại lớp duy nhất bên trong đang đứng ngẩn ngơ.

Ta định bụng sau khi giặt xong y phục của mình sẽ chờ nó khô rồi mặc vào, tiếp đến sẽ giặt y phục cho tướng công Nha Nha. Giặt xong y phục ta nhìn về ngọn núi đối diện bên kia sông. Nếu ta còn pháp thuật ắt hẳn sẽ đập nước rồi phi lên ngọn núi kia. Hình như có rất nhiều loài hoa mọc xung quanh trên thân núi.

Sợ Khương Tử Nha lo lắng ta nhanh chóng quay về, Khương Tử Nha vẫn ngồi bệ khí. Ta ngồi xuống cạnh chàng.

- Tướng công, dạy thiếp pháp thuật nữa đi!

Khương Tử Nha mở đôi mắt đen câu hồn nhìn ta mỉm cười.

- Được, ta thấy nàng thật chăm chỉ nên sẽ tận tâm dạy nàng, phải học nghiêm túc đó!

- Đương nhiên rồi, không chừng trò sẽ giỏi hơn thầy nga... Ta nghiêng đầu mỉm cười.

Khương Tử Nha phì cười, chúng ta bắt đầu luyện pháp thuật.

1 tháng sau...

Ta ngồi bên bờ sông hai tay chống cằm nhìn trời than thở. Đã hơn một tháng rồi mà chúng ta vẫn chưa tìm được đường ra ngoài, hơn một tháng chúng ta chỉ ăn có mỗi trái cây. Xung quanh đây trầm đậm không có lấy một con thú. Rắn thì có đấy, nhưng ta tuyệt đối sẽ không dám ăn chúng rồi. Ta nhặt mấy viên sỏi trên bờ sông ném xuống nước nghe tùm tùm, nhìn bóng mình dưới nước ta thở dài “trắng hơn một chút rồi”. Nơi này luôn mát mẻ, có lúc lại mờ sương ít nắng nên ta có xu hướng ngày càng trẻ hóa.

Sau một tháng chúng ta cũng tìm được đường lên đỉnh núi cao đối diện con sông, tướng công Nha Nha nói chỉ cần lên được đỉnh núi thì khả năng chúng ta tìm được đường ra khỏi nơi này sẽ cao hơn. Vì đứng trên đỉnh núi cao tầm nhìn sẽ rất xa, có thể sẽ thu được tất cả khu rừng này vào tầm mắt.

Hiệ tại chúng ta đang đứng trên đỉnh núi, gió nhẹ thổi, xa xa ta có thể trong thấy từng màn sương mờ ảo đang trôi nổi như mây bay. Một màu xanh biếc trong tầm mắt chúng ta. Ta nhìn mà không kiềm được thốt lên.

- Tiên cảnh!!!

Khương Tử Nha nhíu mày, chàng nhìn thật kỹ rồi hai mắt chàng mở to lóe sáng. Khương Tử Nha quay sang nhìn ta:

- Chiêu Đề, không phải tiên cảnh mà là trận pháp! Giọng nói mừng rỡ của Khương Tử Nha vang lên.

- Trận pháp? Ta mở to hai mắt ngạc nhiên, ta cứ ngỡ chúng ta lạc vào tiên cảnh kia chứ.

- Đúng, trận pháp này nếu chúng ta tìm được chìa khóa mở trận, chúng ta sẽ thoát khỏi nơi này! Khương Tử Nha mỉm cười vui mừng.

- Thật sao? Ta mừng rỡ nắm lấy tay chàng.

Gió trên đỉnh núi bắt đầu thổi mạnh hơn, bầu trời bắt đầu chuyển sang u ám. Chúng ta ngạc nhiên nhìn lên bầu trời đang dần thay đổi. Khương Tử Nha nắm lấy tay ta:

- Chiêu Đề, dường như trận pháp đang khởi động! Gương mặt Khương Tử Nha căng thẳng.

- Vậy chúng ta làm sao bây giờ? Ta lo lắng.

- Đi thôi, chúng ta mau xuống dưới! Khương Tử Nha nắm tay ta kéo ta đi.

“Đùng...” một tia sét từ trên trời đánh xuống ta, đánh lên chiếc vòng của ta làm ta văng khỏi tay Khương Tử Nha, ta không kịp hô lên thì đã thấy mình rơi xuống núi:

- Chiêu Đề! Khương Tử Nha quay đầu gọi ta mà không kịp bắt lấy ta.

- Nha Nha.... ta hô to.

Ngon núi rất cao, ta biết chắc mình sẽ rơi xuống con sông thường ngày ta hay tắm nên ta không hề sợ hãi, ta biết bơi mà, bơi rất giỏi nữa.

Ừm...ta rơi xuống nước, vì độ cao quá lớn cộng thêm sức nặng cơ thể nên khi tiếp nước ta chìm rất sâu. Ta nín thở, cố gắng vận khí. Cảm nhận linh lực mình dồi dào trong cơ thể, cùng một dòng linh khí chuyển động trong cơ thể “Tu vi của ta trở lại rồi? Luồng sét vô tình phá vỡ phong ấn trên chiếc vòng hay chiếc vòng hút sét để phá vỡ phong ấn?”

Ta chuyển động thân thể, phía xa có bóng dáng Khương Tử Nha bơi tới gần ta, chàng ôm lấy ta một tay rẽ nước bơi lên. Ngồi lên mặt nước ta hít vào một hơi thật sâu:

- Chiêu Đề, nàng có sao không? Khương Tử Nha vuốt mớ tóc ướt đang nằm lộn xộn trên trán ta, giọng nói lo lắng, ôn nhu.

- Thiếp không sao! Ta lắc đầu.

Mặt nước bỗng tràn ra một làn sương dày đặc che lấp tứ phía vây chúng ta lại trong một diện tích cực kỳ nhỏ. Ta nhìn màn sương mà há mồm. Khương Tử Nha lên tiếng.

- Chiêu Đề nàng nắm lấy vai ta, theo sát ta!

- Tướng công như vậy sẽ là gánh nặng cho chàng, thiếp biết bơi mà, thiếp sẽ luôn theo chàng, chàng đừng lo! Ta nhìn Khương Tử Nha khẳng định.

- Không được, nàng không biết pháp thuật! Khương Tử Nha vội vàng.

- Thật ra trước đây thiếp có theo học đạo 5 năm! Ta cần môi.

Khương Tử Nha hai mắt lóe lên ngạc nhiên nhìn ta.

- Tướng công, thiếp không có ý giấu chàng đâu, vì lúc trước gặp một chút vấn đề.... Ta áp ứng.

- Không sao, ta không trách nàng. Hiện tại không phải là lúc nói nhiều, nàng bay lên khỏi mặt nước thử xem! Khương Tử Nha nhìn đám sương mù cách mình không xa quay sang nói với ta.

- Ân... ta nhanh chóng vận khí bay lên.

Khương Tử Nha nhìn ta bay khỏi mặt nước có vẻ ngạc nhiên nhưng sau đó rất nhanh chàng thu hồi tầm mắt cũng bay lên khỏi mặt nước như ta. Đứng trên không trung nhìn đám sương mù đang lơ lửng trên mặt sông rộng lớn chúng ta định bay vào bờ thì từ trên bầu trời rạch xuống từng tia sét, cầu lửa từ đầu bay tới tập.

- Cẩn thận! Khương Tử Nha hô lên xuất thuật đối phó cầu lửa, đánh những quả cầu lửa văng ra xa.

Lửa chắc hẳn sẽ kỵ nước, ta đang hai tay ra từ lòng bàn tay xuất hiện ánh sáng xanh nhạt, nước từ dưới sông nhanh chóng bị hút lên, ta điều khiển nước phóng đến hòng dập tắt cầu lửa. Lơ lửng trên không trung đánh là một chuyện khó khăn chứ không phải dễ, linh lực vì duy trì trạng thái lơ lửng mà mau sụt giảm hơn rất nhiều so với đứng trên mặt đất. Khương Tử Nha có tu vi gần 50 năm, còn tu vi của ta chỉ vờn vờn 5 năm. Nếu lúc xuyên qua ta không có sẵn một ít tu vi từ đó mà trong 5 năm tu vi tiến triển thì hiện tại ta không thể nào đối phó được mấy thứ này.

Cũng như trồng cây vậy, cây đã được trồng chỉ chờ kết trái rồi thu quả. Tu vi có sẵn chờ phát huy mà thôi. Cầu lửa biến mất, sấm sét vẫn tràn lan cứ nhắm vào hai chúng ta mà bỏ xuống. Càng ngày sấm sét càng nhiều. Khương Tử Nha cứ né qua né lại. Với bản tính của ta, ta sẽ dùng tất cả loại pháp thuật có thể chặn lại sấm sét mang ra dùng. Đánh nhanh thắng nhanh nếu không sẽ tiêu hao thể lực. Hai tay ta vung lên tạo tư thế chống trời, ánh sáng màu trắng từ tay ta phát ra một vòng sáng nhỏ rồi càng ngày càng lớn tạo thành một cái vòng ngăn chặn sấm sét.

Khương Tử Nha dừng lại nhìn ta:

- Chiều Đệ! Chàng tiến đến bên ta, vận pháp trợ giúp ta.

Vận sự khó lường, chỉ là mấy đạo sấm sét thể mà chúng ta không đối phó được, chúng vẫn xuyên qua vòng bảo vệ. Mắt thấy một đạo sấm sét lớn sắp đánh vào người ta, Khương Tử Nha đẩy ta ra. Ta không phòng bị lại bất ngờ rơi ngay xuống sông “Không thể nào, một đạo sấm sét nhỏ làm sao phá vỡ nổi pháp thuật của ta?”.

Khương Tử Nha thấy ta rơi xuống nước vội nhảy theo, phía trên bầu trời đã không còn sấm sét nữa. Khương Tử Nha toàn thân ướt sũng nhìn ta:

- Lúc này khi đẩy nàng ra vì ta rất sợ nàng bị thương....sấm sét là ảo ảnh! Khương Tử Nha bỗng bèn giữa sông giọng nhẹ nhàng.

- Thiếp biết! Hèn chi có thể xuyên qua vòng bảo vệ của chúng ta, thì ra do chúng ta bị ảo ảnh nga.... Ta gạt đầu,...ngay sau đó phải há mồm nhìn phía trước.

Trước mắt ta là những vòng xoáy nước to nhỏ khác nhau đang tiến về phía hai người chúng ta. Ta hốt hoảng gọi Khương Tử Nha.

- Tướng công, chàng nhìn xem! Ta chỉ tay ra sau lưng Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha quay đầu nhìn những vòng xoáy nước rồi bất lấy tay ta, hai ta chưa kịp làm gì thì bầu trời bỗng tối sầm lại.

- Ah.... ta hét lên, một lực hút thật mạnh hút ta và Khương Tử Nha xuống đáy nước.

Ta rơi một cái phịch, chính xác là rơi nghe một cái phịch, bên cạnh ta Nha Nha tướng công cũng mất đi phong độ khi mà chàng cũng rơi giống ta. Thật kỳ lạ, chúng ta bị hút xuống sông mà rơi vào không gian khô ráo.

- Quả nhiên là trận pháp! Khương Tử Nha ngồi dậy nhìn xung quanh.

- Tướng công, chàng thật nhẫn tâm! Ta bấu môi hô lên.

- Ah...xin lỗi, ta nhất thời quá kinh ngạc nên quên mất nàng! Khương Tử Nha tiến lại đỡ ta lên, giọng nói ôn nhu đầy vẻ hối hận.

- Hừ....nếu còn có lần thứ hai thiếp sẽ đánh mông chàng! Không cho chàng ngủ chung luôn!

- Ta.... Khương Tử Nha đỏ mặt.

- Ha ha..... Ta đắc ý nhìn chàng cười to.

Phân cách tuyến....

Đôi phu thê “số khổ” chúng ta nắm tay nhau dạo xung quanh hang động mà chúng ta đã rơi xuống. Hang động không rộng lắm, một màu vàng cũ kỹ. Chúng ta ngồi trên tảng đá lâu năm nghỉ ngơi bể khí một lúc. Ta mở mắt ngó xung quanh “Có khi nào có bảo vật gì ở đây không ta? Mình phải tìm thật kỹ mới được! he he”

Ta đi tới đi lui, lật tung mọi ngõ ngách... Không hề có gì đáng chú ý, aizzz.... đôi mắt ta dừng lại ở một bụi cây duy nhất có lá cao khoảng 20cm, mắt ta

sáng rực “Nhân sâm???”, ta chạy như bay tới bên bụi cây. “Nhìn giống như lá củ cải vậy? Đừng nói là củ cải nha?” Ta tóm lấy một cây nhỏ lên thử.... Cũng quá, ta dùng hết lực....Cây được nhổ lên khỏi mặt đất, ta té ra sau, hai móng tiếp đất đau ê ẩm.

Khương Tử Nha đã phát hiện ra hành động ngây thơ, đáng yêu và hài hước của nương tử hần, hần vẫn nhắm hai mắt điều khí cho đến khi nghe một tiếng “bịch” vang lên. Khương Tử Nha vội vàng mở mắt, chỉ thấy Mã Chiêu Đệ đang đưa tay xoa xoa cái mũi của mình. Hần mỉm cười rộ lên. Nhắm mắt lại tiếp tục điều khí xem như không thấy gì.

Ta bị té ê mũi, quay ra phía sau nhìn Khương Tử Nha “May quá vẫn nhắm mắt”, hành động của ta thật mất mặt mà. Nhìn củ cải màu đỏ trên tay ta bừa bãi “Hang động thần kỳ mà mọc củ cải...xùy...” Ta ngồi xuống mang về ghét bỏ đưa tay nhổ luôn củ cải còn lại.. Một tiếng “bịch” nữa vang lên, ta lại ôm mũi xoa xoa, trong tay cầm hai củ cải một đỏ một trắng. Lần này không may mắn nữa rồi, ta lén quay lại thì thấy Khương Tử Nha đang nhìn ta mỉm cười rộ lên hai lúm đồng tiền má mị.

Ta nhìn tướng công Nha Nha cười mà muốn chui xuống lỗ ah.... Quá mất mặt hix.... Ta mỉm cười, ôm hai củ cải vào lòng tiến đến bên cạnh Khương Tử Nha:

- Tướng công, chàng xem này! Thiếp phát hiện có hai củ cải một đỏ, một trắng nga... Ta đưa hai củ cải tới trước mặt Khương Tử Nha.

- Dưới lòng sông trong trận pháp lại có củ cải? Khương Tử Nha mỉm cười.

- Đúng nga... Lại là khác giống nữa... giống như chúng ta vậy, một nam một nữ! Ta đưa hai củ cải lên trước mắt nhìn.

Hai củ cải này không có gì lạ hết, ta lật tới lật lui vẫn không thấy nó nạm vàng hay kim cương gì. Ta nhìn Khương Tử Nha:

- Tướng công, chàng thích củ nào? Ta nắm đầu hai bé củ cải đưa lên cao.

- Nàng thích củ nào? Khương Tử Nha không trả lời mà hỏi ngược lại ta.

- Um...thiếp thích ăn củ cải đỏ hơn! Ta lúc lắc củ cải đỏ trên tay phải của mình.

- Vậy ta sẽ lấy củ cải trắng! Khương Tử Nha đưa tay cầm lấy củ cải trắng bên tay trái của ta.

Ta mỉm cười đưa củ cải trắng cho chàng. Ta đến ngồi cạnh Nha Nha, đầu tựa lên vai chàng, tay cầm củ cải đỏ đung vào củ cải trắng của chàng:

- Giống như đôi phu thê nha!

- Quả là giống thật! Như chúng ta... Khương Tử Nha mở đôi mắt thâm tình nhìn ta.

Ta bẽn lẽn, tướng công thích ta ư? Nghĩ đến ta nở nụ cười mỉm. Cúi đầu nhìn xuống đôi phu thê củ cải...

- Ahhhh.... ta kinh ngạc nhìn thứ mình cầm trên tay. “Củ cải đỏ của ta đâu????”

Khương Tử Nha thấy ta hét lên vội nhìn theo tầm mắt ta. Trên tay ta và tay tướng công Nha Nha đã không còn hai củ cải nữa mà biến thành hai thanh kiếm. Một trắng, một xanh tỏa hào quang lấp lánh. Đôi mắt chúng ta nhìn chăm chăm vào thứ mình đang cầm trên tay. Quá thần kỳ. Ta cầm thanh bảo kiếm phát ra ánh sáng xanh trên tay dựng thẳng lên gần mặt mình, hai mắt nhìn chàng, ta nói với Khương Tử Nha:

- Kiếm!!!

Khương Tử Nha lắc đầu:

- Thần kiếm!

Ta gật gù đầu, chúng ta lại để hai thanh kiếm chạm vào nhau xem chúng nó có hóa thành hai củ cải nữa hay không? Biết đâu chỉ là ảo giác thì sao? Lần này khi hai thanh kiếm chạm vào nhau ánh sáng trắng lóe lên rồi bay ra hai dòng chữ “Thủy Nguyệt thần kiếm – Phu thê tình”. Ta và tướng công Nha Nha hai mắt mở to, sau đó ta hét lên:

- Ahhh....chúng ta tìm được bảo vật rồi! Ta phóng lên ôm lấy Khương Tử Nha, trên tay vẫn cầm thanh kiếm.

Khương Tử Nha mỉm cười, một tay ôm lấy ta, một tay cầm kiếm. Phút chốc phong cảnh thay đổi, chúng ta rơi xuống một cái phích..

Bạn đang đọc truyện *Đồng Nhân Phim Tân Bàng Phong Thần: Tướng Công, Thiếp Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 13

Chỉ trong nháy mắt ta và tướng công Nha Nha rơi vào một trận pháp mới, xung quanh băng tuyết phủ đầy, chúng ta đang đứng trên mặt sông đầy băng. Chỉ thấy những ngọn núi phủ đầy tuyết. Hơi lạnh từ dưới chân bốc những làn khói mờ ảo. Khương Tử Nha ôm lấy ta, chúng ta nhanh chóng vận khí chống lại cái giá rét.

Trên không trung tuyết vẫn rơi không ngừng rơi, Khương Tử Nha quay sang ta:

- Chiêu Đề, chúng ta đi xung quanh xem phá trận như thế nào!

- Ân... Ta gạt đầu, theo sau Khương Tử Nha.

Nếu không có tu vi hộ thân bằng lớp quần áo mỏng manh trên người ta đã đông thành đá từ lâu. Phong ấn bị vỡ đúng lúc ghê. Đi một vòng lớn trên mặt băng lạnh giá, dường như tướng công Nha Nha của ta đã có cách phá trận, chàng quay đầu nhìn ta.

Vẫn tưởng Khương Tử Nha muốn nói gì nhưng chàng lại đưa tay chạm vào tóc ta lấy đi bông tuyết vрон trên tóc. Ta nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của chàng, ta cắn môi cố gắng không bật cười, cúi đầu nhìn mũi giày của mình.

- Chiêu Đề, nàng xinh đẹp như vậy sao này ta biết phải làm sao? Khương Tử Nha chợt ôm ta vào lòng nhỏ giọng, giọng nói êm như suối của chàng có chút bất dặt dĩ.

- Nha Nha,... Ta mở to mắt úp mặt vào lồng ngực Khương Tử Nha “Tướng công Nha Nha nói như vậy là có ý gì kia chứ?”

- Chiêu Đề, lúc trước nàng nói nữ nhân xinh đẹp là nảm tai họa, vậy ta có nên diệt trừ nàng? Giọng nói nhẹ nhàng của Khương Tử Nha vang lên trên đỉnh đầu ta.

- Tướng công... Ta gạt mình nhảy khỏi lồng ngực Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha dùng đôi mắt đen lái nhìn ta, miệng chàng cười chím chím sao đó cười rộ lên, hai lúm đồng tiền nhỏ xinh xuất hiện hai bên má chàng. Tim ta xôn xao nhưng vẫn giữ đôi mắt to tròn nhìn chàng. “Tướng công muốn giết ta như Đát Kỷ???”

- Ha ha.... nhìn mặt nàng kìa! Khương Tử Nha bật cười to.

- Tướng....công... Ta chu mỏ, muốn ghẹo ta ư? “Tướng công thôi”

- Ta làm sao có thể giết nương tử của mình được, nương tử là đệ thương yêu, nâng niu.... Khương Tử Nha tiến lại gần ta, nắm lấy tay ta, nhìn ta bằng đôi mắt chứa chan tình yêu.

Ta gạt mình, không nhìn lầm đó chứ? Sao ta thấy trong mắt Khương Tử Nha đầy cung chiêu?

- Chiêu Đề, không phải do nàng xinh đẹp mà ta yêu thích nàng. Mấy tháng qua tiếp xúc với nàng ta cảm thấy nàng là một cô nương rất tốt, không hiểu vì sao sâu trong tâm ta lại có tình cảm với nàng...ta luôn không nhận ra được điều đó... cho đến khi nàng gặp vòng xoáy cuốn đi và chúng ta cùng đến nơi này... Khương Tử Nha nhìn ta, đôi mắt chàng không hề chớp lấy một cái.

- Tướng....tướng công.... Tim ta đập bang bang khi nghe lời tỏ tình ôn nhu của Khương Tử Nha, mặt ta nóng lên “Mình làm được rồi”

- Chiêu Đề, nàng đã hiểu lòng ta chưa? Khương Tử Nha cúi đầu nhìn giọng nói êm ái.

- Tướng công.... thiệp hiệu rồi.... chàng không thấy lạnh sao? Ta bèn lên vuốt khỏi tay Khương Tử Nha chạy đi. Nếu còn nghe tiếp ta sẽ hạnh phúc đến ngất mất thôi.

- Chiêu Đề... Khương Tử Nha gọi ta sao đó cũng chạy theo ta.

Trận pháp làm tuyết rơi càng dày, ta và tướng công Nha Nha vẫn chưa tìm được cách phá giải. Khương Tử Nha nhìn ta:

- Chiêu Đề, chúng ta dùng thử hai thanh kiếm lúc nảy thư xem!

- Ân, thiệp cũng định nói như thế! Ta gạt đầu nhìn Khương Tử Nha. Sau đó gãi đầu.

- Nhưng dùng như thế nào? Ta chớp mắt nhìn tướng công vận năng của mình.

- Thử xem có chém được kết giới trận pháp hay không, nếu được mọi thứ nơi đây sẽ biến mất! Khương Tử Nha chớp mắt.

- Được! ta gạt đầu vung thanh kiếm lên không trung dùng pháp thuật điều khiển kiếm bay mấy vòng.

Khương Tử Nha cũng nhanh chóng cho kiếm bay lên không trung. Một tiếng kêu răng rắc vang lên, bầu trời như một chiếc gương vỡ vụn. Khương Tử Nha bay sang ôm ta vào lòng. Hai chúng ta như bị một lực hút, hút thật mạnh xuống lòng đất. Lại một lần nữa chúng ta rơi phịch xuống mặt đất. Ta không đau vì ta đang nằm trong lòng Khương Tử Nha, nhanh chóng mở mắt để xác định hoàn cảnh, lần này lại là trận pháp gì nữa đây? Đừng nói là cuốn phong, lốc xoáy trên sa mạc nhé!

Mọi thứ ta đoán đều sai, chẳng có sa mạc gì hết. Ta vui mừng nhận ra đây chính là đỉnh núi mà trước đó chúng ta đã bị luồng gió lốc cuốn mất chính là nơi này. Ta đứng lên nắm lấy cánh tay Khương Tử Nha lắc lắc.

- Tướng công, chúng ta thoát được rồi, thoát được rồi!
- Đúng vậy, chúng ta đã thoát! Khương Tử Nha mỉm cười nhìn ta.
- Sư phụ..... Có tiếng Võ Cát gào to từ xa.
- Võ Cát ọi muội với! Tiếng Tiểu Muội cũng vang lên.
- Sư phụ....sư phụ.... Võ Cát chạy tới ôm lấy Khương Tử Nha.
- Võ Cát, ta không sao! Khương Tử Nha bật cười vì hành động ngây thơ của Võ Cát, trên mắt hắn còn có vài giọt nước mắt, chắc vô cùng lo cho sư phụ của mình đây mà.
- Võ Cát, đừng khóc bọn ta không sao!
- Hà???? Võ Cát quay đầu nhìn ta, hai con mắt mở thật to kinh ngạc, đứng hình mấy giây nhìn ta không chớp mắt sau đó quay đầu sang Khương Tử Nha lớn tiếng.
- Sư phụ.... sao người có thể vô tâm như thế? Người bỏ sư mẫu không biết sống chết rồi mang về đây một con hồ ly tinh!!! Võ Cát lắc đầu nhìn về phía ngọn núi trước mắt, nơi ta bị lốc xoáy cuốn đi.
- Sư phụ người có phải nam nhân không? Dù sư mẫu có bộ dáng xấu xí nhưng người rất tốt với con.... người rất yêu sư phụ kia mà!!! Võ Cát thút thít.
- Võ Cát.... Khương Tử Nha nhìn bộ dạng uất ức, căm phẫn của Võ Cát mà mỉm cười càng sâu “Không nhận làm đồ đệ”
- Không có Võ Cát, Võ Đất gì hết. Uổng công hơn một tháng nay con và Tiểu Muội ở đây chờ người dù là một năm cũng chờ.... vậy mà khi người về lại không mang theo sư mẫu... sống phải thấy người chết phải thấy xác... sư phụ.... Võ Cát hai mắt ngấn lệ nhìn Khương Tử Nha, sau đó ánh mắt căm hờn nhìn sang ta.
- Hồ ly tinh, có phải người đã giăng bẫy bắt sư mẫu ta đi để quyến rũ sư phụ của ta hay không? Giọng nói căm thù của Võ Cát vang lên.
- Ta.... không có... Võ.... Ta mở to đôi mắt chưa kịp nói hết câu đã bị Võ Cát cắt đứt.
- Căm mồm, hôm nay ta phải giết người... Võ Cát chỉ vào mặt ta.
- Mã tử.... Mã tử..... Tiểu muội nhào vào lòng ta, ôm ta thật chặt cắt đứt hành động muốn giết “hồ ly tinh” của Võ Cát.
- Mã tử, tử và tỷ phu không sao thì tốt rồi! Tiểu Muội cười thật tươi.
- Mã tử??? Võ Cát nhìn Tiểu Muội, hai mắt tròn to.
- Đúng, Võ Cát đây chính bộ dáng thật sự của Mã tử nha! Tiểu Muội vuốt tóc nhìn Võ Cát.

Cả ngày hôm đó ta phải giải thích hết tất cả cho Võ Cát hiểu, ta và tướng công Nha Nha phải kể hết những việc đã gặp trong trận pháp khi bị con lốc xoáy lạ cuốn đi. Khương Tử Nha nói rất có thể trận pháp đó đã ở nơi này rất lâu rồi, trận pháp đó được lập ra là để bảo vệ và cất giấu thần kiếm. Chỉ người có duyên và phải là người có số phước mới có thể lấy được thần kiếm. Trùng hợp chúng ta đi ngang qua và phù hợp điều kiện, nên vòng ngoài của trận pháp đã khởi động và mang chúng ta vào bên trong trận.

Ta kể đến việc mình nhỏ hai củ cải thì Tiểu Muội và Võ Cát không nhịn được cười to. Nghĩ đi nghĩ lại nếu ta không tinh ranh đi tìm bảo vật xung quanh thì làm sao phát hiện hai củ cải đó. Nếu ta không nhỏ hai củ cải đó lên thì đã không phát hiện ra thần kiếm rồi... ta quả là chân nhân bất lộ tướng, thật tài mà!!!

Bạn đang đọc truyện *Đồng Nhân Phim Tân Bảng Phong Thần: Tướng Công, Thiếp Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 13 Tiếp.....

Vì ta và Khương Tử Nha bị lạc vào trận pháp của Thủy Nguyệt thần kiếm nên hành trình của chúng ta phải kéo dài thêm một khoảng thời gian. Đi được mấy ngày đường chúng ta ghé vào một sơn động nghỉ chân, ngoài trời mưa lất phất tâu thêm vẻ âm u cho núi rừng. Khương Tử Nha nhặt ít cành cây khô có trong sơn động đốt lên một đống lửa nhỏ. Chẳng mấy chốc hang động tối om đã rực sáng cả một vùng.

Thạch động chúng ta dùng chân khá lớn, xem xét kỹ không thấy có dấu hiệu của dã thú nên chúng ta quyết định qua đêm ở đây. Khương Tử Nha nhìn trời bên ngoài rồi quay sang ta:

- Chiều Đệ, nàng và Tiểu Muội ở lại đây ta và Vô Cát sẽ ra ngoài một lát tìm ít thức ăn! Khương Tử Nha nhìn ta bằng ánh mắt thâm tình.

- Vâng, tước công đi đi! Ta gặt đầu.

Khương Tử Nha và Vô Cát ra ngoài, bên ngoài mưa phùn vẫn rơi lất phất. Ta tiến đến bên đồng lửa cho thêm củi vào, Tiểu Muội dùng lá cây quét sạch những thứ dơ bẩn trên mấy tảng đá. Ta thấy quá vất vả cho Tiểu Muội nên phát tay một cái xung quanh trở nên sạch sẽ, Tiểu Muội nhìn ta hai mắt tròn to. Ta vẫn chưa nói cho Tiểu Muội và Vô Cát biết ta có pháp thuật giờ đây chỉ cần nói tước công dạy ta một ít là được rồi.

Gần hai canh giờ sau ngoài trời đã bắt đầu tối, Khương Tử Nha và Vô Cát đi vào mang theo một ít trái dại. Chúng ta dựa vào số trái dại này lót dạ đêm nay. Thời đại này được như vậy là quá tốt rồi chứ cái thời bay trên không trung đi trên mặt nước này mà như trong phim chắc không được rồi.

Chúng ta mỗi người gặm mấy quả dại xong chia nhau ra mỗi người một góc nghỉ ngơi lấy sức mai tiếp tục lên đường. Hang động ẩm thấp nhiệt độ xuống cao, ta rung mình một cái. Một chiếc áo choàng phủ lên người ta, ta ngẩng đầu chạm phải đôi mắt đen láy của Khương Tử Nha.

- Tước công, không cần đâu... Ta lấy chiếc áo trên người xuống định đưa cho Khương Tử Nha nhưng chàng giữ tay ta lại.

- Đừng nói không cần, nơi này rất lạnh! Khương Tử Nha giọng mềm mại.

- Nhưng chàng sẽ lạnh đó.... Ta chớp mắt nhìn chàng.

- Ta lo cho nương tử của mình chắc là được chứ? Ta làm sao không chịu được chút lạnh này.... Khương Tử Nha nhướn mày nhìn ta, môi nở nụ cười có chút trêu ghẹo.

- Đương nhiên là được.... Ta cúi đầu nhỏ giọng không giấu được nụ cười trên môi.

Khương Tử Nha ngồi xuống ôm ta vào lòng, tim ta đập thình thịch. Ta nhanh chóng ngã đầu lên vai Khương Tử Nha hưởng thụ sự ấm áp từ chàng. May là Tiểu Muội với Vô Cát đã ngủ rồi nếu không chắc ta bị Tiểu Muội ghẹo cho mà xem.

Hai ngày sau...

Chúng ta đứng trước bờ sông của một con sông rộng lớn, xung quanh yêu khí dày đặc. Tiểu Muội và Vô Cát người trần mắt thịt nên không nhận ra sự khác thường, nên dọc đường đi cứ than thở mãi:

- Mãi vậy, nơi này sao mà âm u quá! Tiểu Muội nâng tay nải trên vai ngán ngẩm nhìn ta.

- Sư phụ, sông rộng như thế này làm sao chúng ta sang bên kia được? Vô Cát hướng Khương Tử Nha nói.

- Trên đường đi, xung quanh đây chẳng phải có người hay sao? Chắc là sẽ có lái đò ah! Tiểu Muội khinh bỉ nhìn Vô Cát.

- Hừ..... Vô Cát bĩu môi.

Ta cong môi “bó tay hai người này mà”, chỉ tiếc lúc này ta mang khăn che mặt nếu không cũng xen vào vài câu cho vui. Nói mà họ không thấy biểu hiện của ta chẳng có hứng thú gì. Ta im lặng nhìn con sông lớn trước mặt. Xa xa thoát ẩn, thoát hiện một chiếc thuyền con đang rẽ sóng lướt tới. Người chèo thuyền đứng giữa hai chiếc chèo nhẹ nhàng khua nước. Ta nhìn mà trong lòng không khỏi phân tích, đánh giá.

“Nước rất sâu cho nên dùng hai mái chèo mà không phải chống”, khi này chúng ta đi qua một ngôi làng điều đặc biệt là ngôi làng ấy không có người sinh sống mà chỉ là những yêu tinh có tu vi ít nhất cũng trên 100 năm. Chúng không có ý định tấn công bọn ta nên ta và Khương Tử Nha cũng im lặng đi qua.

- Các vị có muốn đi thuyền sang bên kia sông không? Tiếng nói trầm thấp của một ông lão vang lên cắt đứt suy nghĩ của ta.

- Ông lão chúng tôi muốn sang bên kia sông, làm phiền ông... Khương Tử Nha nhìn ông lão rồi đưa cho ông một nén bạc.

- Được, các vị mau lên thuyền! Ông lão tươi cười.

Ta đưa mắt nhìn ông lão đang đứng trên thuyền. Làn da trắng hồng, trông đã qua lục tuần mà vẫn cơ cực chèo thuyền trên bến sông này. Quần áo nông thôn bình dị, thô sơ. Gương mặt nhìn rất phúc hậu. Nhưng đáng tiếc đạo hạnh còn thấp không giấu được yêu khí tỏa ra trên người.

Vô Cát bước xuống thuyền đưa tay đỡ lấy Tiểu Muội, sau đó Khương Tử Nha cũng bước xuống thuyền nắm lấy tay ta, đỡ ta xuống. Sau khi chúng ta an vị trên thuyền ông lão lái thuyền đưa thuyền rời bến. Mặt sông rất im lặng, thuyền lướt rất nhanh trên mặt nước.

Ta nhìn ông lão chèo thuyền, “chắc hẳn sẽ có hành động gì đây, yêu tinh mà cần tiền ư?” Khương Tử Nha phát hiện ánh mắt của ta, chàng nhìn ta nở nụ cười:

- Không sao đâu, có ta ở đây nàng đừng lo!

Ta mỉm cười thu tầm mắt. Đúng như dự đoán của ta, ra đến giữa sông thuyền đang yên lành đột nhiên rung lắc dữ dội. Tiểu Muội chao đi chao lại, ta nhìn thấy bên đưa tay kéo lấy muội ấy giữ sát bên mình.

- Tướng công, chàng Võ Cát ta Tiểu Muội! Ta hướng Khương Từ Nha nói.
- Được! Nàng cẩn thận! Khương Từ Nha bắt lấy tay Võ Cát.
- Sư phụ,...có chuyện gì thế? Võ Cát ôm chặt lấy tay Khương Từ Nha lấp bấp.
- Mã tỷ, chẳng lẽ có yêu quái? Tiểu Muội ôm lấy tay ta lên tiếng.
- Yên tâm, muội chỉ cần bám lấy ta là được rồi! Ta nhìn Tiểu Muội.

Con sông này rất rộng chúng ta đang ở giữa sông, ta nhìn Khương Từ Nha, chàng gạt đầu chúng ta nhanh chóng ôm lấy người kẻ bên đạp thuyền hướng bờ bay lên. Một lực xé gió từ phía sau lao đến ta. Ta khựng người lại vung tay đánh lại chưởng lực kia.

Ta là tướng công dùng một lực nhẹ chưởng vào lưng người bên cạnh đủ để đưa Võ Cát và Tiểu Muội lên đến bờ. Chúng ta quay lại đối phó với lão chèo đò.

- Ha ha....thật không ngờ các ngươi có cũng có chút bản lĩnh! Ông lão chèo đò phúc hậu khi này hóa thành một tên râu ria bặm trợn.
- Yêu nghiệt, nộp mạng đi, dám có ý đồ hãm hại con người... Ta quát lên.
- Hừ,...con sông này đã có bao nhiêu kẻ mất mạng ngươi có biết không? Để ta tiễn các ngươi xuống thì sẽ biết! Tên yêu nghiệt xông về phía ta.
- Chiêu Đệ cẩn thận! Khương Từ Nha hô lên rồi xông vào hỗn chiến với tên yêu nghiệt chèo thuyền.

Khương Từ Nha luôn nhanh tay nhanh chân hơn ta, lúc nào cũng bảo vệ ta triệt để. Ta xoay người định bay vào bờ với bọn Võ Cát và Tiểu Muội thì thấy phía xa hướng tây trong lòng sông có một vùng đang phát sáng. Từng tia sáng xuyên qua lòng sông lóe sáng khỏi mặt nước. Không gì có thể ngăn cản sự tò mò của ta hết. Ta vận khí bay qua bên đó, mặt sông lóe sáng một màu xanh lấp lánh “Bảo vật???, Trân châu ngàn năm? Thần khí???”

Ta hí hửng nhảy một cái ùm xuống nước, trước khi chìm xuống nước ta còn nghe được tiếng Khương Từ Nha gọi tên mình. Ta bơi càng ngày càng sâu, bơi theo tia sáng xanh. Con sông này không phải sâu bình thường mà là rất sâu, bơi khoảng một khắc rồi hai khắc mà vẫn chưa tới được nơi phát ra ánh sáng kỳ lạ.

Một lúc sau ta dừng lại trước mặt ta đã là vật phát ra ánh sáng xanh kia, vẫn chưa nhìn ra nó là vật gì vì nó rất sáng. Ta im lặng, vấy áo bông bên trong nước một hồi lâu sau đó đưa tay ôm lấy vật kia. Ta phải ôm hai tay vì nó rất to, vừa vào tay ta ánh sáng vụt tắt để lại một cái trứng to trong lòng bàn tay ta. Vội vàng ôm cái trứng kỳ lạ vào lòng ta bơi lên mặt nước.

Vừa nhìn thấy ta ngoi lên Khương Từ Nha từ bên bờ vội chạy đến:

- Chiêu Đệ, nàng lúc nào cũng làm ta lo lắng! Khương Từ Nha đỡ lấy ta.
- Ta xin lỗi....Tướng công chàng xem! Ta đưa quả trứng trước mặt Khương Từ Nha.
- Oa....đây là trứng gì mà to thế? Võ Cát tròn mắt nhìn quả trứng.
- Mã tỷ... thật to nha! Tiểu Muội sờ sờ cái trứng trầm trồ.

Khương Từ Nha nhìn quả trứng một cái rồi đi tu lên bờ, cả ngày chàng lâu lâu lại nhìn sang quả trứng một lần có vẻ như đang nghiên cứu gì đó. Từ khi có quả trứng lạ ta rất thích, lúc nào cũng ôm nó vào lòng, nói chuyện vu vơ với nó. Ta biết nó không phải loại trứng bình thường nhưng không biết là trứng gì, vỏ trứng màu trắng như trứng vịt cũng chẳng có gì đặc biệt. Mặc kệ nó là gì hiện tại nó không nở ta rất thích được ôm nó vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Nhân Phim Tân Bảng Phong Thần: Tướng Công, Thiếp Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Chương 14

Có nhiều lúc ta cảm thấy ta xuyên vào không phải thời Nhà Thương, không phải xuyên vào Mã Chiêu Đệ mà là xuyên vào Tôn Ngộ Không. Càng ngày ta càng thấy chúng ta y như đi thỉnh kinh. Hết gặp yêu quái này tới yêu quái kia, đánh nhau chí chóe. Khương Từ Nha ôn nhu, hiền lành như Đường Tam Tạng, Võ Cát là Sa tăng còn Tiểu Muội là Trư Bát Giới....khụ... ta đương nhiên là Tôn Ngộ Không rồi.

Chúng ta đang đi trên một con đường rộng lớn, đi hết con đường này sẽ đến một thị trấn, xuyên qua thị trấn là tới Trần Đường Quan. Khương Tử Nha đang đi trước ta bỗng dừng lại, làm đầu ta đâm vào lưng chàng.

“Sur huynh!” Giọng nói kinh ngạc của Khương Tử Nha vang lên.

“Sur đệ!” Một ông lão có mái tóc hoa râm đứng trước mặt Khương Tử Nha.

“Sur huynh chẳng hay tìm Tử Nha có việc gì?” Khương Tử Nha giọng điệu cung kính.

Ta và bộ Võ Cát, Tiểu Muội gật đầu chào vị sư huynh của Khương Tử Nha, ông ta cũng gật đầu tỏ ý chào bọn ta, sau đó im lặng kéo nhau qua đứng một bên theo dõi tình hình để lại không gian riêng cho họ. Ta nhìn thấy vị sư huynh có gương mặt phúc hậu trao cho Khương Tử Nha một viên ngọc màu đỏ thắm, rồi nói mấy câu với Khương Tử Nha. Với tu vi của ta dù đứng hơi xa nhưng vẫn nghe hết không sót chữ nào.

Nhìn sư huynh của Khương Tử Nha biến mất ta chạy tới ôm lấy tay chàng. Khương Tử Nha nhìn ta:

“Nàng nghe hết rồi đúng không?” Khương Tử Nha mỉm cười ôn nhu.

“Ahh, đúng vậy!” Ta bật cười.

“Vậy đến Trần Đường Quan nàng nhất định phải giúp ta, ta rất cần sự giúp đỡ của nàng ahhh...” Khương Tử Nha đưa đôi mắt phượng nhìn vào mắt ta. Tim ta đập thình thịch

“Chúng ta là phu thê, phu sủng phụ tùy mà!” Ta vờ e thẹn.

“Chiêu Đệ, nhìn nàng ta đột nhiên rất muốn cười!” Khương Tử Nha bật cười, hai lúm đồng tiền trên má càng sâu.

Ta mở to hai mắt không hiểu vì sao, Khương Tử Nha nắm tay ta.

“Bộ dáng nàng làm nũng rất đáng yêu!” Khương Tử Nha mỉm môi.

Thì ra tên tướng công xấu xa này chê cười bộ dáng của ta, ta xoay người xem đi xem lại mình mấy lần Ta rùng mình Khương Tử Nha quay sang nhìn Võ Cát và Tiểu Muội đang ôm bọc đồ to từ phía xa đứng nhìn chúng ta:

“Đi thôi, đừng đứng đó nữa!”

Như được ân xá Võ Cát và Tiểu Muội chạy đến. Là ta đã ra lệnh hai người bọn họ đứng im ở đó, không ngờ hai người ngoan ghê cơ, không dám trái lệnh ta, đứng im chẳng nói một tiếng.

Đi thêm mấy canh giờ chúng ta đến một vùng đất trống, qua vùng đất trống xuất hiện khu rừng núi. Chúng ta ngồi lại nghỉ ngơi. Ta mở tai nài lấy quả trứng ra xoa xoa, lau lau. Quả trứng dưới sự chăm sóc của ta lóe lên sáng bóng. Ta hài lòng mang trứng cất vào rồi đưa cho Tiểu Muội bảo quản. Trong không khí dao động Ta mỉm cười chờ đợi xem là ai đang tới.

Một luồng ánh sáng xanh roi xuống phía đối diện, Tô Đất Kỳ, Phụng Thanh Thanh, Trần Ngọc Khánh xuất hiện. Ta nhìn xung quanh Khương Tử Nha cau mày.

“Lại là các ngươi! Lần trước bị ta đã thương hôm nay vẫn tới!”

“Khương Tử Nha, ngươi có ý giết hại con cháu ta, ta làm sao có thể nuốt trôi mối hận này!” Đất Kỳ lớn tiếng, giọng nói tràn đầy căm phẫn.

“Ta giết hại con cháu ngươi! Khi nào, ta không nhớ!” Khương Tử Nha mỉm cười, nụ cười như nắng ban mai mê hoặc chứng sinh.

“Hừ....đừng giả bộ, chính ngươi đã đưa cho Tỷ Can một lá bùa trừ yêu. Tỷ Can đã sử dụng nó để đối phó với đám con cháu của ta!” Đất Kỳ ánh mắt thâm độc nhìn Khương Tử Nha.

“À, thì ra là chuyện đó!” Khương Tử Nha bộ mặt vờ như

“Khương Tử Nha, hôm nay đã khác ngày trước, đạo hạnh bọn ta nhờ vào đá nữ oa đã tăng lên cao hơn rồi!” Phụng Thanh Thanh giọng nói éo lá nhìn Khương Tử Nha bằng đôi mắt yêu mị.

“Khương Tử Nha, hôm nay ta nhất định phải giết ngươi trả thù cho con cháu mình!” Đất Kỳ vừa dứt lời đã giơ tay lên trong tay xuất hiện một quả cầu màu trắng sau đó đập thẳng vào Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha bay lên né tránh, ba à yêu nghiệt chia nhau ra làm ba hướng bao vây Khương Tử Nha ở giữa. Ta đứng nhìn Vẫn là hình ảnh thật sống động hơn. Bọn họ bắt đầu tấn công Khương Tử Nha, ba chọi một.

“Sư mẫu, người mau giúp sư phụ đi!” Võ Cát tiến đến gần ta.

“Đúng đó, Mã tỷ muội thấy pháp thuật của tỷ cũng lợi hại mà!” Tiểu Muội nhỏ giọng.

Ta quên mất là mình cũng có pháp thuật. Mắt nhìn thấy Khương Tử Nha đang 1 vs 3 trên không trung rồi trên mặt đất. Ta cuống quýt xách váy hô to:

“Tướng công! Thiếp đến đây!!!!!!!!!!!!!!”

Ta lao vào cuộc chiến, chọn ngay Phụng Thanh Thanh mà đánh. Ta là ta ghét nhất con gà 9 đầu này, vừa lẳng lơ vừa ăn nói sỗ hăng kẻ khác. Phụng Thanh Thanh ngạc nhiên tròn to mắt nhìn ta tấn công ả.

“Chiêu Đệ, nàng cẩn thận đó!” Tiếng Khương Tử Nha vang lên sau lưng ta.

“Thiếp biết rồi!” Ta hô to.

“Phụng Thanh Thanh, ngoan ngoãn để ta nhổ trụi lông của mi đi!” Ta ra toàn những chiêu hiểm đòn Phụng Thanh Thanh vào chỗ chết, chắc con gà này không dễ chết được đâu.

“Ngươi là ai vậy hả?” Phụng Thanh Thanh phụng phịu hỏi ta.

“Ta là người rất thích ăn thịt gà, hiện tại muốn vặt lông mi rồi mang đi nấu cháo gà ah!” Ta túm lấy vai Phụng Thanh Thanh.

Phụng Thanh Thanh hất tay ta ra phun một luồng khói độc màu tím về phía ta. Ta quên rằng ả yêu nghiệt này có chiêu phun độc nữa chứ. Ta đưa tay về phía trước tạo lá chắn ngăn không cho khói độc bay vào mình sau đó tung chưởng hóa giải luồng khói ấy. Phụng Thanh Thanh kinh ngạc nhìn ta.

“Phụng Thanh Thanh, ta tới vặt lông mi đây!” Ta hô to bay tới chưởng mạnh một chưởng vào lồng ngực Phụng Thanh Thanh.

Phốc..... Phụng Thanh Thanh học máu lui ra sau mấy bước.

“Thanh Thanh!” Một ánh sáng màu đỏ xuất hiện sau lưng Phụng Thanh Thanh, rồi hình ảnh Thân Công Báo hiện ra hai tay ôm lấy Phụng Thanh Thanh.

“Thanh Thanh, muội có sao không?” Thân Công Báo lo lắng nhìn mỹ nhân trong ngực.

“Huynh cả ngày nay đi đâu hả? Để muội bị à khốn nạn đó ức hiếp! Mau giết ả đi!” Phụng Thanh Thanh vừa nói vừa nhìn ta bằng ánh mắt căm thù.

Thân Công Báo không trả lời mà nhìn về phía ta, mải hấn cau lại.

“Chiêu Đệ?”

“Chúng ta có quen nhau sao?” Ta vuốt tóc.

“Đừng tưởng nàng che mặt thì ta không biết!” Thân Công Báo mỉm cười.

“Công Báo, mau giết ả đi!” Phụng Thanh Thanh liếc nhìn Thân Công Báo.

“Được!” Thân Công Báo cười nhẹ bay đến tấn công ta.

Nhìn động tác nhanh nhẹn của Thân Công Báo ta giật mình né tránh. Chúng ta bắt đầu chơi trò mèo vờn chuột. Ta rất muốn đã thương hấn còn hấn thì chỉ né và tránh. Ta bực tức càng đánh càng hăng. Phụng Thanh Thanh cắn môi ôm vết thương đứng nhìn.

“Chiêu Đệ nàng cũng có bản lĩnh đó, vậy sao lúc trước không mang ra sử dụng với ta!” Tiếng nói đùa cợt của Thân Công Báo vang lên.

“Hôm nay ta đang dùng nó giết ngươi đấy thôi!” Ta đập một cước vào bụng Thân Công Báo, hấn né được cười vang.

“Ngọc Khánh, giết hấn đi!” Đột nhiên Thân Công Báo hô to.

Bọn người của Đát Kỷ rất gian manh toàn dùng chiêu đánh lén, ta rất lo lắng sợ Khương Tử Nha bị đánh lén nên nhất thời quay đầu ra sau. Miếng vải che mặt ta bị giật mạnh.

“Ah...” Tên Thân Công Báo khốn kiếp này. Ta xoay người nhìn Thân Công Báo đang cầm khăn che mặt của ta.

“Thân Công Báo, ngươi thật bỉ ổi!”

Thân Công Báo không nói gì chỉ yên lặng đứng nhìn ta không chớp mắt. Phụng Thanh Thanh chạy lại tấn cho Thân Công Báo một bạt tay.

“Công Báo, huynh thật vô tâm! Có phải đã ham mê sắc đẹp của ả?”

Thân Công Báo hồi hồn nhìn Phụng Thanh Thanh “Cái tát khi nãy ta tính sau với muội!” rồi nhìn ta bật cười.

“Ta vốn dĩ muốn biết vì sao nàng lại che mặt....aizz...thật không ngờ....” Thân Công Báo hai mắt sáng rực.

Một chưởng lực màu vàng đánh về phía Thân Công Báo khiến Thân Công Báo phải né tránh. Khương Tử Nha đến gần ta về lo lắng.

“Nàng có bị thương không? Xin lỗi, Đát Kỷ tu vi dường như nâng cao rất nhiều hại ta giờ này mới tới giúp nàng!”

“Thiếp không sao!” Ta mỉm cười nắm tay Khương Tử Nha.

“Thanh Thanh, đi!” Thân Công Báo nắm tay Phụng Thanh Thanh biến mất.

Đi cũng nhanh dữ, ta cũng dự đoán được bọn chúng thấy Đại tỷ của mình chạy mất nên cũng chạy theo rồi. Khương Tử Nha nhìn người tháo chạy cũng không vội đuổi theo. Ta còn nhớ Khương Tử Nha đã từng nói “Đầu cũng có số trời!” Chẳng luận thuận theo ý trời.

Trần Đường Quan

Đến Trần Đường Quan đã hai ngày, việc tướng công Nha Nha giao cho ta làm là tìm cách đột nhập phủ tướng quân Lý Tĩnh. Sau đó thì sao? Sau đó tướng công ta sẽ đến và cho Linh Châu Tử đầu thai làm Tam công tử của Lý Tĩnh. Ta đi khắp chợ suốt hai ngày nhưng vẫn chưa thấy cáo thị tìm đại phu của Lý Tĩnh. Tiểu Muội và Vô Cát lúc nào cũng theo sát bên ta hết ăn rồi lại uống.

Đang định đi về khách điểm thì một đám đông bên đường thu hút ta. Ta kéo hai tên đeo bám theo mình chen vào đám đông kia. Trên một bức tường có dán một tờ giấy màu vàng. Nội dung trên giấy là tìm danh y chữa bệnh cho phu nhân Tướng quân Lý Tĩnh, thù lao là 5 vạn lượng bạc.

Ta mỉm cười làm theo kịch bản đã soạn sẵn.

“Trên đó viết cái gì vậy?” Ta quay sang hỏi mọi người đang xem

Không ai trả lời ta, ta lặp lại một lần nữa, kéo tay bà thím kề bên.

“Trên đó viết cái gì vậy thím?”

“Ne, sư mẫu ta đang hỏi mọi người đó” Vô Cát hét to.

Bà thím xua tay, mọi người không một ai để ý ta ánh mắt chỉ tập trung nhìn vào tờ giấy trên tường kia. Ta bữu môi đưa tay xé tờ giấy trên tường xuống. Mọi người lập tức lia mắt nhìn ta.

“Cuối cùng cũng chịu nhìn ta rồi sao?” Ta mỉm môi.

“Sư mẫu, người xé tờ giấy đó làm chi vậy?” Vô Cát nhìn ta.

“Mã tử, hình như đó là cáo thị đó...” Tiểu Muội nghiêng răng nhìn ta.

“Xong rồi, lần này chúng ta gặp phiền phức lớn rồi!” Vô Cát nhăn mặt.

Một đám quan binh mang đao đi tới nhìn cáo thị trên tay ta.

“Là người xé cáo thị?” Tên dẫn đầu đám quan binh hỏi ta.

“Không, là hán xé!” Ta lắc đầu dúi tờ giấy vào lòng Vô Cát.

“Sư mẫu...là người xé mà!” Vô Cát quăng tờ giấy cho ta.

“Là người xé....” ta lại quăng nó cho Vô Cát...

“Im hết đi, cuối cùng là ai xé?” Quan binh giận dữ quát.

“Được rồi, là ta xé!” Ta ôm cáo thị vào lòng.

“Đi theo bọn ta...” Quan binh quay đầu ra lệnh.

Ta kéo tay Vô Cát và Tiểu Muội đi theo đám quan binh. Mặc dù Vô Cát và Tiểu Muội rất sợ hãi nhưng dưới sự trấn áp của ta đành ngoan ngoãn đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Nhân Phim Tân Bàng Phong Thần: Tướng Công, Thiếp Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Chương 15 – Linh Châu Tử Giáng Thế

Phủ Lý Tĩnh....

Chúng ta được quan binh dẫn vào phủ Lý Tĩnh, một phủ Tướng quân nhìn nghiêm trang, khí thế tràn đầy. Tiểu Muội nhìn ngó khắp nơi, Vô Cát cũng xuyết xoa ta lại càng “kinh ngạc”. Làm ra vẻ kinh ngạc thế thôi, nhà ta còn hơn cả nơi này nhiều, dầu gì cũng là nhà giàu có nhất xứ. Ta ngồi xuống ghế trong đại sảnh. Vô Cát nhìn ta hốt hoảng:

“Sư mẫu, người không thể ngồi ở đây, mau đứng lên đi!”

“Tại sao lại không thể?” Ta đưa mắt nhìn Vô Cát.

“Sư mẫu, đây là phủ Lý tướng quân đó! Không phải nhà bình thường người muốn ngồi là ngồi đâu!” Vô Cát khẽ giọng, nồn nóng nhìn ta.

“Mă tỹ, Vô Cát nói đúng đó, tỹ mau đứng lên đi!” Tiểu Muội kéo tay ta.

“Ta không đứng, ta đi này giờ mỗi chân nên muốn ngồi rồi!” Ta nhấc váy quyết tâm không rời chiếc ghế dưới móng mình.

“Sư mẫu...” Vô Cát bối rối nhìn ta.

Tùng trận bức chân có vẻ gấp gấp vang lên, một đám người xuất hiện trước sảnh. Dẫn đầu là một người nam nhân khoảng trên 30 tuổi, khí thế của một tướng quân uy nghiêm nhìn Vô Cát và Tiểu Muội rồi đưa mắt quét nhìn ta:

“Là các người đã xé cáo thị? Ai trong các người có thể chữa trị cho phu nhân ta? Ai là thần y?” Nam nhân liếc nhìn bọn ta, nhìn ta mạo muội ngồi trên ghế cũng không nói gì. Vô Cát nhìn hấn lên tiếng.

“Ngài là Lý tướng quân sao?”

“Đúng vậy, ta là Lý Tĩnh!” Nam nhân gật đầu.

“Thảo dân bái kiến Lý tướng quân!” Vô Cát chấp tay, kéo Tiểu Muội cúi thấp đầu xuống.

Lý Tĩnh gật đầu, giọng nói vẫn lạnh nhạt, trầm thấp vang lên uy nghiêm khiến ai nghe thấy không rét mà run.

“Đứng lên đi!”

“Đa tạ Tướng quân!” Vô Cát có vẻ sợ hãi khí thế của Lý Tĩnh, Tiểu Muội thì khỏi phải nói rồi muội ấy là người nhát gan nhất. Lý Tĩnh quay sang nhìn ta, ta khẽ gật đầu với ông ta.

“Ngươi là thần y?” Lý Tĩnh kinh ngạc nhìn ta, có lẽ ta mang khăn che mặt nên đã khiến ông ta suy nghĩ sâu xa.

“Là ta!” Ta đứng dậy mỉm cười.

“Ngươi có thể chữa trị cho phu nhân của ta?” Lý Tĩnh nhìn ta bằng con mắt hoài nghi.

“Có thể hay không phải chờ ta xem qua, ngài chắc cũng biết bệnh tình của phu nhân như thế nào mà?” Ta đưa mắt nhìn vị tướng quân cương trực.

“Cha, để nàng ta vào xem bệnh cho mẹ biết đâu nàng ta có thể chữa được bệnh cho mẹ!” Một nam nhân đứng kế Lý Tĩnh này giờ im lặng lên tiếng. Nhìn hấn dường như chỉ mới 15, 16 tuổi. Có lẽ đây là Kim Tra hay Mộc Tra gì đó.

Lý Tĩnh trông mắt khẽ biến rồi nhìn ta:

“Theo ta, phu nhân ta nhờ ngươi vậy!”

Ta mỉm cười đi theo Lý Tĩnh, Vô Cát và Tiểu Muội thấy thế mở to hai mắt kinh ngạc nhìn ta, rồi nhanh chân theo ta.

Phân cách tuyến....

Lý Tĩnh dẫn ta vào một căn phòng rộng rãi thoáng mát, ta tiến đến bên giường nhìn vị phu nhân có gương mặt dịu dàng, hiền lành đang ngủ trên chiếc giường có mạng che màu xanh. Ta tiến lại ngồi xuống giường nhanh chóng vào việc. Ta đưa tay ra bắt mạch trên cổ tay phu nhân Lý Tĩnh. Thật lòng ta có biết y thuật đâu chứ, ta đang cố gắng diễn tốt vai trò của một vị thần y đấy thôi!

Vô Cát và Tiểu Muội nhìn hành động của ta âm thầm lau mồ hôi. Lý Tĩnh có vẻ hồi hộp nhìn ta liên tục. Ta vờ nhủ mài ngẩng đầu nhìn Lý Tĩnh.

“Lý tướng quân, phu nhân ngài không có bệnh! Mang thai ba năm vẫn chưa sinh nở có đúng không?”

Lý Tĩnh kinh ngạc nhìn ta, ông ấy nhẹ gật đầu.

“Đúng vậy! Cô nương nếu người có thể giúp phu nhân ta thuận lợi sinh nở hài tử trong bụng người muốn gì nếu ta làm được ta nhất định sẽ làm hết sức!”

“Là ông nói đó! Ba ngày sau phu nhân của ông nhất định sẽ thuận lợi sinh nở hài tử!” Ta mỉm cười nhìn Lý Tĩnh.

“Đa tạ thần y!” Mắt Lý Tĩnh sáng lên chấp tay cung kính với ta.

Ba ngày nữa tướng công Nha Nha của ta sẽ tới đây cho Linh Châu Tử đầu thai làm con trai thứ ba của Lý Tĩnh cũng chính là Na Tra, ta vô cùng hồi hộp chờ đợi. Na Tra là người thân với Mã Chiêu Đệ nhất, cũng là sư đệ yêu thương Mã Chiêu Đệ nhất nga. Ta rất mong chờ giây phút Na Tra gọi ta một tiếng sư thúc mẫu.

Ở phủ Lý Tĩnh mọi người đối xử với chúng ta rất khách sáo, Kim Tra và Mộc Tra lúc nào cũng theo ta nịnh hót lấy lòng để ta có thể chữa trị cho mẹ chúng thật tốt. Lý Tĩnh thường xuyên bận công vụ nhưng đối với phu nhân của mình hết sức lo lắng, quan tâm. Ông ta luôn hỏi ta xem có cần chuẩn bị gì không? Ta bật cười nữa thật nữa đùa nói với ông ta chỉ cần chuẩn bị tinh thần làm cha là được!

Không biết Lý Tĩnh sẽ như thế nào nếu thấy con trai mình mới sinh ra đã biết chạy biết nhảy lại còn kêu cha gọi mẹ nữa chứ! Ta không thể thay đổi tình tiết vì chính ta cũng không biết được mọi chuyện sẽ đi theo chiều hướng nào. Lần đầu ta được ot trong phủ tướng quân nên rất hưng phấn, ngày đi dạo, đêm ngắm sao đến nỗi Vô Cát và Tiểu Muội không ngừng trách cứ ta đi chữa bệnh mà như đi ngao du vậy, nếu có sơ xuất gì đâu rồi chứ chẳng chơi!

Ba ngày sau...

Lý Tĩnh tìm ta đã bốn lần trong ngày, có lẽ trưa nay ông ta sẽ tiếp tục tìm ta nữa. Vì sao ư? Vì đã đến ngày thứ ba mà ta nói rồi, hôm nay phu nhân ông ta sẽ sanh nở. Nhưng mà tướng công Khương Tử Nha của ta vẫn chưa thấy tăm hơi đâu hết! Thật lòng ta cũng thấy lo lắng trong lòng đây! Ta ra vườn hoa đi qua đi lại để giảm căng thẳng trong lòng. Đang lo lắng thì tiếng nói của Khương Tử Nha nhẹ nhàng vang lên sau lưng ta.

“Chiêu Đệ, ta tới rồi!”

Ta mừng rỡ quay đầu “Tướng công, chàng đã đi đâu vậy? Chàng làm ta lo lắng gần chết!” Ta chạy tới ôm lấy cánh tay Khương Tử Nha làm nũng. Khương Tử Nha chu môi nhìn ta, ánh mắt tràn đầy cưng chiều.

“Chẳng phải bây giờ ta đang ở đây hay sao? Mấy ngày nay vất vả cho nàng rồi!” Khương Tử Nha nắm tay ta.

Ta âm thầm mỉm cười.

“Tướng công, khi nào chúng ta mới cho Linh Châu Tử đầu thai?” Ta chớp mắt nhìn Khương Tử Nha.

“Ngay bây giờ ta sẽ cho Linh Châu Tử đầu thai!” Khương Tử Nha đưa tay ra, một viên ngọc màu đỏ lóe sáng trên tay chàng.

“Tướng công vậy thiếp vào nhé, chàng nhớ vào đó!” Ta mỉm cười.

“Không được, phu nhân sinh con ta là nam tử làm sao đi vào cùng nàng được!” Khương Tử Nha mỉm cười nhìn ta.

“Ah....thiếp quên mất, vậy tướng công cho Linh Châu Tử đầu thai đi, thiếp sẽ đi vào giúp Lý phu nhân sinh nở!” Ta nhắc vẩy bước đi.

“Nàng làm được không? Ta thấy nên để cho bà đỡ làm, nàng mới tỳ tuổi đã đỡ đẻ qua sao?” Khương Tử Nha âm thanh mềm mại như trêu chọc ta vang lên.

“Thiếp....” Ta bối rối, quả thật ta chưa từng đỡ đẻ nga.

“Được rồi, nàng nhanh đi đi!” Khương Tử Nha bật cười.

Ta liếc chàng một cái rồi nhanh chân bước đi. Khương Tử Nha vung tay lên viên ngọc màu đỏ trên tay bay đi về hướng phòng phu thê Lý Tĩnh.

Phân cách tuyến....

Ta nhìn người đang nằm trên giường rên lên đau đớn mà cảm thấy sợ hãi vô cùng, sinh con thật đau nha. Lý phu nhân hai tay siết chặt đệm giường, miệng không ngừng gào lên trong đau đớn. Ta dùng khăn trên khay đã được chuẩn bị sẵn lau mồ hôi trên trán Lý phu nhân. Hai bà đỡ bên cạnh ta miệng không ngừng kêu Lý phu nhân cố dùng sức.

“Phu nhân, dùng sức đi!”

“Ta đau quá....ahhhh....” Lý phu nhân gào lên.

“Phu nhân thêm chút nữa....”

“Ah....hài tử....con mau ra đi....ah....” Lý phu nhân trên mặt đầy mồ hôi vẫn cố gắng dùng sức.

“Thấy đầu rồi...phu nhân mau dùng thêm sức đi....”

“Ah...sinh rồi...sinh rồi....” Một bà đỡ reo lên, đưa tay định ôm lấy đứa bé nhưng bà nhìn đứa bé thì hét lên thê thảm.

“Á...có yêu quái....”

Bà đỡ còn lại nghe thấy tiếng hét cũng nhìn đứa bé mới sinh, bà ta hét lên hai chặn run run đánh rơi cả thau nước trên tay. Ta nhìn đứa bé đang từ từ lớn dần trên giường hai mắt tròn tròn.

Lý phu nhân nghe hai bà đỡ hét lên cũng cố gắng dùng chút sức còn sót lại ngồi dậy nhìn con mình, bên ngoài Lý Tĩnh nghe tiếng hét cũng không kìm được mà xông vào. Hơn nữa ông ta không nghe thấy tiếng con nít khóc nên rất lo.

Trên giường một bé trai ban đầu khoảng 1 tuổi rồi sao đó cả người nó lớn dần lên 2 tuổi, 3 tuổi.... 8 tuổi.... Lý phu nhân sững sốt nhìn con mình không thể nói nên lời, bà ta rất bình tĩnh không hề hoảng sợ mà ngất đi. Hai bà đỡ mắt tròn to chỉ biết đứng nhìn.

Lý Tĩnh từ bên ngoài xông vào nhìn thấy phu nhân mình lo lắng chạy tới nắm tay nàng.

“Phu nhân, nàng khỏe không?”

Lý phu nhân im lặng đôi mắt chỉ nhìn vào con trai mình, đứa bé trai tầm 8 tuổi hai mắt sáng rực, da dẻ hồng hào nở nụ cười nhìn bà. Phu nhân Lý Tĩnh rơi nước mắt tiến gần con.

“Con trai...”

Lý Tĩnh nhìn theo ánh mắt phu nhân mình gương mặt tái xanh, sững sốt.

“Phu nhân...nàng nói....nó là hài tử của chúng ta?”

“Đúng....nó là con của chúng ta...” Lý phu nhân gật đầu.

“Mẹ...” Đứa bé lên tiếng chui vào lòng Lý phu nhân.

“Ah...có yêu quái...” Hai bà đỡ nghe đứa bé gọi mẹ bừng tỉnh kêu la. Lý Tĩnh quay sang nhìn hai bà ta bằng ánh mắt uy hiếp, ta thấy thế bèn vung tay điểm lên ấn đường họ. Hai bà đỡ lập tức ngất đi, ta quay sang Lý Tĩnh.

“Yên tâm đi, hai bà ta đã bị ta xóa hết ký ức khi này, những chuyện lúc này họ sẽ không nhớ!”

Lý Tĩnh nhìn đứa bé “to xác” trong lòng phu nhân mình rồi bật dậy.

“Đây là yêu nghiệt đầu thai, không phải con ta!” Lý Tĩnh nghiêng răng, bỏ mặc thê tử và con tung cửa ra ngoài. Ta ngạc nhiên nhìn theo bóng dáng ông ta “Giàng sơn dễ đổi bản tính khó dời” ông ta vẫn y như kịch bản vậy.

“Lão gia...” Lý phu nhân đau lòng gọi Lý Tĩnh.

Hai ngày sau...

Đứa bé được Lý Tĩnh đặt tên là Na Tra, Lý phu Nhân nói hết lời ông ta mới chịu nhận đứa con này. Tuy nhiên trong lòng Lý Tĩnh vẫn rất khó chịu, luôn cáo gắt với Na Tra. Mới sinh ra ba ngày Na Tra đã rất quậy, luôn làm mất lòng Lý Tĩnh. Lý Tĩnh rất muốn một đao chém chết đứa con yêu nghiệt nhưng vì sợ phu nhân mình đau lòng nên cố gắng nhẫn nhịn.

“Cha, cha....” Na Tra bám theo Lý Tĩnh khi thấy ông bước ra từ thư phòng.

“Câm miệng! Ta không phải cha ngươi!” Lý Tĩnh hất tay Na Tra ra khỏi người mình.

“Vì sao? Mẹ nói ông là cha ta kìa mà! Vì sao ông không nhận ta?” Na Tra mở to mắt nhìn Lý Tĩnh cao lớn.

“Ngươi là yêu nghiệt không phải con ta...” Lý Tĩnh liếc nhìn Na Tra.

“Cha, con không phải yêu nghiệt, không phải...” Na Tra chạy theo Lý Tĩnh ra ngoài vườn hoa, miệng liên tục gào lên.

“Ngươi chó đi theo ta, bằng không ta sẽ giết ngươi!” Lý Tĩnh rút kiếm ra khỏi vỏ chỉ về phía Na Tra.

“Cha...” Na Tra đôi mắt rung rung nhìn cha mình,

“Cút...” Lý Tĩnh quát lên.

“Cha....” Na Tra vẫn kiên trì bám lấy y bào lý tĩnh.

“Yêu nghiệt, ta giết ngươi!” Lý Tĩnh không chút thương tình dùng kiếm bổ lên người Na Tra.

Choang.... thanh kiếm trên tay Lý Tịnh bị một luồng ánh sáng vàng bay tới đánh rớt trên mặt đất. Lý Tịnh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn người chợt xuất hiện trước mặt ông ta.

“Lý tướng quân! Hồ dữ không nỡ ăn thịt con, vì sao ngài lại muốn giết con mình chứ?” Khương Tử Nha thấp giọng, trong giọng nói có vẻ rất bất bình.

“Ngươi là ai?” Lý Tịnh nhìn nam nhân mặc áo đạo sĩ trước mắt nhú mày.

“Tại hạ Khương Tử Nha, đứa bé này ngài không thể giết được!” Khương Tử Nha nhìn Lý Tịnh giọng nói nhẹ nhàng.

“Vì sao? Ta mặc kệ ngươi là ai đây là việc riêng của gia đình ta!” Lý Tịnh tức giận nhìn Khương Tử Nha.

“Ngài xem đây!” Khương Tử Nha mỉm cười nhìn sau gáy Na Tra....

Bạn đang đọc truyện *Đồng Nhân Phim Tân Bảng Phong Thần: Tướng Công, Thiếp Đến Đây!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chương 16

“Ngài xem đây!” Khương Tử Nha mỉm cười nhìn sau gáy Na Tra....

Phía sau gáy Na Tra có một hình bát quái màu vàng như ẩn như hiện sáng chói. Lý Tịnh nheo mắt quay sang Khương Tử Nha:

“Đó là thứ gì?” Giọng nói nghi ngờ của Lý Tịnh vang lên.

“Lý tướng quân đây là ấn ký của đạo gia!” Khương Tử Nha mỉm cười.

“Ấn ký của đạo gia?” Lý Tịnh lăm bầm nhưng vẫn chưa tin lắm nên cất lời.

“Hàm hồ, làm sao ta có thể tin ngươi? Ngươi là ai? Từ đâu đến?”

“Tại hạ Khương Tử Nha!” Khương Tử Nha không quan tâm Lý Tịnh ghét bỏ hay nghi ngờ mình chỉ nhẹ nhàng, ôn nhu trả lời mọi câu hỏi của Lý Tịnh.

“Ngươi là đạo sĩ?” Lý Tịnh nhìn bộ y phục trên người của Khương Tử Nha ông ta đã có vẻ khẳng định.

“Không dám giấu, tại hạ là người tu đạo, thê tử hiện đang ở nơi này của ngài!” Khương Tử Nha nhìn Lý Tịnh.

“Thê tử của ngươi? Mã Chiêu Đề?” Lý Tịnh không hề là người thông minh vừa nói đã đoán được.

Na Tra đứng một bên nhìn hai Lý Tịnh và Khương Tử Nha hai mắt tò mò thật to, Khương Tử Nha chỉ nhẹ gạt đầu với Lý Tịnh. Lý Tịnh kinh ngạc:

“Hóa ra là tướng công của thần y! Ban nãy tại hạ đắc tội rồi!” Lý Tịnh chấp tay nhận lỗi với Khương Tử Nha.

“Lý tướng quân ngài chớ đa lễ, đứa bé này ngài không thể giết!” Khương Tử Nha kéo Na Tra vào lòng.

Lý Tịnh nhú mày “Nghe theo ngài vậy!”

Phân cách tuyến

Chỉ một vài lời nói của Khương Tử Nha đã khiến Lý Tịnh buông tha Na Tra, mấy ngày sau đó Khương Tử Nha thường xuyên gặp mặt và nói chuyện cùng Lý Tịnh. Về phần Na Tra chẳng có biểu hiện quấy phá nào, trong lòng ta vô cùng an tâm. Muốn chính tay ta mang yểm hồn thiên xuống sông giặt làm khoáy động long cung của tam thái tử Ngao Bính là một chuyện vô cùng khó khăn. Ta không thể làm những hành động ấu trĩ để Na Tra phải lóc thịt trả cha, lóc xương trả mẹ. Cảnh tượng đó ta nhìn không được.

Hậu viện phủ tướng quân Lý Tịnh

Khương Tử Nha nhìn đứa bé trước mặt mỉm cười “Na Tra, ta có hai thứ bảo vật muốn đưa cho con”

“Bảo vật? Là bảo vật gì?” Na Tra ngơ ngác nhìn Khương Tử Nha cao hơn mình rất nhiều.

“Đây là hồn thiên và vòng cang khôn” Trên tay Khương Tử Nha xuất hiện một chiếc yểm màu đỏ và một cái vòng bằng đồng nhỏ.

“Tiên sinh, ngài cho con sao?” Na Tra vui mừng ôm lấy hai món bảo vật.

“Na Tra, từ hôm nay con sẽ theo ta học pháp thuật và võ công, hai thứ này là vũ khí của con!” Khương Tử Nha nhìn Na Tra vui vẻ lòng cũng thấy vui, mỗi nở nụ cười thật tươi.

“Đồ nhi bá kiến sư phụ, đa tạ sư phụ...” Na Tra quỳ xuống vái lạy Khương Tử Nha.

“Mau đứng lên đi, ta không phải sư phụ con mà là sư thúc!” Khương Tử Nha nâng Na Tra đứng dậy.

“Không phải sư phụ? Vậy sư phụ con là ai?” Na Tra ngạc nhiên.

“Na Tra, hai món thân khí này là sư phụ con nhờ ta giao cho con, sau này con sẽ biết!”

Nhìn chiếc yếm màu đỏ có thêu chỉ vàng óng ánh Na Tra thích thú liên tục khen đẹp. Khương Tử Nha mỉm cười xoa đầu Na Tra.

Ta lên đứng sau bụi hoa nhìn hai người bọn họ, đứa bé Na Tra này ta rất thích nó, nói gì thì chính mắt ta đã trông thấy nó chào đời kia mà. Nhìn bộ dáng vui vẻ của Na Tra ta không muốn thấy cảnh tượng Na Tra dùng dao cắt từng miếng thịt trên người tí nào. Dù không muốn nhưng cũng đành chịu, nếu sự tình xảy ra đúng như những gì ta biết thì cũng là một chuyện tốt. Na Tra phải hóa thân từ sen vàng thì mới có được kim thân, lại còn học được nhiều pháp thuật mới. Điều đáng nói là ai sẽ là người mang Hồn thiên lăng xuống sông giặt đây? Ta sao? Điều đó thật ngốc, biết trước kết quả xấu mà vẫn làm ư?

Trong lòng ta liên tục do dự vẫn chưa quyết định được. Mã Chiêu Đệ là người gây ra tất cả sự tình, hiện ta đang là Mã Chiêu Đệ nhưng ta lại chẳng hề ngu ngốc. Nếu ta không dẫn Na Tra ra ngoài thì mọi việc sẽ đi theo chiều hướng nào? Dẫn hay không dẫn? Ta vô cùng đau đầu nên hiện tại chọn cách đi về phòng nghỉ cho khỏe, mọi việc tính sau vậy.

Phân cách tuyến...

Ta và Tiểu Muội cùng ngồi trong đình sau hậu viện nhìn Khương Tử Nha đang dạy Na Tra học võ bên cạnh còn có Võ Cát học theo. Na Tra rất chăm chỉ và chịu khó học hỏi đã trôi qua mấy canh giờ vẫn không than vãn, ta quay sang Tiểu Muội.

“Tiểu Muội, muội ra học với Na Tra đi!”

“Hả? Muội sao?” Tiểu Muội kinh ngạc.

“Không muội chẳng lẽ là ta?” Ta trợn mắt.

“Mã tỷ, muội không được đâu!” Tiểu Muội nhăn mặt.

“Muội không biết chút pháp thuật thì sau này gặp yêu quái ta sẽ để chúng chia nhau ra ăn thịt muội!” Ta bỏ một quả nho vào miệng nhai búp một cái.

“Mã tỷ, tỷ đừng hù muội!” Tiểu Muội muốn khóc nhìn ta.

“Ta đếm đến ba tiếng nếu muội không ra đó ta sẽ biến muội thành con heo!” Ta nhếch mép cười đều.

“Ah...muội ra...” Tiểu Muội cong chân chạy ra sân.

Ta hài lòng nhìn bộ dáng sợ hãi của Tiểu Muội ôm bụng cười bò lăn ra sàn. Ta muốn Tiểu Muội biết một ít pháp thuật phòng thân rất tốt cho muội ấy nếu gặp phải yêu quái còn có thể thoát thân. Hơn một tháng nay chúng ta ở trong phủ Lý Tĩnh chịu trách nhiệm dạy dỗ cho Na Tra, không hiểu vì sao Lý Tĩnh lại tin Khương Tử Nha đến thế nữa. Không làm thì tướng công Nha Nha của ta chưa phô bày bản lĩnh trước mặt Lý Tĩnh nha.

Na Tra là một kỳ tài hiếm có, Linh Châu Tử bên cạnh Quan Thái Âm bỏ tất nên lĩnh ngộ cũng rất nhanh. Nhìn trời đã sắp đến giờ Ngọ, ta đứng dậy chạy nhanh ra sân.

“Tướng công, luyện tập lâu như thế đã đến giờ Ngọ rồi! Chẳng để Na Tra nghỉ ngơi đi ăn chút gì đi!” Ta chạy đến nắm tay Khương Tử Nha.

“Được, mọi người cứ đi ăn, chiều chúng ta luyện tiếp!” Khương Tử Nha gật đầu.

“Sư mẫu vẫn là người tốt nhất!” Võ Cát ôm bụng tỏ vẻ rất đói.

“Sư thúc mẫu, Võ Cát sư huynh đói rồi!” Na Tra tươi cười.

“Mọi người mau vào ăn cơm đi!” Khương Tử Nha lắc đầu cười nhẹ.

Na Tra, Võ Cát và Tiểu Muội kéo nhau vào trong, chỉ còn ta và tướng công Nha Nha ở lại. Ta mỉm cười nhìn Khương Tử Nha:

“Tướng công, chàng có mệt không?” Ta lấy chiếc khăn tay lau lau chằm chằm lên mặt Khương Tử Nha.

“Ta không sao!” Khương Tử Nha đỏ mặt bắt lấy cổ tay ta. Ta nào chịu yên thân, đây là thời khắc để chúng ta bồi dưỡng tình cảm mà.

“Tướng công! Để thiếp đấm bóp cho chàng! Chàng mau lại đình mát ngồi đi...” Ta kéo tay Khương Tử Nha về hướng đình viện.

“Chiều Đệ, ta không thấy mệt!” Khương Tử Nha mỉm cười, đứng yên có ý không chịu theo ta, ta cắn môi cố gắng kéo.

Một bên cố gắng hết sức kéo, một bên vẫn đứng chôn chân như tảng đá. Ta chu môi, cái người này cố tình hay vô ý đây? Dám không nghe lời nương tử! Ta vờ giẫm phải vấy ngã xuống thuận tiện kéo lấy Khương Tử Nha theo. Dù Khương Tử Nha có phản ứng kịp nhưng ta đã cố ý kéo thì phải ngã.

Chụt.....

Lúc cả hai té xuống môi chạm môi, ta thích thú chớp hai mắt to tròn của mình còn Khương Tử Nha rất bối rối. Chàng nhanh chóng có ý định đứng lên, nhìn hành động tháo chạy của chàng ta nhanh tay bắt lấy đầu chàng ấn mạnh xuống. Môi ta nhắm ngay môi chàng hôn tới tấp.

Một màn dân nữ cường đoạt nam nhân diễn ra, ta hôn một cách nồng nhiệt người phía trên có ý đồ muốn chạy nhưng điều bị ta giữ lại. Thấy khá mệt và có triệu chứng không thở được ta liền buông Khương Tử Nha ra.

“Chiều Đệ...nàng... nàng...” Khương Tử Nha được thả ra nhìn ta không còn ngôn từ để diễn tả hay gọi là không biết nói gì cho đúng.

“Tướng công, chàng thấy thích không? Chúng ta làm lại một lần nữa nha!” Ta ngồi dậy phui y phục nháy mắt với Khương Tử Nha.

“Ta đi xem Na Tra” Khương Tử Nha không dám nhìn ta xoay người rồi đi.

Ta nhìn bóng dáng hấp tấp chạy trốn của Khương Tử Nha bật cười lớn:

“Tướng công, môi chàng rất mềm!”

Khương Tử Nha thoáng sựng lại rồi sau đó chạy trời chết.

Phân cách tuyến....

Cơ Phát vâng lệnh cha đi tìm ông lão thần tiên tóc bạc nhưng tìm mãi vẫn chưa được, hiện đang đi trong một khu rừng. Qua khỏi khu rừng này sẽ tới Trần Đường Quan, đang đi thì bên đường có một dân nữ đang ngồi khóc. Cơ Phát là nam nhân chính nghĩa nhìn thấy thì không thể bỏ qua được nên ghé lại.

“Cô nương, cô không sao chứ?”

“Công tử! Chân ta bị trặc rồi, ta không thể đi được!” Dân nữ xinh đẹp cất lời.

“Cô nương, nơi này rừng núi hoang vu không có bóng người một mình cô nương ở đây rất nguy hiểm!” Cơ Phát đỡ vị dân nữ xinh đẹp đứng lên.

“Công tử, huynh đi về hướng kia hẳn là đi đến Trần Đường Quan? Ta cũng đến đó, công tử có thể dẫn ta cùng đi không?” Dân nữ nép vào lòng Cơ Phát nhỏ nhẹ.

“Cô nương, chúng ta cô nam quả nữ đi chung e là bất tiện!” Cơ Phát từ chối.

“Công tử, không lẽ huynh muốn bỏ ta ở lại nơi này một mình?” Dân nữ uất ức nhìn Cơ Phát, bàn tay không ngừng xoa lên lồng ngực Cơ Phát. Bộ dáng là lợi, mềm mại như rắn nước.

“Ta... được, chúng ta cùng đi” Cơ Phát bối rối. Dân nữ xinh đẹp thấy Cơ Phát đồng ý nở nụ cười.

“Công tử huynh tên gì?”

“Ta gọi Cơ Phát!” Cơ Phát mỉm cười.

“Ah, hóa ra là Cơ công tử, tiểu nữ tên là Hồng Liên!” Dân nữ thẹn thùng.

Trên đường đi Hồng Liên không ngừng cố tình dùng thân người mình ma sát Cơ Phát, bộ dạng quyến rũ thập phần khiến Cơ Phát vô cùng bối rối.

Phủ Lý Tĩnh

Khương Tử Nha cầm lấy vòng Càn khôn trong tay liên tục múa may chỉ Na Tra cách sử dụng, chiếc vòng bị Khương Tử Nha quăng lên trời rồi thu trở về một cách dễ dàng, hóa nhỏ hóa to trước mặt Na Tra. Na Tra nhìn thấy vô tay liên tục.

“Oa, sư thúc thật lợi hại...”

Thu vòng Càn khôn về tay Khương Tử Nha nhìn Na Tra:

“Con đã nắm kỹ cách sử dụng nó chưa? Làm cho ta xem” Khương Tử Nha đưa vòng Càn khôn cho Na Tra.

Na Tra cầm lấy vòng Càn khôn luyện tập cho đến khi Khương Tử Nha gạt đầu mới dừng lại, đứa trẻ này căn cơ rất cao Khương Tử Nha rất hài lòng.

Bia rừng...

Vừa học được cách điều khiển vòng Càn khôn Na Tra đã dẫn Võ Cát ra bia rừng trở tài nghệ, chiếc vòng được Na Tra tung lên trời bay mấy vòng. Võ Cát nhìn thấy vỗ tay khen ngợi.

“Wow, Na Tra đệ thật lợi hại...”

“Đương nhiên rồi, không chỉ vậy thôi đâu!” Na Tra nhìn chiếc vòng trên cao miệng hô to.

“Vòng Càn khôn phóng to!” Chiếc vòng lập tức phóng to trên không trung.

“Na Tra, đệ quá lợi hại! Vậy nó có thể thu nhỏ được không?” Võ Cát hai mắt sáng rực nhìn Na Tra.

“Đương nhiên là được, vòng Càn khôn thu nhỏ!” Sau tiếng hô của Na Tra chiếc vòng Càn Khôn thu nhỏ lại.

“Chao ôi, hay quá, còn chiêu thức gì nữa không?” Võ Cát nhìn Na Tra tò mò.

“Vòng Càn khôn....đi!” Na Tra giơ tay hô to chiếc vòng trên trời bay đi.

“Ah, bay đi rồi!” Võ Cát hào hứng.

Na Tra đắc ý mỉm cười, Võ Cát bỗng quay sang “Mau kêu nó trở về đi!”

Na Tra bỗng xụ mặt “Chết rồi khẩu quyết gọi vòng Càn khôn trở về đệ quên mất 2 câu rồi!”

“Hả? Vậy làm sao bây giờ?” Võ Cát trợn mắt kinh ngạc.

“Mau đuổi theo nó chứ làm gì?” Na Tra chạy nhanh theo hướng vòng Càn khôn bay đi khi nãy.

Trong một ngôi nhà hoang ở bia rừng Cơ Phát và Hồng Liên đi đến đó thì vào nghỉ ngơi. Cơ Phát dìu Hồng Liên ngồi xuống trước cửa nhà. Ngôi nhà hoang vu tối tăm nhưng cửa đã được đóng kín. Hồng Liên trông có vẻ mệt mỏi.

“Hồng Liên, cô ngồi ở đây tạm ta đi lấy nước cho cô!” Cơ Phát nhìn Hồng Liên.

“Uhm, Cơ công tử cẩn thận!” Hồng Liên mỉm cười nhẹ < Tên này có vẻ hiền lành nhưng hôm nay ta phải ăn thịt người> Cơ Phát gạt đầu rồi quay người. Phía sau Cơ Phát Hồng Liên hóa thành một nữ nhân ăn mặc xinh đẹp trên đầu chỉ chút trang sức chứ không còn là một cô dân nữ đơn giản, yếu mềm nữa. Hai bàn tay giơ lên thành ngũ trảo chuẩn bị tóm lấy Cơ Phát. Chưa kịp bắt Cơ Phát thì vòng Càn khôn từ trên trời rơi xuống đập vào người Hồng Liên.

“Ah...” Hồng Liên rên lên ngã xuống hóa thành hình dạng ban đầu khi gặp Cơ Phát, Cơ Phát xoay đầu.

“Hồng Liên cô nương, cô làm sao thế?” Cơ Phát lo lắng ngồi xuống nhìn Hồng Liên.

“Cơ công tử.... Tôi bị chiếc vòng này đánh trúng” Hồng Liên mềm mại cất lời chỉ vào chiếc vòng đang nằm trên mặt đất.

Cơ Phát định nhặt chiếc vòng lên xem thì một tiếng nói vang lên:

“Không được động vào vòng Càn khôn của ta!” Na Tra chạy tới đưa tay ra chiếc vòng Càn Khôn bay về nằm trên tay Na Tra.

Cơ Phát nhìn Na Tra nhíu mày “Đệ là con nhà ai mà ăn nói thiếu lễ phép như thế?”

“Người nói ta không lễ phép? Người mới không lễ phép á!” Na Tra hất cằm nhìn Cơ Phát.

“Đệ...” Cơ Phát tức giận nhìn Na Tra.

“Na Tra.....” Tiếng Võ Cát từ xa vọng tới.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Nhân Phím Tân Băng Phong Thân: Tướng Công, Thiếp Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Chương 17

Võ Cát từ xa chạy tới ôm lấy Na Tra rồi đưa mắt nhìn Cơ Phát xin lỗi rồi rít:

“Ha ha...công tử xin lỗi huynh nha!”

“Võ Cát huynh là cái đồ không có chí khí, sao phải xin lỗi hửn chứ? Hừ...” Na Tra khoanh tay bĩu môi nhìn Võ Cát.

“Na Tra đệ làm ơn đừng gây chuyện được không? Đệ mà gây chuyện sư mẫu sẽ giết ta đó, sư mẫu đã dặn ta trông chừng đệ cẩn thận” Võ Cát kéo Na Tra qua một bên xì xào bên tai Na Tra.

“Võ Cát huynh sợ hửn thì cứ nói đi!” Na Tra vung vung vòng Càn khôn trên tay.

“Đã làm người khác bị thương mà còn lớn tiếng, sao người thiếu gia giáo đến thế? Có tin ta sẽ thay cha, mẹ người dạy dỗ người không?” Cơ Phát cầm kiếm chỉ về Na Tra.

“Người dám!” Na Tra hét lên, gương mặt đã bắt đầu tức giận.

“Na Tra....” Võ Cát nhanh tay kéo Na Tra về phía sau.

Ta và Khương Từ Nha không thấy Võ Cát và Na Tra nên đã đi khắp nơi tìm hai người bọn họ. Đi tới bìa rừng từ xa chúng ta đã nhìn thấy bóng dáng Võ Cát, ta kéo Khương Từ Nha bước vào sân nhà vắng vẻ hoang vắng vừa đúng lúc thấy Na Tra đang bị Võ Cát ôm lấy, trước mặt còn có một nam nhân nhìn hơi quen mắt nhưng tạm thời ta không nhớ đã gặp qua ở đâu.

“Na Tra, Võ Cát” Ta mỉm cười đi nhanh về phía họ.

“Sư mẫu, sư phụ/ sư thúc mẫu, sư thúc” Na Tra và Võ Cát quay đầu đồng thanh hô lên.

“Sao hai con lại ở đây?” Khương Từ Nha ôn nhu.

Ta đưa mắt quan sát chung quanh, dưới đất có một cô gái đang ngồi, đôi mắt ánh lên vẻ xảo trá nhan sắc xinh đẹp. Nhìn như một cô thôn nữ nhưng thực chất không phải như thế Đây chẳng lẽ chính là Thạch Cơ? Trong đầu ta vang lên âm thanh báo hiệu. Có lẽ đúng như vậy rồi, theo như tình tiết thì Cơ Phát trên đường đi tới Trần Đường Quan đã bị Thạch Cơ dụ dỗ. Ta đưa mắt nhìn nam nhân trường bào màu xanh, hửn là Cơ Phát lúc trước đã từng gặp qua một lần hèn gì thấy quen mắt.

Ta ghét nhất cái tên Cơ Phát này, vừa đa tình vừa dễ quên yêu hết cô này đến cô kia. Đầu tiên đính ước với Thúy Bình rồi Thúy Bình chết sau đó lại tới Song Nhi, Song Nhi chết rồi tới Công Chúa nào đó mà ta không nhớ rõ. Ta ghét nhất là những nam nhân thay lòng như thế, dễ yêu mà cũng dễ quên xem tình yêu là gì kia chứ. Ta khinh bỉ liếc nhìn Cơ Phát, hửn là mình quân tương lai thì sao? Ta mặc kệ, ta vẫn có thành kiến với hửn.

Ta nhìn Cơ Phát, hửn cũng đang nhìn ta một cách thất thần, Thạch Cơ cũng nhìn ta chăm chú Ta liếc Cơ Phát trong lòng mắng hửn ngàn lần.

“Chiêu Đệ! Nàng mang Na Tra và Võ Cát về phủ trước đi!” Khương Từ Nha ôn nhu nhìn ta. Ta chợt hồi hồn, đã biết vì sao tên Cơ Phát này nhìn mình. Ta không che mặt đây mà, quay sang Khương Từ Nha ta nhẹ nhàng mỉm cười.

“Tướng công! Nếu về thì chúng ta cùng về!” Ta nhìn Khương Từ Nha cười thật tươi, chàng gạt đầu mỉm cười.

“Huynh là sư phụ bọn chúng?” Cơ Phát chợt lên tiếng hai mắt chưa sự tức giận nhìn Khương Từ Nha, vẻ mặt thất thần khi này biến đi đâu mất.

“Đúng, tại hạ Khương Từ Nha” Khương Từ Nha chấp hai tay ra lễ

“Ta là Cơ Phát!” Cơ Phát cũng chấp tay hửn lễ.

“Sư thúc mẫu, tên này rất đáng ghét thấy con còn nhỏ nên ức hiếp con!” Na Tra bĩu môi, uất ức nhào vào lòng ta. Ta ôm lấy Na Tra đưa mắt nhìn Cơ Phát.

“Na Tra, con đã làm gì vậy?” Khương Từ Nha cúi đầu nhìn Na Tra.

“Con đâu có làm gì đâu” Na Tra lắc đầu.

“Người còn ngại biện, làm sai mà không chịu nhận tội ư?” Cơ Phát tức giận chỉ một ngón tay về phía Na Tra sau đó nhìn sang Khương Từ Nha miệng liên tục kể lại sự tình:

“Khi này là nó đã dùng chiếc vòng đang cầm trên tay đánh trúng cô nương này, ta bảo nó xin lỗi nhưng nó chẳng những không xin lỗi lại còn ăn nói vô lễ với ta”

“Na Tra, mau tạ lỗi với vị cô nương này, mau đi đi” Khương Từ Nha đẩy Na Tra về phía Thạch Cơ.

“Na Tra là con không đứng trước con mau xin lỗi cô nương này đi”

“Sư thúc mẫu....” Na Tra kháng cự, hai mắt rưng rưng nhìn ta.

“Na Tra, mau xin lỗi!” Khương Tử Nha trừng mắt với Na Tra.

Na Tra cúi đầu cắn môi siết chặt vòng Càn khôn trong tay, bật lên hai từ khô khan, cứng ngắt “Xin lỗi”

“Na Tra, không phải dùng giọng điệu đó! Thường ngày ta dạy con thế nào?” Khương Tử Nha ánh mắt nghiêm túc nhìn Na Tra. Na Tra ngẩng đầu ánh mắt chán ghét nhìn Cơ Phát rồi quay sang Thạch Cơ xụ mặt, dịu giọng.

“Là ta sai, xin lỗi vì đã khiến tỷ bị thương!” Na Tra cúi đầu nhận lỗi với Thạch Cơ.

Thạch Cơ không nói gì hai mắt lác liến, ta mỉm cười trong lòng

Nhìn thấy Na Tra chịu uất ức ta cũng không đành lòng nhưng nó cũng lớn tiếng với Cơ Phát này giờ xem như huề nhau. Phải dạy dỗ thì Na Tra mới nên người được, ta nựng má Na Tra:

“Được rồi, mọi chuyện xem như giải quyết xong rồi. Chúng ta về thôi!”

Ta quay sang định kéo lấy Khương Tử Nha về nhưng hai mắt chàng nhìn Thạch Cơ đầy nghi ngờ. Tướng công Nha Nha của ta nhìn ra Thạch Cơ là yêu quái, vốn ta định nhanh tay kéo chàng đi để cho tên Cơ Phát bị Thạch Cơ nuốt vào bụng cho rồi nhưng tình tiết vẫn không theo ý ta. Tướng công Nha Nha đã nhanh phát hiện ra Thạch Cơ là yêu quái.

Cơ Phát nhìn Khương Tử Nha cứ dùng ánh mắt soi mói nhìn Thạch Cơ thì tức giận lên tiếng:

“Thật là quá đáng nhỏ gậy chuyện ta đã bỏ qua, ngay cả người là sư phụ bọn chúng cũng có hành vi quá đáng như vậy. Giữa ban ngày người lại dùng ánh mắt dè tiện nhìn con gái nhà lành, người có phải có ý đồ xấu với con gái người ta hay không?”

Ta nghe câu nói của Cơ Phát vừa quay đầu định bước đi thì quay lại ngay tức khắc. Cái tên bạc tình này còn dám nói tướng công ta như thế ư? Thật là tức chết ta mà, ta trừng mắt nhìn Cơ Phát:

“Cơ Phát, người ăn nói cho kỹ. Chàng là tướng công của ta, ta không đủ xinh đẹp hơn ả yêu quái này hay sao mà chàng phải nhìn ả? Là người người trần mắt thịt không nhìn ra đâu là thị đâu là phi nên ăn nói hàm hồ!”

“Chiêu Đề, chớ tức giận!” Khương Tử Nha dịu dàng lên tiếng.

“Cô nương là thê tử của hần?” Cơ Phát kinh ngạc nhìn ta.

“Phải! Không thể sao?” Ta chống hai tay lên eo bộ dáng như cộc mẽ bảo vệ đàn con.

Trong lúc chúng ta lời qua tiếng lại đôi mắt Thạch Cơ đảo đảo nhìn xung quanh Thừa cơ không ai để ý nên ả lách người đi...

“Ai quy định đạo sĩ không thể có vợ?” Ta hất cằm.

“Phải đó, đây chính là sư thúc mẫu của ta!” Na Tra ung dung lớn giọng.

“Sư phụ.... ả đó chạy kia!” Vô Cát bỗng đưa tay chỉ về phía cửa rào.

Khương Tử Nha nhanh chóng xoay người đuổi theo Thạch Cơ nhưng Cơ Phát đã bay ra chặn chàng lại:

“Các người định làm gì cô nương ấy?”

“Tránh ra, ả là yêu quái” Khương Tử Nha gạt tay Cơ Phát ra.

Cơ Phát quyết tâm ngăn cản Khương Tử Nha, hai người giao chiến. Ta nhìn Khương Tử Nha lên tiếng:

“Tướng công, đề thiếp đuổi theo!” Ta tung người chạy theo Thạch Cơ.

“Được, nàng cẩn thận!” Khương Tử Nha quay đầu nhìn ta.

Khương Tử Nha chỉ giải quyết Cơ Phát trong vòng mấy chiêu. Cơ Phát bị Khương Tử Nha đẩy ra xa, một lá bùa màu vàng từ tay Khương Tử Nha nhập vào người Cơ Phát:

“Bằng võ công của người mà muốn đánh bại ta. Nếu người không phải Cơ Phát ta đã không nương tay!” Khương Tử Nha liếc nhìn Cơ Phát rồi quay người bước đi:

“Đi theo Chiêu Đề!”

Vô Cát và Na Tra tự động nghe lệnh kéo nhau theo Khương Tử Nha để lại Cơ Phát với ánh mắt đầy nghi ngờ cùng khó hiểu.

Phân cách tuyến...

Ta nhẹ nhàng theo sau Thạch Cơ, chắc ả chỉ nghĩ người có khả năng đối phó ả là Khương Tử Nha mà thôi, tưởng rằng có Cơ Phát cầm chân Khương Tử Nha nên mình có thể trốn thoát nhưng không ngờ một cô gái như ta cũng có khả năng đối phó ả.

Thạch Cơ chạy vào rừng, ta đứng nhìn ả một lúc lâu cũng không có động tĩnh gì. Có tiếng bước chân từ phía sau, ta nép người vào một gốc cây.

“Hong Liên cô nương, cô đang ở đâu?” Cơ Phát vừa đi vừa gọi to.

Thạch Cơ núp trong một cái cây lén nhìn theo Cơ Phát nhưng không dám ra, có lẽ ả còn sợ gặp phải Khương Tử Nha. Đang trọng thương trong người nên không dám ra chứ gì? Thạch Cơ thoáng biến đi thấy thế ta liền đuổi theo ả.

Đuổi theo Thạch Cơ tới một hang động sâu trong rừng, thì ra sào huyệt của Thạch Cơ gần Trần Đường Quan như thế. Ta xoay người nép vào gốc cây bên cạnh, hai đạo ánh sáng rơi xuống cửa động Thân Công Báo và Phụng Thanh Thanh xuất hiện. Chờ bọn chúng vào trong động ta tiến lại gần lén quan sát.

“Thạch Cơ!” Phụng Thanh Thanh bật cười thân thiết với kẻ đang ngồi tọa thiền.

“Thanh Thanh!” Thạch Cơ vui mừng đứng dậy nắm lấy tay Phụng Thanh Thanh.

“Ồ, vị này là...” Thạch Cơ nhìn sang Thân Công Báo đôi mắt tò mò.

“Đây là Thân Công Báo, là quốc sư của Ân Thương!” Phụng Thanh Thanh mỉm cười.

“Thạch Cơ, xin chào” Thân Công Báo chấp tay hữu lễ.

“Thạch Cơ, lần này chúng ta tới đây là có việc nhờ muội. Chuyện là ba tỷ muội ta phụng mệnh Nữ oa nương nương tiêu diệt Ân Thương nhưng có một người tên Khương Tử Nha cứ đối đầu với bọn ta, nhờ muội ra tay giúp bọn ta thu phục hắn” Phụng Thanh Thanh nghiêng rằng.

“Đại tỷ ta đoán hắn sẽ chạy đến Trần Đường Quan mà muội lại gần Trần Đường Quan nên nhờ muội ra tay giúp đỡ chúng ta” Phụng Thanh Thanh tiếp tục cất lời.

“Nhưng muội không biết hắn, hắn có bộ dáng như thế nào?” Thạch Cơ tròn mắt nhìn Phụng Thanh Thanh.

“Hắn là sư huynh của ta, năm nay đã 72 tuổi!” Thân Công Báo lên tiếng.

“72 tuổi? Vậy hắn là một ông lão ư?” Thạch Cơ bật cười.

“Không có, hắn có pháp lực rất cao siêu tu luyện thuật Trú nhan ở Côn Luân nên nhìn bề ngoài hắn chỉ hơn 20 tuổi thôi!” Phụng Thanh Thanh bĩu môi giơ hai ngón tay lên.

“Hơn 20 tuổi? Trẻ thế sao?” Thạch Cơ nhú mày quay sang Thân Công Báo.

“Nói vậy người và hắn đều là đồ đệ của Nguyên Thủy Thiên Tôn của sư bác Xiển giáo rồi!”

“Thạch Cơ, cô gọi sư phụ ta là sư bác vậy cô là người của Tịch giáo?” Thân Công Báo kinh ngạc nhìn Thạch Cơ.

“Đúng vậy, sư phụ ta chính là Bích vu cung – Thông thiên giáo chủ, nói vậy ta phải gọi người một tiếng sư huynh rồi! Sư huynh!” Thạch Cơ mỉm cười, chấp tay cung kính với Thân Công Báo.

“Áy, Thạch Cơ không cần đa lễ, Thân Công Báo tu đạo chưa lâu phải gọi cô một tiếng sư tỷ!” Thân Công Báo bắt lấy tay Thạch Cơ.

“Nhưng người và Khương Tử Nha là huynh đệ đồng môn tại sao lại muốn giết hắn?” Thạch Cơ đưa mắt nhìn Thân Công Báo.

“Thạch Cơ, tỷ có điều không biết! Khương Tử Nha phản bội sư môn lấy trộm Vô tự thiên thư của sư phụ nên sư phụ bảo ta đi thu phục hắn. Không ngờ hắn pháp lực cao cường ta và ba tỷ muội Thanh Thanh liên thủ vẫn không đánh lại hắn!” Thân Công Báo đề tiện lên tiếng.

Thạch Cơ nghe xong suy nghĩ một lúc bỗng hốt hoảng lên tiếng:

“Lẽ nào là hắn?”

“Là ai?” Phụng Thanh Thanh tò mò.

“Ta từng gặp một người trẻ tuổi có pháp lực rất cao hắn vừa nhìn đã nhận ra ta là ai.... chẳng lẽ là hắn, hắn cũng đang ở Trần Đường Quan” Thạch Cơ nhìn Phụng Thanh Thanh.

“Có thể lắm!” Thân Công Báo chau mày.

Ta nghe hết đoạn đối thoại của bọn chúng, phải quay về báo cho Tướng công Nha Nha của ta biết mới được, mới xoay người ta đã hậu đậu mà vấp hòn đá dưới chân xém vỡ ếch.

“Ai đó!” Có tiếng Thân Công Báo quát lên, ta vội bay ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Nhân Phim Tân Bảng Phong Thần: Tướng Công, Thiếp Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chương 18

Biết mình bị phát hiện ta nhanh chân lao vút ra ngoài, bên trong bọn người Thân Công Báo cũng lao ra đuổi theo ta. Khoảng cách quá gần bọn chúng đã đứng chặn trước mặt ta, ta mỉm cười nhìn Thạch Cơ:

“Cô nương chừng ta lại gặp nhau nữa rồi!”

“Là người?” Thạch Cơ nhú mày.

“Mã Chiêu Đề người đến đây làm gì, nghe lên bọn ta nói chuyện!” Phụng Thanh Thanh gương mặt phụng phịu bĩu môi.

“Vốn định nói tướng công đến đây thu phục các người nhưng giờ thì không cần nữa, chính tay ta sẽ thu phục các người!” Ta nhếch môi.

“Chiêu Đề, nàng đừng làm càn ta không chắc hai người họ sẽ không làm nàng bị thương” Thân Công Báo tỏ vẻ lo lắng nhìn ta.

“Chúng ta ba người chẳng lẽ sợ cô ta!” Thạch Cơ đôi mắt đầy sát khí.

“Quả là đồ đệ của thông Thiên giáo chủ, ăn nói rất ngạo mạn” Ta nhìn Thạch Cơ, ta rất ghét Thông thiên giáo chủ.

“Người!” Thạch Cơ tức giận xông lên tung chưởng.

Ta né người tránh được một chưởng của Thạch Cơ, không biết tương lai ta có thể là đối thủ của bọn chúng không nhưng hiện tại tu vi của ta sánh ngang Khương Tử Nha, Khương Tử Nha có thể đánh bại cả ba tỷ muội Đất Kỷ cộng Thân Công Báo thì ba kẻ này có là gì đối với ta. Thạch Cơ vẫn mang thương tích nhanh chóng bị ta đánh văng ra đất. Phụng Thanh Thanh thấy Thạch Cơ chật vật cùng tham chiến, hai con yêu nghiệt liên tục bị ta dồn vào chỗ chết, Phụng Thanh Thanh bị trúng một chưởng ở ngực thổ huyết nằm trên đất:

“Công Báo, huynh đứng đó làm gì? Huynh không dám đánh ả sao? Còn không mau giúp chúng ta, huynh có tin ta sẽ nói với đại tỷ không?”

“Thanh Thanh....ta....” Thân Công Báo ấp úng.

“Tam muội chân hòa” Ta đưa hai tay ra lửa từ tay bay ra thiêu đốt trên người Phụng Thanh Thanh.

“Ah.... Thân Công Báo” Phụng Thanh Thanh đau đớn kêu lên.

Thân Công Báo thấy thế vội bay đến tấn công ta.

“Chiêu Đề, nàng mau dừng tay”

“Tại sao ta phải dừng tay, ngay cả người ta cũng muốn giết” Ta nghiêng rằng, vì Thân Công Báo tấn công nên ta không thể tiếp tục dùng Tam muội chân hòa thiêu Phụng Thanh Thanh được nữa. Nhân cơ hội hai ả yêu nữ đã biến mất, ta tức giận dồn sức tấn công Thân Công Báo. Nếu như giết được Phụng Thanh Thanh sớm thì hay biết mấy, Thạch Cơ nguyên hình vốn là một cây thương sau này sẽ là binh khí của Na Tra nên không cần quan tâm. Tất cả có lẽ đều do ý trời. Thân Công Báo hiện tại không phải đối thủ của ta nên ăn ngay một cước vào bụng cộng thêm một chưởng lên ngực.

“Chiêu Đề, nàng đối với ta không nương tay?” Thân Công Báo ôm ngực nhìn ta.

“Tại sao ta phải nương tay?” Ta liếc nhìn Thân Công Báo.

Thân Công Báo đôi mắt u ám nhìn ta “Mã Chiêu Đề, bằng mọi cách ta sẽ mạnh hơn nàng sau này chỉ có nàng van xin ta” Thân Công Báo tháo chạy, ta nhìn hần biến mất trước mặt giận dữ giậm chân lên đất. Hần cũng là người tu đạo như Khương Tử Nha ta cũng tu đạo nên rất khó giết được hần vì hầu như pháp thuật chúng ta đều có điểm tương quan nhau, nếu hần là yêu quái thì dễ hơn rồi.

Phủ Lý Tĩnh – Trần Đường Quan

Cơ Phát diện kiến Lý Tĩnh và được Lý Tĩnh tiếp đón một cách nồng hậu. Ngồi trên ghế sau khi uống xong một tách trà Cơ Phát gương mặt hiện lên vẻ khó chịu nhìn Lý Tĩnh:

“Lý tướng quân, ta có một việc muốn nhờ ngài phân xử”

“Cơ công tử, ngài có việc gì cứ nói” Lý Tịnh khách sáo nghiêm túc nhìn Cơ Phát.

Cơ Phát kể lại tất cả sự tình lúc hấn đến Trần Đường Quan đã gặp phải từ việc gặp một dân nữ bị thương bên đường cho tới khi gặp Na Tra. Lý Tịnh vừa nghe đã nhận ra đó là con trai mình nên vô cùng tức giận cho gọi Na Tra tới.

Một khắc sau Lý phu nhân cùng Kim Tra, Mộc Tra dẫn Na Tra ra sảnh lớn, ta và Khương Tử Nha, Võ Cát, Tiểu Muội cũng vội đi theo. Lý Tịnh vừa nhìn thấy Na Tra đã tức giận nhìn Na Tra lớn tiếng quát:

“Quý xuông!”

“Lão gia, có việc gì?” Lý phu nhân hiền lành vội lên tiếng.

“Có việc gì? Tự Na Tra biết mình đã làm sai việc gì! Na Tra ngại nói đi!” Lý Tịnh đứng lên chỉ vào mặt Na Tra.

“Con không làm sai việc gì hết!” Na Tra chiu vào lòng Lý phu nhân bướng bỉnh lên tiếng.

“Tốt, ngại nhìn xem người đó là ai?” Lý Tịnh đưa mắt nhìn Cơ Phát đang ngồi trên ghế.

“Ah, thì ra là người không ngờ người là người lớn lại chấp nhất trẻ con như vậy” Võ Cát chỉ Cơ Phát bức xúc.

“Cầm mồm, ngại có biết ngại đang nói chuyện với ai không? Vị công tử này là Cơ công tử con trai Tây Bá hầu” Lý Tịnh liếc Võ Cát rồi quát lên, Võ Cát bủi môi quay mặt đi.

“Khương Tử Nha ta tin tưởng ngại giao con cho ngại dạy bảo nhưng ngại nhìn xem mình đã dạy ra thứ gì?” Lý Tịnh nghiêng răng.

“Lý tướng quân là bản đạo dạy dỗ không nghiêm, xin thỉnh tội với tướng quân” Khương Tử Nha chấp tay nhận tội.

“Hừ..... chuyện đã xảy ra ngại nhận tội cũng chẳng có ích gì, ta muốn ngại xin lỗi Cơ công tử” Lý Tịnh tức giận quay mặt phất áo choàng.

Ta liếc nhìn Lý Tịnh, trong lòng vô cùng tức giận. Một tên Cơ Phát người trần mắt thịt bị yêu nữ mê hoặc lòng tin rồi đến đây mắng vốn làm Na Tra phải bị mắng chửi đáng để xin lỗi sao? Thành kiến của ta đối với Cơ Phát ngày càng tăng.

“Lý tướng quân, nếu phải xin lỗi Cơ công tử thì thứ lỗi bản đạo không làm được!” Khương Tử Nha ung dung lên tiếng nhìn Lý Tịnh.

“Khương Tử Nha, ngại thật to gan ngại nói vậy là có ý gì?” Lý Tịnh tức giận trừng to mắt, Cơ Phát cũng liếc nhìn Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha mỉm cười nhìn Cơ Phát.

“Có câu núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi thì có người giỏi hơn. Cơ công tử đã bại dưới tay ta với lại ‘người không biết thì không có tội’ lúc gặp ngài đâu có nói rõ thân phận của mình với bản đạo sao ta biết được ngài là con của Tây Bá Hầu... nói như vậy ngài dùng quyền thế ép ta à? Nếu ta tạ lỗi với ngài chẳng phải không xứng với tấm lòng nhân hậu của Tây bá hầu sao?” Khương Tử Nha mỉm cười.

Cơ Phát nghe xong tức giận không nói nên lời, đứng dậy đưa mắt liếc nhìn Khương Tử Nha.

“Hảo, coi như ngại giỏi.....”

“Lý tướng quân, cáo từ” Cơ Phát chấp tay giận dữ bước ra ngoài.

Lý Tịnh chấp tay nhìn theo bóng Cơ Phát rồi quay đầu nhìn Na Tra.

“Na Tra, ngại phạm tội vô lễ ta phạt ngại quỳ 1 canh giờ, sau này không được phép ra ngoài”

“Lão gia...” Lý phu nhân đau lòng.

Lý Tịnh liếc mọi người rồi quay người vào trong, Kim Tra Mộc Tra chạy theo nan nỉ nhưng vô ích. Ta ngồi xuông bên cạnh Na Tra:

“Na Tra, cô chịu đựng sau này sự thúc mẩu đảm bảo cha con sẽ đối với con thương yêu có thừa...”

“Sự thúc mẩu...” Na Tra vùi vào lòng ta.

Phân cách tuyến...

Cơ Phát vừa đóng cửa phòng thì một giọng nói nhẹ nhàng vang lên sau lưng:

“Cơ công tử...”

“Hong liên cô nương, sao cô nương ở đây?” Cơ Phát ngạc nhiên nhìn Thạch Cơ đang nằm nghiêng trên giường mình.

“Cơ công tử, huynh anh tuấn như vậy đương nhiên là dễ tìm rồi” Thạch Cơ mềm mại bước xuống giường tới gần Cơ Phát kéo Cơ Phát ngồi xuống giường với mình.

“Hong Liên cô nương vì sao lúc trước cô lại chạy mất?” Cơ Phát nhìn Thạch Cơ.

“Ta...vì ta rất sợ....huynh không hiểu đâu.... Cơ công tử huynh... huynh có thích ta không?” Thạch Cơ dịu dàng, giọng nói mềm mại quyen rũ.

“Ta...” Cơ Phát bối rối.

“Cơ công tử....nếu công tử không chê bai ta nguyện ở cạnh công tử....” Thạch Cơ tiến lại gần Cơ Phát đưa tay vuốt ve lồng ngực Cơ Phát.

“Hong Liên cô nương....đừng như thế...” Cơ Phát bối rối đứng dậy.

Thạch Cơ nhìn bộ dáng Cơ Phát nhếch môi Thạch Cơ dùng phép thuật làm Cơ Phát ngã xuống giường bất tỉnh rồi áp lên người Cơ Phát.

“Yêu nghiệt dừng tay!” Khương Tử Nha xuất hiện, một ánh sáng vàng đánh về phía Thạch Cơ.

Thạch Cơ hoảng hốt né tránh, đôi mắt đầy sát khí ả ta tức giận:

“Khương Tử Nha, lại là ngươi...”

“Yêu nghiệt đừng hòng làm hại Cơ công tử, hôm nay ta phải thu phục ngươi...”

Khương Tử Nha và Thạch Cơ lao vào đánh nhau, Thạch Cơ vì thương thế trên người chưa khỏi hẳn nên chỉ trong mấy chiêu đã sắp trụ không nổi dưới sức tấn công của Khương Tử Nha. Khi cường lực của Khương Tử Nha sắp đánh lên người Thạch Cơ thì Cơ phát trên giường tỉnh dậy. Thạch Cơ thấy thế bay về phía Cơ Phát. Cơ Phát nheo mắt tức giận nhanh chân lao vào đánh Khương Tử Nha.

“Khương Tử Nha, ngươi lại đến đây có ý đồ với Hong Liên cô nương?”

“Tránh ra, cô ta là yêu nghiệt” Khương Tử Nha tức giận nhìn Cơ Phát.

“Hồ ngôn loạn ngữ” Cơ Phát nghiêng răng dùng hết sức bình sinh đánh Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha rất tức giận vì nhiều lần muốn thu phục yêu quái điều bị Cơ Phát ngu muội ngăn cản. Thạch Cơ nhân cơ hội chạy đi nhưng đã bị một luồng sáng đánh vào người.

“Ah...”

“Muốn chạy, để ta xem ngươi có thể chạy đi đâu” Khương Tử Nha chỉ ngón tay Thạch Cơ bị trúng thuật phun máu nhanh chóng biến mất.

Cơ Phát hai mắt tròn tròn, há mồm nhìn Thạch Cơ biến mất trước mặt mình. Hấn lẩm bẩm:

“Cô ấy biết biến...”

Khương Tử Nha không nói gì, nhìn sang Cơ Phát lắc đầu rồi bước ra cửa. Cơ Phát hồi hồn chạy theo.

“Tiên sinh, tiên sinh...”

“Cơ công tử, sau này có duyên ắt sẽ gặp lại. Kiếp nạn của ngài sắp tới sẽ vô cùng gian khổ mong ngài bảo trọng” Khương Tử Nha dùng chân nhìn Cơ Phát rồi quay đầu.

Cơ Phát định đuổi theo nhưng bóng dáng Khương Tử Nha đã biến mất, hấn đưa đôi mắt vô hồn nhìn về khoảng không trước mặt.

Phân cách tuyến...

Võ Cát uống một ngụm trà nhìn Na Tra đang chống tay đi lại trong phòng, Chư Tiểu Muội ngồi cắn hạt dưa cũng đưa mắt nhìn Na Tra. Na Tra chau môi uất tức:

“Võ Cát sư huynh, ta không thể cứ ở mãi trong nhà, thật chán quá đi mất!”

“Na Tra, cha đệ đã cấm không cho đệ bước ra ngoài nữa bước!” Võ Cát nhìn Nha Tra.

“Đúng đó, đệ ngoan đi có bọn ta chơi với đệ mà!” Tiểu Muội mỉm cười

“Đệ không muốn, đệ muốn ra ngoài chơi. Chúng ta có thể lên đi mà, đệ sẽ cầu xin hai ca ca giúp đệ...” Na Tra chạy ra ngoài.

“Na Tra” Võ Cát và Tiểu Muội vội chạy theo.

Phía Tây Trần Đường Quan...

Võ Cát ngồi cạnh bờ sông câu cá còn Na Tra và Tiểu Muội thì hòa nhau té nước trên sông, quần áo hai người giờ đây đã ướt đầm. Na Tra nan nỉ mãi mới được Kim Tra và Mộc Tra che giấu cho mình đi ra ngoài, nơi này không khí mát lạnh cảnh đẹp hiếm có đã thu hút sự chú ý của ba người họ. Vì Na Tra nhất quyết đi ra ngoài nên Võ Cát và Tiểu Muội phải theo canh chừng.

“Na Tra, ta câu được rất nhiều cá... đệ thấy sư huynh của đệ có giỏi không ha ha” Võ Cát hí hửng.

“Na Tra đỡ nè....” Tiểu Muội lấy bùn dưới sông chọi lên người Na Tra, do Võ Cát đã thu hút sự chú ý của Na Tra nên cậu bé bị ăn nguyên cục bùn lớn lên người, Tiểu Muội thấy mình thành công vỗ tay cười đắc ý.

“Ahhh, Tiểu Muội...” Na Tra trầm mình xuống sông.

“Ây, ta xin lỗi.... đệ mau cởi áo ra để ta giúp đệ giặt” Tiểu Muội lại gần hai mắt có vẻ hối lỗi nhìn Na Tra.

“Được, tỳ giúp ta giặt, ta lên bờ tìm Võ Cát sư huynh” Na Tra nhanh chóng cởi chiếc yếm trên người đưa cho Tiểu Muội rồi chạy lên bờ.

Ta vừa đi tra xét xem Thạch Cơ ra sao về vội đi tìm Na Tra, chẳng hiểu sao ta có một dự cảm chẳng lành. Khương Tử Nha đã đi từ sáng sớm không biết đã đi đâu ta cũng không có cơ hội hỏi vì sáng ta ngủ thẳng căng. Vào phòng không thấy Na Tra và bọn Tiểu Muội đâu ta lo lắng tìm khắp nơi trong phủ nhưng điều không có.

Đường đi ở chỗ đại rất khó đi lại có nhiều cây rừng che lối nên ta đi một vòng vẫn không biết bọn Na Tra đã đi đâu. Dựa theo tình tiết ta biết nên ta đã chọn nơi có tiếng suối mà đi. Không chừng kiếp nạn giữa Na Tra và Ngao Bính đã tới. Giờ này Na Tra trốn nhà đi chơi chắc là ra sông rồi. Ta dùng pháp thuật thẳng hướng ra sông.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Nhân Phim Tân Bảng Phong Thần: Tướng Công, Thiếp Đến Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Chương 19.1

Ta đến nơi thì mọi chuyện đã xong, Na Tra đang đánh nhau với một tên có vẻ bề ngoài được coi là một mỹ nam nhưng thái độ lại xem thường người khác ra mặt. Vừa nhìn thấy ta Tiểu Muội đã hô lên:

“Mã tỳ, cứu bọn muội với!”

“Sư mẫu, mau cứu con!” Võ Cát bị đám binh tôm tướng cá bắt lấy không ngừng hô cứu mạng.

“Đã xảy ra chuyện gì, dừng tay!” Ta hô lớn, mọi người hai bên nhanh chóng dừng lại nhìn ta.

“Ah, hóa ra là một đại mỹ nữ!” Tên nam nhân áo xanh độ tuổi ngoài 20 nhìn ta. Ta đoán đây chắc là thái tử Ngao Bính, hần nhìn ta không rời mắt tên này quả là một gã nam nhân hảo sắc nói đúng hơn là một con sắc long. Chả trách hần bị Đát Kỷ dùng mỹ nhân kế làm thần hồn điên đảo dẫn đến mất cả mạng.

“Có chuyện gì mà nguoi lại ý động ức hiếp một đứa con nít và hai kẻ yếu đuối tay không vậy hả?” Ta hướng Ngao Bính nhẹ giọng, mặc dù đã biết rõ sự tình nhưng ta vẫn phải hỏi.

“Mỹ nhân, là ba tên này cả gan làm đảo lộn long cung của ta. Ta là long thái tử ngụ dưới con sông lớn này!” Ngao Bính ngao mạn.

“Sư thúc mẫu, con người của hần rất xấu xa... chúng con đâu có ý!” Na Tra hát cảm.

“Long thái tử, bọn họ đều là sư đệ của ta. Chuyện xảy ra họ cũng không có ý xin thái tử rộng lượng bỏ qua cho!” Ta làm ra vẻ dịu dàng, cố hóa giải rắc rối.

“Bỏ qua? Được thôi, nếu nàng chịu xuống long cung của ta một chuyến!” Ngao Bính bật cười.

“Ta sẽ xuống nhưng không phải bây giờ, ba ngày nữa có được không?” Ta nhủ mài, cái tên hảo sắc này thật là đáng ghét mà.

“Được, ba ngày sau vào giờ này ta chờ nàng ở đây, nếu nàng không tới ta sẽ đến nhân gian tìm nàng!” Ngao Bính nói xong nở một nụ cười dễ tiện rồi biến mất cùng bảy binh tôm tướng cá của mình.

Ta thử phả nhẹ nhõm không dám nghĩ tới chuyện xa xôi quay sang đám người Tiểu Muội:

“Yên hồn thiên là pháp bảo rất lợi hại lần sau đừng tùy tiện mang ra làm bất cứ thứ gì có hiệu không?”

“Muội biết rồi!” Tiểu Muội xụ mặt.

“Sư mẫu, người sẽ xuống đó với tên long thái tử đáng ghét sao?” Vô Cát nhìn mặt sông rộng lớn nhướn mày.

“Ta không biết, chờ ba ngày nữa rồi hẵng tính! Về nhà thôi đừng đi lung tung nữa!” Ta nắm lấy tay Na Tra bước đi. Nếu để thằng nhóc này tiếp tục đi lung tung thế nào cũng gặp Đát Kỷ rồi lại gây thơ mắc mưu của ả.

Phân cách tuyến...

Triều ca...

Đát Kỷ nâng tách trà uống một ngụm sau đó giọng nói mềm mại vang lên:

“Thanh Thanh, Ngọc Khánh ta nghe nói ở dưới long cung của Ngao Bính long thái tử có một loại rượu tiên uống vào có thể tăng mấy trăm năm công lực. Ngày mai ta và các muội đi đến đó, nhất định phải lấy cho bằng được!”

“Thật sao đại tỷ?” Ngọc Khánh hỏi hả.

“Nghe nói tên Ngao Bính đó rất háo sắc, ta tin với sắc đẹp của ba tỷ muội chúng ta hẳn sẽ dễ dàng bị mê hoặc!” Đát Kỷ cười mỉm.

“Đại tỷ, nhưng làm sao mới lấy được rượu? Nó quý thế mà!” Phụng Thanh Thanh lo lắng.

“Các muội yên tâm ta đã có cách” Đát Kỷ nhếch mép, đôi mắt tỏa ra sát khí.

Phủ Lý Tịnh...

Khương Tử Nha ngồi yên lặng trong phòng mắt nhắm nhắm nhìn ra cửa sổ bên ngoài. Ta vừa bước vào phòng đã thấy tướng công mình hôm nay có việc gì đó không vui. Ta ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh chàng:

“Nha Nha chàng không vui à? Hôm nay chàng không dạy Na Tra luyện võ nữa sao?”

Khương Tử Nha quay mặt sang nhìn ta mỉm cười ôn nhu, giọng nói ấm áp của chàng khẽ vang lên “Hôm nay ta cho bọn nó nghỉ một ngày, ngày mai lại học tiếp!”

“Tướng công, chàng đang có tâm sự sao?” Ta kéo áo Khương Tử Nha giật nhẹ mấy cái.

“Chiều đệ, ban đầu ta cứ ngỡ nàng rất ngoan nhưng bây giờ càng ngày ta càng hiểu nàng hơn!” Đột nhiên Khương Tử Nha bật cười nhìn sâu vào mắt ta.

Ta bối rối rù đôi mắt xuống, ý Khương Tử Nha nói đã nhìn rõ con người ta sao? Trong mắt chàng, ta như thế nào? Ta thật sự rất muốn biết nhưng không thể hỏi chàng.

“Ta vừa tính ra được Na Tra sắp gặp một kiếp nạn lớn!” Khương Tử Nha thờ dài.

“Vậy sao?” Ta lăm lăm.

“Đường như nàng không mấy bất ngờ thì phải! Nàng cũng biết có phải không?” Khương Tử Nha mở to đôi mắt đen lấy nhìn ta.

“Thiếp...” Ta thật sợ xuất mà.

“Chiều đệ, pháp lực nàng ngang ta nếu nàng biết cũng không có gì lấy làm lạ!” Khương Tử Nha nắm tay ta mỉm cười.

Khương Tử Nha mỉm cười nhìn sâu vào mắt ta, vẻ anh tuấn của chàng khiến ta cứ mở to mắt nhìn không chớp lấy một cái. Ta làm gì có khả năng tuyên đoán được người khác sẽ trải qua kiếp nạn nào hay có chuyện gì kia chứ. Chẳng qua là do ta dựa theo tình tiết mà đoán thôi.

Phân cách tuyến...

Ta đã lỡ hứa với Ngao Bính sẽ xuống long cung của hắn nhưng ai biết được xuống đó rồi có lên được không hay hắn giờ trở đề tiện ham mê sắc đẹp của ta rồi bắt ta ở dưới đó luôn. Lần lượt mãi kéo dài đến ngày hẹn ta mới đến bên bờ sông nơi đã gặp đám người của Ngao Bính.

“Sư thúc mẫu, sư thúc mẫu...”

Ta nghe tiếng gọi quay đầu lại, Na Tra đang dùng hết tốc lực chạy về phía ta.

“Có chuyện gì vậy?” Ta hoài nghi.

“Sư thúc mẫu, con thấy người không có trong nhà nên đã vội tìm người không ngờ trên đường đi lại gặp phải ba con yêu quái, chúng rất lợi hại đã cướp lấy vòng càn khôn của con rồi!” Na Tra tức tối.

Ta kinh ngạc, chắc hẳn là bọn tỷ muội Đất Kỳ đã ra tay rồi. Đất Kỳ đã tới đây, vậy Ngao Bính đã bị ả giết rồi ư? Như thế ta càng không thể mạo hiểm xuống long cung nếu không tội giết thái tử long cung này sẽ đổ hết lên người ta. Ta nắm lấy tay Na Tra:

“Mất ở chỗ nào? Bao lâu rồi? Chúng ta đuổi theo bọn chúng!”

“Àn...hướng kia...” Na Tra gật đầu.

Bọn người Đất Kỳ rất xảo huyết, lần này chắc hẳn đã giăng một cái bẫy để Na Tra nhảy vào. Quả thật là như vậy khi đến nơi bọn chúng vẫn ngang nhiên đứng chờ chúng ta. Vừa nhìn thấy ta Đất Kỳ đã vội lên tiếng:

“Ta chỉ đùa một chút với đứa trẻ Na Tra, hôm nay bọn ta đến đây là muốn giải hòa với các ngươi”

“Giải hòa? Ai tin lời ngươi nói!” Ta cười khẩy, rõ ràng ả ta muốn đặt bẫy.

“Mã Chiêu Đề, ba người bọn ta là do Nữ oa nương nương phái xuống trần gian trừng phạt Trụ Vương, kết thúc Nhà Thương. Chúng ta vốn không muốn đối địch với các ngươi!” Đất Kỳ tinh ranh cất lời.

“Ta biết, vậy hôm nay ngươi muốn làm gì thì mau nói đi!” Có bao nhiêu chiêu trò thì cứ mang ra sử dụng nhanh để ta còn về nhà ăn cơm vì hiện tại ta rất đói bụng.

“Thanh Thanh” Đất Kỳ quay sang nhìn Phụng Thanh Thanh, Phụng Thanh Thanh giơ tay lên trên tay ả ta lập tức xuất hiện một chiếc vòng – là vòng càn khôn của Na Tra.

Na Tra chu môi “Các ngươi lấy vòng càn khôn của ta, thật tiện lợi dụng lúc ta sơ hở mà ăn cắp!”

“Tên ranh con kia, là do ngươi pháp lực chưa tới đâu mới để bọn ta lấy được một cách dễ dàng!” Phụng Thanh Thanh hást cảm.

“Là các ngươi tiện, mau trả nó cho ta!” Na Tra cung tay làm bộ đáng muốn cướp lại chiếc vòng.

“Còn không mau trả lại chiếc vòng cho hân!” Đất Kỳ liếc Phụng Thanh Thanh.

Chiếc vòng được Phụng Thanh Thanh tung lên bay về phía Na Tra, ta đứng nhìn mà trong đầu ngập tràn suy nghĩ. Tiếp theo bọn yêu tinh này muốn làm gì đây? Tỷ bà tinh – Triệu Ngọc Khánh này giờ vẫn đứng yên lặng bỗng lên tiếng:

“Đại tỷ, không phải tỷ có món quà muốn tặng cho Na Tra sao?”

“Phải rồi, muội không nhắc thì ta quên mất. Mã Chiêu Đề, để thể hiện lòng thành của bọn ta muốn cầu hòa với các ngươi hôm nay ta có vật muốn tặng cho Na Tra. Chỉ là một chiếc đai lưng mà thôi!” Đất Kỳ mỉm cười đến dịu dàng nhưng trong mắt ta chỉ toàn là sự giả dối cùng xảo trá.

Ta cắn môi không ngừng suy nghĩ.

“Wow, đẹp thật...” Bên kia Na Tra đã tiến tới cầm lấy chiếc đai lưng màu vàng.

“Các ngươi có thành ý như vậy thì ta nhận, món quà này trông rất quý đi” Na Tra ôm lấy chiếc đai lưng từ tay Đất Kỳ.

Ta liếc mắt nhìn sang, vừa nhìn đã thấy mấy sợi dây màu vàng rồi, đó chính là gân của Ngao Bính đi. Ta hít một hơi kìm nén sợ hãi, dù sao cũng là gân đó, ta đã từng thấy Ngao Bính. Dù hẳn không phải con người nhưng lại xuất hiện với bộ dạng con người. Giờ nhìn thấy gân hân ta cứ tưởng tượng là gân người, bảo ta không sợ thì hơi khó. Ta quyết định để Na Tra nhận ‘quà’ mọi việc sau đó cứ để nó diễn ra tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Nhân Phim Tân Bảng Phong Thần: Tướng Công, Thiếp Đến Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Chương 19.2

Long vương Ngao Bái xông thẳng vào nhà Lý Tịnh la hét về việc Na Tra đã giết chết con trai ông ta, dưới chứng cứ quá rõ ràng vì Lý Tịnh đang mang chiếc thắt lưng được làm từ gân của Ngao Bính. Ngao Bái vô cùng giận dữ kiên quyết bắt Na Tra phải chết. Trong lúc tức giận Lý Tịnh đã mắng chửi Na Tra thậm tệ và cầm kiếm muốn giết Na Tra. Vì thế Na Tra đã tự tay kết liễu mình.

Linh hồn Na Tra hiện về báo Lý phu nhân lập cho nó một cái đền thờ để người dâng hương quả, người được nhiều hương khói Na Tra sẽ sống lại nhưng

Lý Tĩnh lại tin lời sàm ngôn của bọn người Đát Kỷ giả dạng dẫn đến tự tay mình dùng kiếm chém tượng Na Tra thành hai nửa. Linh hồn Na Tra sớm đã căm hận cha mình đến tận xương tủy nay vì chuyện này lại tăng thêm gấp bội.

“Chiêu Đệ, ta phải đi gặp sư phụ của Na Tra một chuyến, chỉ mong huynh ấy sẽ có cách cứu Na Tra!” Khương Tử Nha nắm lấy tay ta.

“Tướng công, vậy thiếp ở đây chờ chàng!” Ta gật đầu.

Từ khi Na Tra chết đi chúng ta đã không còn ở nhà Lý Tĩnh nữa mà ra ngoài tìm thuê một ngôi nhà nhỏ trong vùng, chẳng còn lý do gì để chúng ta ở lại đó cả. Lần này Khương Tử Nha tìm cách cứu Na Tra chắc sẽ gặp Bách Hoa tiên tử, ta thật sự rất muốn xem Bách Hoa tiên tử trông như thế nào.

“Tướng công...” Ta ngập ngừng.

Lỡ như Khương Tử Nha đối với ta vẫn chưa có tình cảm liệu có vượt qua được cảm dỗ của Bách Hoa tiên tử hay không? Ta bỗng thấy trong lòng lo lắng.

“Có chuyện gì à? Ta sẽ nhanh chóng trở về!” Khương Tử Nha dịu dàng lên tiếng.

“Tướng công, chàng phải nhớ cẩn thận!” Tôi gạt bỏ những suy nghĩ vu vơ trong lòng.

“Được, nàng chờ ta!” Khương Tử Nha nói xong biến mất trước mặt ta.

Phân cách tuyến... 1 năm trước...

Triều ca...

“Khỏi bẩm đại vương kỳ chọn tú nữ đã chuẩn bị sẵn sàng xin đại vương xem qua, đây là toàn bộ danh sách tú nữ lần này!” Phí Trọng miệng cười toe toét tiến lên.

“Cứ để đó, xong việc trăm sẽ xem!” Trụ Vương khoát tay ra hiệu cho Phí Trọng lui xuống.

“Đại vương!” Phí Trọng không hài lòng cười nịnh hót.

“Đại vương, thần nghe nói con gái của Hồng Tô hộ vùng Ký Châu là một tuyệt sắc giai nhân cảm kỳ thi họa đều tinh thông! Đại vương người có...” Phí Trọng nở nụ cười thật đậm tặc.

Trụ Vương dừng bút nhử mũi nhìn Phí Trọng, hần nhếch khóe môi:

“Vậy ư? Nếu là một tuyệt sắc giai nhân trăm cũng muốn xem thử nàng ta xinh đẹp đến cỡ nào! Hai ngày nữa chi bằng chúng ta vi phục xuất tuần!”

Phí Trọng kinh ngạc trong mắt không giấu được vẻ vui mừng, lần tiến cử giai nhân này nếu hần thành công sẽ được đại vương ban thưởng thật lớn, hần hí hửng:

“Dạ, dạ... Đại vương nói phải!”

Trụ Vương từ lúc lên ngôi đến nay đã được 5 năm, hần luôn dùng biện pháp mạnh để cai quản đất nước, không ngại dùng vũ lực để thôn tính các nước lớn nhỏ xung quanh. Hần là một người có tham vọng to lớn, đặc biệt là đối với mỹ nhân. Mọi thứ quý hiếm, xinh đẹp hần đều muốn có cho bằng được mưu mô, xảo huyệt đối với hần chỉ là chuyện nhỏ.

Nếu Trụ Vương biết được ai có mưu đồ nghĩ đến ngai vàng hần đang ngồi hần sẽ không ngần ngại ra tay tiêu diệt trước, thù giết lầm hơn bỏ sót. Trụ Vương dù là một con người tàn độc nhưng trị vì một đất nước to lớn vô cùng thịnh vượng.

Chỉ có một nỗi là hần quá ham mê mỹ nữ, trong hậu cung của hần liên tục chiêu nạp các phi tần. Mới lên ngôi được 5 năm mà trong hậu cung hần đã có 32 phi tử, một Hoàng phi và hai quý phi. Khi sủng ái hần nâng niu trong lòng bàn tay, muốn gì cũng có đến khi hần có người mới thì chà đạp không thương tiếc. Trái tim đầy tham vọng của hần chưa bao giờ định nghĩa như thế nào là tình yêu.

Ký Châu...

Tô Đát Kỷ 16 tuổi đã tinh thông cầm, kỳ, thi, họa nhan sắc trời phú khiến ai nhìn qua cũng phải điên đảo một lần. Từ nhỏ Tô Đát Kỷ đã có hôn ước với Bá Ấp Khảo – con trai Tây Bá Hâu Cơ Xương. Lần gặp nhau đầu tiên vào năm Tô Đát Kỷ 17 tuổi Bá Ấp Khảo đã cướp đi trái tim nàng. Hai người lưỡng tình tương duyệt, hẹn ước trăm năm.

“Ấp Khảo!” Đát Kỷ hạnh phúc tựa vào lòng Bá Ấp Khảo.

“Chờ thêm bốn tháng nữa chúng ta sẽ được ở bên nhau! Muội có vui không?” Bá Ấp Khảo nắm lấy đôi tay mềm mại của ý trung nhân.

“Muội rất vui!” Đát Kỷ mỉm cười dịu dàng.

“Đường đến Tây Kỳ xa xôi, ta sợ muội sẽ không chịu được! Ta rất lo lắng!” Bá Ấp Khảo thở dài.

“Áp Khảo, huynh đừng lo ta chịu được mà. Có xa cách mấy chỉ cần được ở bên cạnh huynh

Có gian khổ cỡ nào muội cũng chịu được!” Đất Kỳ nắm lấy tay Bá Áp Khảo an ủi, không để chàng lo lắng.

“Đất Kỳ, ta trở về Tây Kỳ chuẩn bị hôn sự. Bốn tháng sau ta đến đón nàng!” Bá Áp Khảo bịn rịn chia tay.

Đất Kỳ nhẹ nhàng gập đầu tiễn Bá Áp Khảo ra cửa. Bá Áp Khảo lưu luyến không muốn rời bước, trong lòng đột nhiên chẳng muốn rời xa cứ như lần này chỉ cần chàng quay đầu đi là hai người sẽ rời xa nhau vĩnh viễn.

“Đất Kỳ!” Hồng Tô Hộ nhìn Đất Kỳ thất thần nhìn theo bóng dáng đã đi xa của Bá Áp Khảo gọi khẽ.

“Phụ thân!” Đất Kỳ nước mắt lưng tròng.

“Bốn tháng nữa con đã gả cho Áp Khảo rồi!” Hồng Tô Hộ mỉm cười.

“Trong lòng con đột nhiên thấy rất lo lắng!” Đất Kỳ nhìn phụ thân mình lên tiếng.

“Nữ nhi sắp xuất giá đều như vậy hết, con mệt rồi vào trong nghỉ ngơi đi!” Hồng Tô Hộ ra hiệu cho tì nữ đưa Tô Đất Kỳ vào trong. Đất Kỳ gập đầu vội vàng hành lễ với phụ thân rồi theo tỳ nữ vào phòng.

Mấy ngày sau...

“Lão gia...lão gia....” Một gia nhân vội vã chạy đến trước mặt Hồng Tô Hộ.

“Có chuyện gì mà người vội vã đến thế?” Hồng Tô Hộ cau mày.

“Không xong rồi lão gia, người của chúng ta trong triều đình vừa đưa tin nói Đại Vương có ý định nạp tiểu thư làm phi!” Tên gia nhân lên tiếng.

“Cái gì?” Hồng Tô Hộ kinh sợ.

“Lão gia, giờ phải làm sao đây? Tiểu thư và công tử Bá Áp Khảo chẳng phải sắp thành thân hay sao?”

“Có chắc là tin chính xác hay không?” Hồng Tô Hộ trong lòng vô cùng rối loạn. Nếu nữ nhi của hắn rơi vào tay của Trụ Vương thì sẽ ra sao? Trụ Vương nổi tiếng có mối nối cũ, vô cùng yêu thích cái đẹp. Đất Kỳ sẽ được sủng ái bao lâu, sau khi bị thất sủng ắt hẳn cuộc đời của nữ nhi sẽ vô cùng thê thảm.

“Dạ, là tin chính xác! Nghe đâu chính là Phi Trọng đại nhân đã tiến cử tiểu thư với Đại Vương!” Gia nhân gập đầu.

“Người lui ra đi!” Hồng Tô Hộ phát tay, ông ngồi xuống ghế day trán.

Lần này nếu Đất Kỳ bị Trụ Vương nhìn trúng là sự thật thì khó mà thoát khỏi số kiếp, chỉ mong bên phía Tây Bá Hưu sớm có hành động trợ giúp. Nhưng dù Tây Bá Hưu có lên tiếng về việc hôn sự giữa hai nhà thì Trụ Vương có buông tha? Với bản tính ham mê cái đẹp của hắn, hắn nhất định sẽ nhìn cho bằng được nhan sắc Đất Kỳ.

Hồng Tô Hộ đau khổ cầm bút viết thư cho Tây Bá Hưu Cơ Xương, dù như thế nào ông cũng muốn làm hết sức để bảo vệ con gái mình.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Nhân Phim Tân Bàng Phong Thần: Tướng Công, Thiếp Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 20 – Mê Tình

Trụ Vương vì phục đến nhà Hồng Tô Hộ gặp được Đất Kỳ hẳn say mê nhan sắc xinh đẹp của nàng không thể chờ đợi lâu ngày nên lập tức ra lệnh lập nàng làm Hoàng hậu. Tình yêu của Tô Đất Kỳ và Bá Áp Khảo vì thế mà bị chia cắt.

Lại nói về Trụ Vương trong quá trình vì phục trên đường đi đã gặp hồ ly tinh tu luyện ngàn năm đạo hạnh cao thâm – Hồ Tiên Nhi. Nhìn thấy Trụ Vương dung mạo anh tuấn, khí chất đế vương cao quý lại đối xử với nữ nhân ân cần, dịu dàng nên đã đem lòng yêu mến Trụ Vương. Vì thế khi biết được Trụ Vương có ý định lập Tô Đất Kỳ làm hoàng hậu ả đã vô cùng tức giận chờ Tô Đất Kỳ trên đường đi đến hoàng cung để thực hiện mưu đồ.

Khi kiệu hoa của Đất Kỳ đi ngang ngọn núi Bách Lý Đồ trời đang trong xanh bỗng nhiên nổi mây đen giăng cuốn cuộn, gió thổi tứ bề:

“Có chuyện gì vậy?” Tô Đất Kỳ vén màn kiệu hoa hỏi nô tỳ bên ngoài.

“Tiểu thư, trời đột nhiên tối đi! Dường như sắp có bão!” Tiều nô tỳ bên ngoài sợ hãi nói.

Tô Đất Kỷ cười thầm trong lòng

Bên ngoài có rất nhiều binh lính triều đình và tỳ nữ nhưng không một ai trông thấy luồng ánh sáng màu trắng đang từ từ tiến dần đến kiệu hoa, luồng ánh sáng ấy vụt vào trong kiệu nhập vào người Tô Đất Kỷ. Tô Đất Kỷ ánh mắt đang bị thương đột nhiên trở nên sắc bén, trên môi nàng nở một nụ cười nửa miệng.

Phân cách tuyến...

Đã ba ngày trôi qua tướng công của ta vẫn chưa trở về khiến trong lòng ta vô cùng hồi hộp và lo lắng. Không biết đã cứu được Na Tra chưa? Chàng đã gặp Bách Hoa tiên tử chưa? Có lẽ đường đến chỗ Bách Hoa tiên tử rất xa nên Khương Tử Nha vẫn chưa trở về, cũng có thể chàng đã bị Bách Hoa tiên tử xấu xa, háo sắc đó giữ lại rồi.

“Mã tỳ, chúng ta ra ngoài chơi đi, chờ đợi như vậy cũng không phải là cách hay. Suốt ngày cứ ngồi trong phòng tỳ không thấy chán sao?” Tiểu Muội chán nản kéo tay ta.

“Vô Cát mau nói gì đi, nếu không chúng ta sẽ không được đi ra ngoài đâu!” Tiểu Muội nhéo Vô Cát.

“Sư mẫu... chúng ta ra ngoài dạo chơi đi, ra ngoài không gian rộng lớn sẽ thấy tinh thần thoải mái hơn!” Vô Cát gãi đầu nói, hần không thể để mất lòng Tiểu Muội được.

Ta đang suy nghĩ cách đối phó với Bách Hoa tiên tử khi cô ta xuất hiện thì nghe lời đề nghị của Tiểu Muội và Vô Cát, tâm trạng đang rối bời đột nhiên có người rủ ta đi chơi ta hưng phấn hẳn ra. Chuyện khó quá nên bỏ qua, đề sau này tiên tử háo sắc, xấu xa đó xuất hiện hẳn tính. Ta đứng dậy:

“Ý kiến hay, ta cũng đang căng thẳng chết được! Mau vào thay y phục chúng ta cùng ra ngoài!”

“Mã tỳ/sư mẫu muôn năm!” Tiểu Muội và Vô Cát vui vẻ hô lên.

Chúng ta hỏi những người trong thị trấn đường đi lên núi, nghe dân chúng đồn đại tháng này sẽ có hoa Ban Tan nở, loài hoa này có khả năng tăng cường công lực rất tốt nhưng chúng rất hiếm. Ban Tan thường nở vào mùa đông lúc chiều tà cho đến canh hai chúng sẽ tàn lụi, Ban Tan mang một màu đỏ như máu, hoa Ban Tan không thể rời thân quá lâu, chỉ một canh giờ chúng sẽ khô héo.

Rất ít người có duyên gặp được hoa Ban Tan vì thế điều đó đã hấp dẫn chúng tôi chọn núi Trường Bình làm nơi ngao du ngày hôm nay. Ngọn núi này đã có người nhìn thấy hoa Ban Tan, từng có một thời tin đồn được lan xa khiến nhiều người tìm đến nhưng rồi họ cũng bỏ cuộc vì không tìm được gì.

“Tiểu Muội, Vô Cát! Nhìn xem đây chính là vùng núi Trường Bình!” Tôi chỉ vào cột đá bên cạnh nói.

“Sư mẫu, chúng ta mau đi tìm hoa Ban Tan thôi!” Vô Cát háo hức.

“Huynh ngọc chết đi được, không nghe người ta nói hoa Ban Tan chỉ nở khi trời đổ tuyết thôi sao?” Tiểu Muội ký đầu Vô Cát.

“Đúng vậy, bây giờ có tìm cũng không thấy được chúng, chúng ẩn mình rất kỹ chỉ khi chúng nở hoa ta nhìn vào mới biết!” Ta gật đầu nói.

“Vậy bây giờ không lẽ chúng ta đứng đây hứng gió đông?” Vô Cát chán nản ngồi xuống đưa hai tay chống cằm.

“Hai người cứ tự do đi dạo đi, ta đi qua kia! Hai canh giờ sau gặp tại nơi này!” Ta đưa tay ngắt một bông cúc dại bên đường.

“Sư mẫu nhớ cẩn thận đó!” Vô Cát đứng dậy.

“Mã tỳ không cùng đi với bọn muội sao?” Tiểu Muội ngạc nhiên hỏi.

“Không, tỳ muốn đi một mình!” Ta nhìn Tiểu Muội nháy mắt với nàng một cái, như hiểu ra ý của ta Tiểu Muội bỗng chốc đỏ mặt.

Ta mỉm cười đầy ngụ ý sau đó quay người đi về hướng ngược lại hướng bọn họ, thói quen thấy hoa cỏ đại xinh đẹp bên đường là ta lại ngắt lấy ngắt để rồi làm thành một bó hoa. Nhưng hôm nay Nha Nha tướng công không có ở đây ta không thể tặng cho chàng rồi!

Ta rất hứng thú trước cảnh quan thiên nhiên thời người biết bay và biến mất trong nháy mắt này nên lúc nào cũng đứng lại nhìn ngắm thiên nhiên thật lâu. Không quên đưa mắt tìm kiếm hoa Ban Tan, nếu trông thấy có cây gì kỳ lạ ta sẽ để ý đến. Nơi này thật yên bình, nếu không vì địa hình trắc trở cộng thêm không thể tìm được hoa Ban Tan thì chắc mùa đông này nó rất náo nhiệt.

Trời ngã về chiều gió thổi ngày càng mạnh hơn, tuyết đã bắt đầu rơi. Ta mừng rỡ, biết đâu được hôm nay ta sẽ là người may mắn. Nghĩ thế ta nhanh chân chạy lên gần ngọn núi Trường Bình hơn.

Trong lòng ta như muốn hét lên mình thật may mắn khi nhìn thấy một bông hoa màu đỏ mọc cheo leo trên vách núi.

Một tay ta túm váy một tay cầm bó hoa dại chạy nhanh về phía trước mặt.

Cho dù có phải Ban Tan hay không ta cũng quyết tâm hái nó xuống xem thử, nếu có tướng công ở đây thì hay quá. Khương Tử Nha tài cao học rộng

chắc sẽ biết chính xác nó có phải hoa Ban Tan hay không? Đứng dưới chân núi ta ngẩng đầu nhìn bông hoa duy nhất đang nghiêng mình chao đảo bởi làn gió núi thổi qua.

“Mỹ nhân! Nàng đang nhìn gì?” Giọng nói trầm thấp, phóng thẳng truyền vào tai ta. Ta quay đầu lại.

Xem ta thấy được gì? Mỹ nam! Trước mắt ta là một mỹ nam hàng thật giá thật. Nhìn bề ngoài hắn có vẻ rất phong lưu, dáng người to lớn, khí chất quân tử ngời ngời. Nếu Khương Từ Nha là mỹ nam ôn nhu, trong sáng, dịu dàng thì tên này là một mỹ nam phong lưu, đào hoa nhìn mang một chút bí ối.

Thật là tệ hại khi ta quên mang khăn che mặt, cứ tưởng rằng như người dân trong làng nói hai năm nay núi Trường Bình vắng bóng người vì suốt hai năm không tìm được hoa Ban Tan địa hình hiểm trở nên không ai vô cớ đi lên núi. Tên này đến đây không phải cũng ôm mộng tìm được Ban Tan đó chứ? Ta nhìn hắn thật kỹ rồi lên tiếng:

“Ta đi dạo!” Ngu sao nói ta đang ngắm hoa, hắn biết được sẽ giành Ban Tan với ta thì sao.

“Người ngọc như mỹ nhân lại tới nơi núi cao hiểm trở như thế này, nàng không sợ sao?” Hắn nhếch khóe môi câu hồn lên phát ra giọng nói trầm thấp dễ nghe.

“Ta sống ở đây mà, địa hình nơi này ta rất quen thuộc!” Một câu mỹ nhân, hai câu mỹ nhân ta nghe rất ghét. Làm ta nhớ lại tên Trụ Vương ở triều ca khôn kiếp kia.

“Vây ư? Nhà nàng ở đâu?” Hắn tiến lại gần. Nhìn nữ tử có vẻ đẹp kiều sa trước mắt hắn không tài nào kìm được lòng, nếu có thể hắn chỉ muốn mang nàng về cạnh hắn để hắn có thể ngày ngày ngắm nhìn nàng.

“Ta là hồ ly tinh tu luyện ngàn năm đương nhiên là ở trong rừng rồi!” Ta không thèm quan tâm tên nam nhân trước mặt. Nhìn lời nói, ánh mắt hắn này giờ ta có cảm giác hắn là người xấu. Biết đâu hắn là yêu quái đạo hạnh cao thâm. Ta chốt dạ lên dùng thần thông nhìn chân thân của hắn.

“Phù...may quá, không phải yêu quái!” Ta thở dài an tâm

“Nàng thật thú vị, có hồ ly tinh nào tự nhận mình là hồ ly tinh bao giờ?” Hắn bật cười.

Xem ra hắn kiên quyết đứng đây lời qua tiếng lại với ta rồi, ta nhún người làm ra bộ dạng hành lễ.

“Công tử, tiểu nữ có việc kính xin đi trước!” Vừa nói xong ta nhanh chân đi lướt qua người hắn.

Trụ Vương ngạc nhiên trước thái độ của mỹ nhân trước mắt mình, chưa kịp phản ứng thì nàng đã đi lướt qua người hắn, một mùi hương nhẹ nhàng, thoang thoảng thơm một cách lạ lùng len vào mũi hắn khiến máu trong người hắn sôi rạo rức. Khi hắn quay đầu tìm kiếm thì đã không thấy bóng dáng nàng đâu.

Lần vi phục này dù không tìm được hoa Ban Tan nhưng hắn lại vô tình tìm được một đóa hoa quý hơn gấp vạn lần. Hắn nhất định phải có được nàng dù nàng có là tiểu thư khuê các hay nữ nhân đã lập gia đình, cho dù đã có phu quân hắn cũng mang nàng vào cung cho bằng được. Danh xưng hôn quân có thể bỏ qua nhưng mỹ nhân thì tuyệt đối không thể bỏ qua.

Năm ngày sau...

Khương Từ Nha vì để tìm sen vàng tạo cơ thể cho Na Tra hồi sinh nên đã tìm đến Bách Hoa tiên tử. Bách Hoa tiên tử là một tiên nữ nổi tiếng xinh đẹp trong tiên giới khiến bao thần tiên đều phải ngó nhìn khi trông thấy nàng vừa gặp được Khương Từ Nha ăn nói dịu dàng, giữ lễ nghĩa với vẻ ngoài vô cùng tuấn mỹ đã khiến trái tim nàng rung động.

“Khương Từ Nha nếu ngươi muốn lấy sen vàng thì phải đáp ứng ở lại đây làm tướng công của ta!” Bách Hoa tiên tử mỉm cười, nàng không tin với sắc đẹp của mình lại không mê hoặc được nam nhân trước mắt.

“Tiên tử, thứ lỗi cho Từ Nha không thể!” Khương Từ Nha nhẹ nhàng nói.

“Ngươi không thể?” Bách Hoa tiên tử cau mày, điều nàng dự đoán đã không xảy ra. Giọng nói của nàng đã có phần cao hơn.

“Khương Từ Nha đã có thể tử, nàng vẫn đang chờ ta trở về!” gương mặt Khương Từ Nha rạng rỡ khi nghĩ về tiểu thê tử của mình.

“Ta không cần biết, nếu ngươi muốn lấy sen vàng thì phải làm tướng công của ta, nương tử gì đó của ngươi chỉ có thể là ta!” Bách Hoa tiên tử giận dữ.

“Tiên tử, cần chi phải gượng ép! Ta và cô không hề có tình yêu!” Khương Từ Nha nhún mày.

“Ai nói không, ta yêu chàng! Lần đầu khi nhìn thấy chàng ta đã yêu chàng!” Bách Hoa tiên tử tiến lại gần định nắm lấy tay Khương Từ Nha, nhưng Khương Từ Nha nhanh chóng lùi ra sau né tránh.

“Tiên tử, xin cô giữ lễ! Có thể lời tiên tử nói là thật nhưng ta không yêu tiên tử!”

“Khương Từ Nha ngươi đừng rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, làm tướng công của ta thì có gì không tốt?” Bách Hoa tiên tử đã giận càng thêm giận khi Khương Từ Nha tránh mình như tránh tà.

“Tiên tử, Từ Nha đã có thể từ! Kiếp này Khương Từ Nha ta chỉ có duy nhất một phu nhân! Ta chỉ yêu duy nhất một mình nàng!” Khương Từ Nha kiên quyết.

“Nếu tiên tử không giao ra sen vàng thì Khương Từ Nha chỉ còn cách đất tội!” Khương Từ Nha nhìn Bách Hoa tiên tử nói tiếp, ánh mắt thể hiện thái độ nhất quyết lấy cho bằng được sen vàng.

“Giỏi cho một Khương Từ Nha chung tình, ta thật sự rất muốn xem thể từ của ngươi là ai mà có thể khiến cho ngươi một lòng một dạ chung thủy như vậy!” Bách Hoa tiên tử nhếch môi mỉm cười cay đắng.

“Nàng chỉ là một người có xuất thân bình thường không thể sánh được với Bách Hoa tiên tử!” Khương Từ Nha cúi đầu nghĩ về Mã Chiêu Đệ trên môi nở nụ cười âm ảm.

“Khương Từ Nha, ta hỏi ngươi một lần nữa. Ngươi có chấp nhận yêu cầu của ta?” Bách Hoa tiên tử đưa đôi mắt đẹp nhìn Khương Từ Nha, trong mắt nàng chứa đầy hi vọng.

“Từ Nha xin lập lại lời nói của mình! Khương Từ Nha ta không thể lấy Bách Hoa tiên tử!” Khương Từ Nha nhìn Bách Hoa trả lời dứt khoát.

“Khương Từ Nha!!!” Bách Hoa tiên tử giận dữ lao về phía Khương Từ Nha xuất thủ.

Khương Từ Nha đạo hạnh cao thâm hơn Bách Hoa tiên tử nên chẳng mấy chốc đã đẩy Bách Hoa tiên tử ra khỏi cuộc chiến.

“Bách Hoa tiên tử tội tình gì phải làm thế! Chúng ta không có duyên phận phu thê!” Giọng nói nhẹ nhàng của Khương Từ Nha vang lên khiến Bách Hoa tiên tử dừng tay.

“Ngươi nói đúng... nhưng sen vàng ta không thể cho ngươi một cách dễ dàng được!” Bách Hoa tiên tử khẽ mỉm cười, trong lòng nàng đã tính toán được cách đối phó với trái tim sắt đá của Khương Từ Nha.

“Bách Hoa tiên tử cứ đưa ra yêu cầu, ngoại trừ việc tiên tử vừa nói Từ Nha nếu làm được sẽ cố gắng hết mình!”

Bách Hoa tiên tử mỉm cười gian xảo, trên tay nàng xuất hiện một bông hoa màu tím. Nàng ta đưa bông hoa cho Khương Từ Nha. Khương Từ Nha không hề suy nghĩ vội vàng đón lấy, chỉ cần có thể lấy được sen vàng chàng không cần phải suy nghĩ nhiều.

“Ngươi nó đi!” Bách Hoa tiên tử lên tiếng.

Khương Từ Nha đưa đóa hoa lên mũi ngửi, một mùi thơm dễ chịu xông vào mũi chàng khiến đầu óc Khương Từ Nha bỗng nhiên trở nên choáng váng. Khương Từ Nha lắc lắc đầu nhưng cảm giác choáng váng ấy vẫn không sao xua tan được.

“Từ Nha, ta là nương tử của chàng... chàng có nhìn thấy ta không? Lại đây... Từ Nha...” Bách Hoa tiên tử cất giọng nói ngọt ngào, quyến rũ vẫy tay ra hiệu cho Khương Từ Nha đến gần mình.

Khương Từ Nha mơ hồ nhìn thấy Mã Chiêu Đệ đang đứng trước mặt mình, nàng đang vẫy gọi mình. Khương Từ Nha mơ hồ bước về phía đối diện.

“Chiêu Đệ... Chiêu Đệ...” Khương Từ Nha dụi dụi gọi.

Bách Hoa tiên tử nhếch nhẹ khóe môi, kế hoạch của nàng ta đã thực hiện được.

Bách Hoa tiên tử nhào vào lòng Khương Từ Nha ôm lấy Khương Từ Nha, trong lòng nàng ta vô cùng mừng rỡ vì Khương Từ Nha đã bị tác dụng của hoa Mê tình phát tán chi phối lý trí. Khương Từ Nha ôm Bách Hoa tiên tử vào lòng.

“Chiêu Đệ, ta thật nhớ nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Nhân Phim Tân Bảng Phong Thần: Tướng Công, Thiếp Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chương 21 – Tranh Mỹ Nhân

Bách Hoa tiên tử nhào vào lòng Khương Từ Nha ôm lấy Khương Từ Nha, trong lòng nàng ta vô cùng mừng rỡ vì Khương Từ Nha đã bị tác dụng của hoa Mê tình phát tán chi phối lý trí. Khương Từ Nha ôm Bách Hoa tiên tử vào lòng.

“Chiêu Đệ, ta thật nhớ nàng!”

“Từ Nha, ở lại đây cùng ta!” Bách Hoa tiên tử dùng ánh mắt câu hồn nhìn đôi mắt đang đờ đẫn của Khương Từ Nha.

Khương Tử Nha neho mắt đẩy Bách Hoa tiên tử ra khỏi người mình, lớn giọng hô lên:

“Không đúng, cô không phải Chiêu Đệ!”

“Tử Nha, thiếp là nương tử của chàng!” Bách Hoa tiên tử nắm lấy tay Khương Tử Nha, giờ phút chót nàng không thể thua được.

“Bách Hoa tiên tử, ta không biết chắc vì sao đột nhiên tâm trí mình lại trở nên mơ hồ nhưng chắc hẳn là do bông hoa khi này!” Khương Tử Nha tránh né.

“Khương Tử Nha, không ngờ lòng chàng lại kiên định đến thế, ngay cả hoa Mị tình cũng không khống chế được lý trí của chàng!” Bách Hoa tiên tử cười cay đắng.

“Tiên tử, giao đấu cô không thắng được ta, thủ đoạn cũng đã dùng xin cô giao ra sen vàng!” Khương Tử Nha chấp tay thành khăn xin Bách Hoa tiên tử giao sen vàng, nếu Bách Hoa tiên tử kiên quyết không giao xem ra chỉ còn cách lật tung nơi này.

“Được!” Bách Hoa tiên tử vung tay, trong tay nàng xuất hiện sen vàng.

“Đây là toàn bộ thân, củ và lá sen vàng ta giao cho ngươi! Hãy nhớ ngươi nợ ta một ân tình!” Bách Hoa tiên tử đưa sen vàng trong tay mình cho Khương Tử Nha, Khương Tử Nha mừng rỡ đón lấy.

“Bách Hoa tiên tử, ân tình này Tử Nha xin ghi khắc nhất định sẽ đáp trả!” Khương Tử Nha mỉm cười chấp tay cáo biệt rồi biến mất.

Bách Hoa tiên tử nắm chặt lòng bàn tay ánh mắt

Hiện lên tia sáng dường như trong lòng đang nghĩ đến điều gì đó.

Phân cách tuyến...

Chỉ tại cái tên nam nhân chết tiệt không biết từ đâu xuất hiện hại ta không hái được Ban Tan mà giờ còn phải quay xuống núi đứng chờ Vô Cát và Tiểu Muội. Bọn họ đi hai canh giờ, trời thì đang đổ tuyết ta đứng chờ một canh giờ ở đây chắc sẽ thành người tuyết mất thôi. Ta đi qua đi lại xoa xoa hai bàn tay vào nhau.

Bầu trời trắng xóa những bông hoa tuyết đang rơi, xa xa trông ngọn núi Trường Bình phủ một màu trắng thuần khiết. Trên người ta mặc một bộ y phục đơn sơ, cũng may ta là người có tu vi nếu không sẽ lạnh đến chết.

Hắt xì... ta sờ mũi, nước mũi sắp chảy ra rồi, thôi chết lần này bị cảm là chắc.

“Chiêu Đệ! Sao nàng lại ở đây?” Tiếng nói cọt nhả vang lên ta quay đầu nhìn.

“Là ngươi? Sao ngươi cũng ở đây?” Ta nhìn Thân Công Báo trên người diện một bộ trường bào màu xanh thành kiến dâng cao hất cằm nói.

“Ta hỏi nàng vẫn chưa trả lời!” Thân Công Báo mỉm cười tiến lại gần ta.

“Đứng đó, ngươi chớ lại gần, cách ta 3 thước!” Ta giơ tay chỉ vào Thân Công Báo nhưng dường như hắn không hề để ý đến lời nói của ta, biểu hiện là hắn vẫn ngang nhiên đi về phía ta.

“Thân Công Báo! Ngươi nghe không hiểu tiếng người sao?” Mỗi lần gặp hắn tâm ta lại như sóng cuộn cuộn, sợ nhất là tiểu nhân cùng nguy quân tử.

“Nàng thật hung, như vậy Khương Tử Nha sẽ không thích!” Thân Công Báo nháy mắt, bộ mặt cười cợt của hắn ta nhìn chỉ muốn lóc một lớp da mặt hắn ra xem nó dày cỡ nào.

“Ta không cần ngươi quan tâm, ngươi đi đường dương quang của ngươi, ta đi cầu độc mộc của ta! Cút đi đừng làm phiền ta!” Ta xoay người không thèm để ý tới hắn.

“Chiêu Đệ, nàng nữ phụ tấm chân tình của ta sao?” Giọng nói từ thân vang lên làm ta nổi cả da gà.

“Sư mẫu/ Mã tỷ!” Vô Cát và Tiểu Muội chạy tới, thật tốt biết mấy ta không cần chờ đợi lâu có thể thoát khỏi tên nam nhân xấu xa này rồi.

Gương mặt cọt nhả của Thân Công Báo đã không còn thay vào là một gương mặt bình thản trên môi không có lấy một nụ cười, hắn nhìn ta. Ta trừng mắt nhìn lại hắn, muốn nhìn thì nhìn xem mắt ai to hơn ai.

“Chiêu Đệ, nàng không thoát được ta đâu!”

“Ta đã nói cấm ngươi không được gọi ta là Chiêu Đệ rồi mà!” Ta lớn tiếng.

“Dường như Khương Tử Nha không có ở đây! Nàng là lỏi để làm gì, hiện tại bốn Quốc sư muốn mang nàng đi dễ như trở bàn tay!” Thân Công Báo nhếch môi.

“Người đừng quên người không phải đối thủ của ta!” Ta xoa mũi.

“Phải hay không nàng có thể thử, Thân Công Báo bây giờ không giống với Thân Công Báo lúc trước đâu!” Thân Công Báo cao giọng.

Hắn khiến ta chột dạ, ta không phải không biết tu vi của tỷ muội Hồ Tiên Nhi cùng tên Thân Công Báo này sẽ tăng mạnh, nếu không tăng thì Khương Từ Nha lấy đâu ra đối thủ mạnh như thế để chiến đấu. Ta có phần e dè nhưng hắn nói hắn muốn mang ta đi không chống đối chẳng lẽ để hắn mang đi. Hắn mang ta về lãnh thổ của hắn lỡ hắn thấy nhan sắc ta quá xinh đẹp rồi nảy sinh ý đồ.... Nghĩ thôi là đã sợ đến phát run:

“Vô Cát, Tiểu Muội hai người mau rời khỏi đây!” Ta ra lệnh cho hai kẻ đang ngây người ở phía sau.

“Sư mẫu, làm sao tụi con có thể để người lại một mình, Thân Công Báo người muốn bắt sư mẫu thì hãy hạ ta trước!” Vô Cát vừa nói vừa chạy đến trước mặt ta chặn tầm mắt Thân Công Báo.

“Người sao? Đùa với ta à?” Thân Công Báo bật cười thật to.

“Vô Cát tránh ra!” Ta hét lên đẩy Vô Cát ra xuất chiêu về phía Thân Công Báo.

Thân Công Báo thông thả né tránh, ta càng đánh dường như hắn càng thích. Tu vi của hắn đột nhiên tăng lên một cách đáng sợ, ta suốt ngày hết ăn rồi ngủ, rồi ngắm tướng công Nha Nha của mình nên tu vi cứ gặm chân tại chỗ mấy tháng nay không hề tăng. Chẳng mấy chốc Thân Công Báo đã chế ngự được ta.

“Mã tỷ/ sư mẫu!” Tiểu Muội và Vô Cát sợ hãi hô to.

“Thân Công Báo người đường đường là một nam tử hán lại đi ức hiếp một nữ tử như ta người không thấy xấu hổ sao?” Ta vùng vẫy cố thoát khỏi bàn tay đang siết chặt tay mình.

“Là do nàng nghĩ thôi, ta nào ức hiếp nàng. Thân Công Báo ta muốn ức hiếp người sẽ khiến hắn sống không được chết cũng không xong!” Thân Công Báo đưa gương mặt tuấn tú kẻ sát ta. Ta cùng một cái thật mạnh vào đầu hắn.

“Ahhh.... Chiêu Đệ, nàng còn chiêu nào bất ngờ nữa không?” Thân Công Báo mỉm cười đầy thú vị, đôi mắt hắn lóe lên ánh sáng hứng thú.

“Thả ta ra... mau thả ta ra!” Ta khóc thét, tên Thân Công Báo khôn kiếp dám đưa tay nựng má ta.

“Có la khản cổ cũng không có ai cứu nàng đâu, mau ngoan ngoãn theo ta về phủ Quốc sư đi thôi!” Thân Công Báo đưa tay ôm lấy eo ta.

“Thả ta ra... Tướng công cứu thiếp, tướng công!” Ta dùng tất cả các đòn tấn công Thân Công Báo nhưng đối với hắn chỉ là gãi ngứa, không được rồi lần này ta mà thoát được ta phải hạ quyết tâm nâng cao tu vi để đối phó với những tên xấu xa như Thân Công Báo.

Phân cách tuyến....

Khương Từ Nha sau khi lấy được sen vàng vội vã trở về động Linh Tiêu của Thái Ất chân nhân giao sen vàng cho sư huynh mình cứu Na Tra. Thái Ất chân nhân dùng pháp thuật khiến sen vàng trở thành một cơ thể hoàn chỉnh sau đó cho linh hồn Na Tra nhập vào và sống lại.

“Sư thúc, sư phụ con được hồi sinh rồi!” Na Tra vui mừng.

“Na Tra, tất cả đều nhờ vào công lao của sư thúc con. Mau đến tạ ơn sư thúc!” Thái Ất chân nhân mỉm cười hướng Na Tra nói.

“Na Tra đa tạ ơn cứu mạng của sư thúc!” Na Tra quỳ xuống chấp tay hành lễ với Khương Từ Nha.

“Na Tra mau đứng lên đi!” Khương Từ Nha tiến tới đỡ lấy Na Tra.

“Sư đệ, lần này may là có đệ nếu không Na Tra đã không thể hồi dương!” Thái Ất chân nhân xoa đầu Na Tra.

“Na Tra, con mau theo sư thúc trở về nhiệm vụ của con còn đang ở phía trước!”

“Dạ, tuân lệnh sư phụ!” Na Tra mỉm cười.

Khương Từ Nha cáo biệt Thái Ất chân nhân “Sư huynh, Từ Nha xin phép!” Vừa bước ra khỏi Linh Tiêu động Khương Từ Nha đã nghe thấy tiếng nường tử mình kêu gào thảm thiết. Khương Từ Nha đưa đôi mắt lo lắng nhìn lên bầu trời.

“Na Tra, sư thúc mẫu con đang gặp nguy hiểm chúng ta mau đi thôi!” Khương Từ Nha vội vã nói.

“Sao, sư thúc mẫu gặp nguy hiểm? Vậy ta mau đi thôi sư thúc!”

Phân cách tuyến...

Thân Công Báo vùng tay đẩy Vô Cát và Tiểu Muội ra xa, khiến hai người họ ngã trên mặt đất.

“Nể tình Chiêu Đệ ta không làm tổn thương các người!”

“Thân Công Báo, đồ tiểu nhân hèn hạ bi ối!” Võ Cát ôm vai rên rỉ cũng không quên mắng chửi Thân Công Báo.

“Cứu ta với, có người cưỡng đoạt dân nữ! Có ai không cứu ta với!” Ta hô lớn, thời buổi này có rất nhiều tiên nhân và người tu đạo không chừng họ đi ngang qua đây chỉ cần ta hô lớn biết đâu sẽ có người giúp đỡ.

“Mau thả người!” Tiếng nói trầm thấp, mạnh mẽ vang lên, ta cảm nhận được Thân Công Báo dừng người lại.

Thân Công Báo quay người, nhìn thấy kẻ đến là ai hần thắm than trong lòng không ổn xoay người ta ra sau như muốn giấu không cho kẻ đến trông thấy mặt ta.

“Công tử, chúng ta là người quen tình cờ hôm nay gặp mặt ta chỉ đùa một chút!” Thân Công Báo nhẹ nhàng cất tiếng.

“Đùa ư? Ta rõ ràng thấy người đang có hành động càn rỡ đối với nàng!” Nhận ra bóng dáng nữ tử phía sau Thân Công Báo, Trụ Vương vô cùng tức giận người hần nhìn trúng há lại để cho Thân Công Báo động tay động chân.

“Đúng vậy, công tử hần muốn bắt ta về nhà hần làm thiếp!” Ta thút thít.

“Chiêu Đệ, nàng chớ nói bừa nàng sẽ hối hận!” Thân Công Báo quay mặt nhìn ta ánh mắt hần đột nhiên sắc lạnh mang theo tia cảnh cáo, đột nhiên ta thấy sợ hần rồi. Ta liếc Thân Công Báo.

“Công tử, mặt trời đã bắt đầu xuống núi xin công tử rời núi ban đêm nơi này rất nguy hiểm!” Thân Công Báo Hướng vị công tử áo bào đen cung kính.

“Cô nương, chúng ta lại gặp nhau rồi!” Tên nam nhân áo đen tiến lại gần ta.

“Ahhh... ta nhận ra người rồi!” Ta mở to mắt nhìn hần.

“Mã tử, tỷ quen hần sao?” Tiểu Muội chạy tới nắm tay ta.

“Sư mẫu có người kìm chân Thân Công Báo rồi chúng ta mau đi thôi!” Võ Cát kéo ta đi.

“Mang nàng đi, ta muốn nàng!” Trụ Vương nhìn Thân Công Báo ra lệnh.

Thân Công Báo từ khi thấy Trụ Vương xuất hiện đã biết mọi việc không tốt, Trụ Vương là một người háo sắc nếu nhìn thấy Mã Chiêu Đệ sẽ không bỏ qua cho nàng. Giờ điều hần lo lắng cũng đã tới, hần không hề muốn giao nữ nhân mình thích cho Trụ Vương một chút nào. Thân Công Báo khó xử lên tiếng:

“Công tử, nàng là người đã có tướng công!”

“Cái gì?” Ánh mắt Trụ Vương tối lại, hần cau mày nhưng rồi lại mỉm cười một cách điên cuồng.

“Có tướng công thì đã sao? Ai dám ngăn cản ta có nữ nhân ta sẽ giết kẻ đó... bao gồm cả tướng công nàng ta cũng giết!”

Ta định bỏ trốn một cách lén lút nhưng nghe giọng cười cuồng dã cùng những lời nói đê tiện, vô sỉ phát ra từ miệng tên áo đen đáng ghét khiến ta vô cùng tức giận. Ta quay đầu lại chạy nhanh đến trước mặt hần:

“Người tưởng người là ai? Ngay cả nữ nhân đã có tướng công cũng không buông tha, người thật vô sỉ, bi ối, người còn xấu xa hơn cả Thân Công Báo!” Ta chỉ vào mặt hần mắng tới tấp.

Thân Công Báo nghe xong đưa mắt nhìn ta hình như hần muốn nói “Ta xấu xa vậy sao?”

“Nàng tên Chiêu Đệ sao?” Nam nhân áo đen nhếch khóe môi nhìn ta, ánh mắt hần say đắm thấy rất rõ, quả là một tên dâm tặc, háo sắc.

“Ta nói mang nàng đi người không nghe rõ sao?” Tên áo đen lớn tiếng ra lệnh cho Thân Công Báo, ta kinh ngạc. Thân Công Báo là Quốc sư của triều ca ai có thể lớn giọng ra lệnh cho hần? Suy nghĩ dồn lên não ta lùi ra xa, tên nam nhân xấu xa háo sắc, Thân Công Báo lại không dám cãi lệnh hần... lẽ nào... hần... là Trụ Vương?

Đang suy nghĩ thì tay ta bị Thân Công Báo bắt lấy. Hần nhỏ giọng:

“Nàng đánh ta rồi chạy đi!”

Ta mở to mắt kinh ngạc nhìn hần, Thân Công Báo muốn ta chạy là muốn tha cho ta tránh khỏi móng vuốt của Trụ Vương?

“Thân Công Báo mau buông nương tử ta ra!” Tiếng nói quen thuộc cất lên từ không trung, một luồng ánh sáng vàng đánh tới ta cảm nhận được mình rơi vào vòng tay ấm áp quen thuộc.

“Tướng công phu quân!” Nhận ra người tới ta ôm chầm lấy chàng.

“Sư phụ, cuối cùng người đã về!” Võ Cát ríu rít chạy lại.

“Tỷ phụ, may thật... bọn họ muốn bắt Mã tỷ!” Tiểu Muội khua tay nói.

“Khương Tử Nha!” Trụ Vương nhìn thấy Khương Tử Nha đôi mắt lóe lên tia căm ghét.

“Trụ Vương, người hết đoạt hôn thê chỉ phúc vì hôn của người khác hôm nay đến đây lại muốn đoạt thê tử của ta, người quả là một tên hôn quân vô đạo!” Khương Tử Nha gương mặt tỏ ra chán ghét nói.

“To gan! Khương Tử Nha người dám ăn nói hỗn xược với Đại vương!” Thân Công Báo hét lên.

“Nàng là thê tử của người?” Trụ Vương gương mặt không vui, biểu cảm lạnh băng nhếch mép.

“Sư thúc, không cần nói nhiều với bọn chúng, chúng ta tiến lên cho chúng một bài học đi! Hôn quân vô đạo!” Na Tra bước tới chỉ vào mặt Trụ Vương.

Trụ Vương tức giận vung tay áo, Thân Công Báo vội vã tiến đến ngăn cản:

“Đại vương, một mình Khương Tử Nha đã khó đối phó nay lại thêm tên này e rằng chúng ta không phải đối thủ của bọn chúng, đi thôi!”

“Ta sợ chúng sao...ta là...”

“Đại Vương!” Thân Công Báo nắm lấy tay Trụ Vương thì triển thuật pháp biến mất.

Nhìn kẻ địch chạy trốn chết Na Tra bật cười to, cậu chạy đến bên cạnh sư thúc mẫu của mình.

“Sư thúc mẫu người không sao chứ?” Một thiếu niên xinh đẹp có đôi nét giống nữ tử tiến lại gần ta sờ mó tay ta.

“Người...” Ta kinh ngạc nhìn mỹ thiếu niên.

“Con là Na Tra đây sư thúc mẫu!” Na Tra mỉm cười, nụ cười ngây ngô có một chút trẻ thơ.

“Na Tra?” Võ Cát và Tiểu Muội đồng thanh hô lớn.

Khương Tử Nha mỉm cười dịu dàng còn ta thì đưa mắt nghiên cứu khắp người Na Tra, xem ra sen vàng đã hóa thành cơ thể người rất tốt. Giờ bên cạnh ta lại có thêm một mỹ nam rồi, thân xác Na Tra tuy lớn nhưng tâm hồn lại trẻ con, phải gọi là tiểu mỹ nam mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Nhân Phim Tân Bảng Phong Thần: Tướng Công, Thiếp Đến Đây!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chương 22 – Trứng Nở

Vừa về tới khách điểm ta vội chạy nhanh vào phòng xem trứng bảo bối, rất tốt nó vẫn nằm trong chiếc chậu của ta. Vì nó là trứng nên ta chỉ còn cách ngày ngày ấp ủ, sưởi ấm cho nó mau nở ra. Nhưng đã qua 2 tháng rồi quả trứng to này vẫn chưa có dấu hiệu rạn nứt, đôi lúc ta nghĩ không biết có phải mình đã nhặt được trứng khủng long thời tiền sử không nữa. Nếu như nó thật sự nở ra khủng long con chắc ta khóc thét.

Khương Tử Nha bước vào phòng nhìn ta mỉm cười, gương mặt yêu nghiệt khiến ta nhìn là muốn giày xéo:

“Chiêu Đề, ta thấy nàng trông rất giống gà mẹ!” Khương Tử Nha có dấu hiệu muốn ăn đòn, ta trừng mắt nhìn chàng <Đừng ép ta vũ phu ah>.

“Nếu thiếp giống gà mẹ thì chàng chính là gà trống cha rồi!” Ta bĩu môi ôm trứng vào lòng xoa xoa.

“Càng ngày nàng càng nhanh mồm nhanh miệng!” Khương Tử Nha lắc đầu ngồi xuống ghế. Ta hí hửng chạy đến bên chàng:

“Nha Nha, chàng nói xem đây là trứng con gì?” Ta đưa quả trứng lên ngang tầm mắt Khương Tử Nha. Chàng nhíu mày dùng ánh mắt tràn đầy ý cười nhìn ta sau đó cất giọng nói:

“Làm sao ta biết được, ta chưa từng nhìn thấy bao giờ!”

“Tướng công, làm sao bây giờ lỡ nó là trứng rắn hay trứng thần lân thì sao?” Ta ủ rũ ôm lấy quả trứng to dùng đi tới đi lui.

Khương Tử Nha nhún vai tỏ vẻ ta đành chịu khiến cho người nhặt trứng là ta cảm thấy mây đen u ám, ta chỉ biết thầm cầu mong cho quả trứng này không nở ra một con gì đó là đáng sợ.

Triều ca...

Thân Công Báo quỳ giữa chính điện chẳng dám nhúc nhích, cúi đầu lắng nghe từng câu nói của nam nhân trên ngai vàng. Trong lòng hắn vô cùng rối bời ý định của Trụ Vương. Thân là thần tử hắn không thể không tuân theo thánh chỉ của Trụ Vương, nhưng lần này thánh chỉ của Trụ Vương lại liên quan đến nữ tử hắn yêu thích. Thật sự Thân Công Báo không hề muốn.

Nam nhân mặc trường bào màu đen uy phong, lẫm liệt ngự trên ngai vàng đưa đôi mắt sắc bén nhìn Thân Công Báo. Cả chính điện được thắp sáng rực rỡ bởi những ngọn đèn ngũ sắc độc đáo, không gian vắng lặng đến nỗi có thể nghe thấy được tiếng hít thở của đối phương. Trụ Vương đứng dậy bước xuống vị trí tối cao tiến đến trước mặt Thân Công Báo.

“Ngẩng đầu nhìn Trẫm!” Giọng nói lạnh băng vang lên làm Thân Công Báo giật mình nhanh chóng ngẩng đầu đôi mắt nhìn thẳng vào mắt Trụ Vương.

“Bệ hạ, chuyện này...”

“Thân Công Báo ngươi ngàn vạn lần đừng nói với ta ngươi để ý tới nàng!” Trụ Vương nhếch mép nở nụ cười trào phúng.

“Bệ hạ, chuyện đó làm sao có thể. Bệ hạ yêu thích nàng như vậy thần có nằm mơ cũng không dám nghĩ tới!” Thân Công Báo cười gượng, một mực chối bỏ tâm tình thật sự của bản thân.

“Hừ, tốt nhất là như vậy! Bằng mọi cách trẫm muốn có nàng ta!” Trụ Vương phất tay áo bỏ đi.

Thân Công Báo đứng dậy thở dài một hơi. Cuối cùng hắn phải làm sao đây, từ trước tới nay chưa từng thích một nữ nhân nào như Mã Chiêu Đệ. Sao số phận lại trêu người như thế kia chứ, một Khương Tử Nha đã đủ phiền nay lại thêm một Trụ Vương ngạo mạng.

Thân Công Báo nhếch khóe môi, đôi mắt hắn trong đêm lóe lên tia sáng như một con sói săn mồi.

Phân cách tuyến...

Khương Tử Nha đứng nhìn bầu trời đêm lấp lánh ánh sao khẽ thở dài. Thời cuộc sắp thay đổi và xảy ra nhiều biến cố lớn.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Nhân Phim Tân Bảng Phong Thần: Tướng Công, Thiếp Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Chương 23

Trong một căn phòng nhỏ không khí hết sức căng thẳng, có bốn người đang cúi đầu chăm chú nhìn ngắm một sinh vật nhỏ bé. Sinh vật ấy có bộ lông màu vàng nhạt, nhìn gần thêm một chút nữa sẽ giống màu nâu đất nhàn nhạt. Ba người đó chính là Mã Chiêu Đệ ta cùng ba cấp dưới là Tiểu Muội, Na Tra và Vô Cát.

“Thật là lạ, rõ ràng lúc mới nở nó có màu trắng kia mà!!! Sau bây giờ càng ngày lông nó càng nâu nâu vàng vàng???” Ta mở to hai mắt tiến sát Tiểu Bạch.

“Tiểu Bạch ơi Tiểu Bạch, ngươi nói xem bây giờ chúng ta nên gọi ngươi là gì mới đúng?” Vô Cát gãi đầu, hai mắt nheo lại đắm chiều suy tư.

“Mã tỷ, muội thấy nó ngày một tiến hóa, tiến hóa một cách rất lợi hại ahhh! Trên đầu nó còn có một đám lông màu xanh y như một thảm cỏ vậy!” Tiểu Muội khoanh tay.

“Sur thúc mẫu, nhìn nó thật đáng yêu!” Na Tra đưa tay vuốt đầu Tiểu Bạch

Ta không nói gì tiếp tục nghiên cứu sinh vật trước mắt, ta vạch lông rồi lại xem tay, xem chân. Tiểu Bạch dưới bàn tay của ta cười khúc khích vì nhột. Nó xoay qua xoay lại né tránh bàn tay tà ác của ta. Bộ lông vừa ngắn vừa mềm mại của nó chạm vào thật mềm tay, suốt ngày ta cứ ôm lấy nó vuốt nó mãi, những lúc được ta vuốt ve nó vô cùng hưởng thụ nhắm mắt ngủ ngon lành.

“ì...a....” Tiểu Bạch đi lạch bạch trên bàn, vì mới chào đời hơn một tháng nên thân thể nó rất yếu ớt.

“Coi chừng té!” Ta vội ôm lấy nó vào lòng, nó mở to đôi mắt to tròn nhìn ta cười khúc khích.

“Ôi, yêu chết đi được!” Hai mắt ta long lên, đưa hai má cọ cọ vào mặt đầy lông mềm mại của Tiểu Bạch.

“Sur mẫu! Trời không còn sớm nữa con về phòng ngủ đây!” Vô Cát vờn vai hướng ta chào một tiếng rồi kéo Tiểu Muội ra cửa.

“Huynh muốn ngủ thì ngủ đi, sao lại kéo ta làm chi?” Tiểu Muội hất tay Vô Cát.

“Trời tối rồi chúng ta về cho sư mẫu ngủ!” Vô Cát chu môi tiếp tục kéo Tiểu Muội, Tiểu Muội tỏ ý đã hiểu gật gật đầu.

“Mà tỳ, vậy muội về phòng đây!”

“Sư thúc mẫu, con cũng theo họ về!” Na Tra nhìn ta tỉnh nghịch.

“Được, chúc ngủ ngon!” Ta ôm lấy Tiểu Bạch mỉm cười.

Bên ngoài màn đêm buông xuống khắp các ngõ đường, mặc dù ta ở cô đại đã hơn 20 năm nhưng vẫn chưa thể thích nghi được sự vắng vẻ khi màn đêm buông xuống. Nhìn đâu đâu cũng là một màu đen dày đặc. Nỗi cô đơn liên tục ủa về khiến tâm trạng ta rất kém. Từ khi có tướng công Nha Nha bên cạnh cảm giác ấy mất đi dần. Dù màn đêm bên ngoài có buông xuống dày đặc thì ta vẫn có tướng công Nha Nha rạng rỡ như mặt trời ban ngày nhỏ to tâm sự.

Tuy nhiên mấy ngày nay tướng công Nha Nha rất bận bịu, chàng phải đi lên núi Côn Luân tìm sư phụ của mình là Nguyên Thủy Thiên Tôn. Có lẽ lần này Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn gặp tướng công ta là để giao Vô tự thiên thư cho chàng. Đường đến Tây Kỳ xa xôi sẽ còn gặp phải muôn vàn trắc trở khi mà bọn người của Đất Kỷ lúc nào cũng châu chực, lăm le chờ xoi tái chúng ta.

Ta ôm lấy Tiểu Bạch lên giường trùm chăn bắt đầu cho một giấc ngủ ngon chờ sớm mai đón bình minh mong rằng có thể thấy được Khương Tử Nha. Cả người ta vừa rơi xuống giường thì Tiểu Bạch đã vội vàng chui vào lòng ta. Ta nhìn nó một cách ghét bỏ:

“Ta cho ngươi hay, ngươi chỉ có thể ngủ cùng ta những lúc tướng công Nha Nha ta không có ở nhà. Còn dịp khác thì tuyệt đối không được!” Ta héch mui to mắt nhìn Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch ngu ngơ mở to hai mắt tròn long lanh nhìn ta. Ta phì cười vì thái độ dửng dưng không hiểu gì của nó. Quả là một đứa trẻ ngây thơ, ta vuốt bộ lông mềm mại của nó tiếp tục thở thê:

“Ngươi không thể trách ta được, ngươi cứ ngủ cùng ta thì ta làm sao động thủ với Khương Tử Nha? Thông cảm cho ta đi nha Tiểu Bạch, ta đã ao ước sắc đẹp của tướng công nhà ta từ rất lâu rồi nhưng vẫn chưa có cơ hội động thủ!!!!”

“i....a.....a...” Tiểu Bạch chui ra khỏi chăn, lặn qua lộn lại một cách vui vẻ. Không thèm để ý đến tâm sự đêm khuya của ta.

“Ngươi nói xem ta phải hạ thủ từ đâu? Làm sao ta có thể xuống tay với tướng công ngây thơ, hồn nhiên, thân thương của ta được?” Vì thế ta chẳng dám mạnh động.

Suy nghĩ của ta thật là tà ác mà, chẳng khác nào một con sói đang lên kế hoạch xoi tái con cừu non nho nhỏ. Muốn xoi tái con cừu non họ Khương tên Tử Nha này ta e rằng phải chuẩn bị rất nhiều thứ.

“Nha Nha à, nếu một ngày nào đó ta làm việc gì ‘có lỗi’ với chàng khiến chàng mất đi trong sạch, chàng nhất định phải tha thứ cho ta đó. Tất cả đều do Thân Công Báo và Tô Đất Kỷ ép buộc ta, có trách chàng nhất định phải trách bọn họ!” Ta lẩm bẩm.

“Ta không thể để chàng rơi vào tay ả hồ ly tinh kia được! Còn có Bách Hoa tiên tử nữa!!!” Aizzz vì sao bên cạnh tướng công của ta có nhiều tên cướp thế này. Chúng có thể cướp tướng công của ta đi bất cứ lúc nào. Lo quá đi mất. Ta tiếp tục lẩm bẩm đến lúc mỏi mệt ngủ bao giờ ngay cả ta cũng không biết.

Phân cách tuyến...

“Sư mẫu, sư mẫu...” Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa khiến ta đang mơ mộng xoay người lấy chăn trùm lên đầu.

“Mà tỳ, trời sáng rồi!” Tiểu Muội lớn tiếng hô. Âm thanh đập cửa cùng hai giọng nói ồn ào của hai người họ khiến ta không tài nào ngủ được nữa tung chăn ra nhìn nhỏ.

“Ta biết rồi, chờ ta một chút ta ra ngay!” Ta bước xuống giường lại gương đồng chỉnh trang lại đầu tóc, mặc quần áo vào rồi mở cửa, Tiểu Bạch vẫn ngủ ngon lành trên chiếc giường ấm áp.

Bên ngoài tiểu nhị đã đề sẵn chậu nước ta chỉ việc mang vào phòng rửa mặt.

“Sư mẫu, hôm nay đã là ngày thứ ba sư phụ vẫn chưa về. Trước khi đi sư phụ có nói nếu qua ba ngày người không về thì chúng ta đến trang viện của lão thông gia ở tránh gặp nguy hiểm!” Vô Cát thao thao bất tuyệt.

Ta ngáp một cái lấy khăn ướt lau mặt, chải lại đầu tóc vừa chải vừa nói:

“Vậy qua ba ngày chưa?”

“Chưa!” Tiểu Muội và Vô Cát đồng thanh.

“Suyt...” Ta quay sang ra dấu cho hai người họ nói nhỏ lại, ta chỉ Tiểu Bạch trên giường đang ôm một góc chăn ngây thơ ngủ. Khi ngủ nó đáng yêu vậy đó.

“Trang viện của cha, mẹ ta thật lòng ta cũng không biết nó ở đâu nữa. E rằng chúng ta phải hỏi thăm một chút rồi!” Phụ thân ta là viện ngoại giàu nhất một cõi nên ông có rất nhiều tài sản phân bố khắp mọi nơi, đó đều do truyền từ đời này sang đời khác. Vì thế chi phí đi lại của bọn ta đều dựa vào phụ thân chu cấp, không phải lo cái ăn cái mặc. Rất là tuyệt vời.

“Sur mẫu, vậy khi nào chúng ta ra ngoài?” Võ Cát rót một chung trà uống một ngụm quay sang ta.

“Chờ qua đêm nay nếu Nha Nha chưa về sáng mai chúng ta sẽ ra ngoài hỏi thăm!” Ta đi đến bàn ngồi xuống.

“Mẫu tử! Nơi này cách Tây Kỳ còn xa lắm, vẫn nằm trong phạm vi khống chế của Trụ Vương chúng ta cứ trốn như vậy cũng không phải là cách hay!” Tiểu Muội kéo tay ta lo lắng nói.

“Vậy muội nói thử xem còn cách nào hay nữa chỉ ta đi!” Ta nở nụ cười chớp mắt nhìn Tiểu Muội.

“Muội...” Tiểu Muội hết lời để nói đáp ứng.

“Nếu không có cách thì đừng ba hoa!” Võ Cát bĩu môi lại tiếp tục trêu chọc Tiểu Muội.

Tiểu Muội quay đầu đi không thèm để ý Võ Cát. Ta nhìn hai người họ cứ như trẻ con giận dỗi nhau lắc đầu. Sáng sớm đã không thấy bóng dáng Na Tra đâu ta vội hỏi:

“Na Tra đâu?” Vừa mới hỏi ta đã nghe thấy tiếng Na Tra truyền tới.

“Sur thúc mẫu, sur thúc mẫu!!!” Na Tra vừa chạy vào phòng ta vừa gọi.

“Na Tra, có chuyện gì vậy?” Nhìn bộ dáng gấp gáp của Na Tra ta lấy làm lo lắng đứng dậy đỡ lấy nó.

“Sur thúc mẫu, không xong rồi. Ngoài đường đâu đâu cũng có quan binh, bọn họ cầm trên tay bức họa của người... hỏi tất cả người dân xem có nhìn thấy cô gái trong bức họa hay không? Còn, còn nữa...bức họa có hình của sur mẫu còn được dán ở khắp mọi nơi. Đám quan binh đó nói nếu ai tìm được người trong bức họa sẽ được thưởng ngàn vạn lượng vàng!” Na Tra nhìn ta nói một hơi thật dài.

“Khốn kiếp! Chính là tên Trụ Vương đáng ghét ấy!” Võ Cát bức xúc.

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ???” Tiểu muội quỳnh lên.

Ta không nói gì mỉm cười nhẹ, sau đó cười càng to hơn. Na Tra cùng mọi người không hiểu gì nhìn ta:

“Chẳng phải bọn chúng muốn tìm người trong bức họa hay sao? ‘Chúng ta đâu phải người trong tranh!’” Ta nháy mắt với Na Tra, quay sang nhìn mọi người.

“Ý sur thúc mẫu là...” Na Tra là người thông minh nên vừa nghe ta nói đã hiểu, trong đôi mắt Na Tra lóe sáng mỉm cười tinh ranh.

Phân cách tuyến...

Đã qua ba ngày tướng công Nha Nha của ta vẫn chưa trở về nên chúng ta đành rời khỏi quán trọ. Trước khi đi chúng ta dựa vào dung mạo của những khách trọ kẻ bên mà hóa thành họ. Đám quan binh người trần mắt thịt làm sao nhận ra bọn ta.

“Đi nhanh thôi, Võ Cát và Tiểu Muội không thể duy trì hình dạng ảo lâu được!” Ta ôm lấy Tiểu Bạch vào lòng nhanh chân đi khỏi quán trọ. Vì hình dạng của Võ Cát cùng Tiểu Muội bây giờ là ta và Na Tra dùng phép thuật hóa thành, hai người họ tu vi chưa đủ để mạo dạng người khác.

Hỏi thăm người trên phố nhà của Mã viên ngoại chúng ta đến được Mã phủ ở Hoa Đào trấn. Phủ của phụ thân ta rất lớn, nơi này được quản gia Chu Tất lo liệu từ đầu đến cuối. Ông ta chịu trách nhiệm kinh doanh những cửa hàng ở thành Bạc Đầu này. Dựa vào thẻ bài chứng minh thân phận ta là con gái Mã viên ngoại nên thuận lợi vào cửa và nghiêm nhiên trở thành nữ chủ nhân của khu viện to đùng.

“Tiểu thư, mời đi bên này!” Chu Tất rất vui mừng khi biết ta là con gái Mã lão gia, ông ta tận tình chăm sóc chúng ta mọi thứ.

“Các người dẫn mấy vị này đến tham quan phòng đi!” Chu quản gia hướng đám gia đình dẫn dò bọn họ đưa đám người Na Tra đi.

Ta khẽ cười, dù bây giờ nơi đâu cũng trùng trùng nguy hiểm nhưng ta tin người quản gia này, ở hắn có cái gì đó đáng để ta tin, ta cảm nhận được điều ấy nên gạt đầu với bọn Na Tra.

“Tiểu thư, nơi đây là khu biệt viện mà trước kia phu nhân và lão gia từng ở cũng là khu tốt nhất!” Chu quản gia đẩy cửa phòng, một căn phòng rộng lớn hiện ra trước mắt ta khiến ta không khỏi suýt xoa.

“Tiểu thư, người cứ từ từ nghỉ ngơi lão xin phép cáo lui!” Chu Tất cúi đầu.

“Được, ông lui đi có gì cần ta sẽ tìm ông!” Ta mỉm cười gạt đầu.

Đặt Tiểu Bạch lên bàn ta đi xung quanh tham quan căn phòng, dường như mọi vật dụng đều có đầy đủ hết. Không hổ danh là biệt viện của viên ngoại giàu có.

“i...i...a...a...” Tiểu Bạch đưa tay nắm lấy áo ta.

“Người đó, suốt ngày cứ đòi ta bế bồng, ngày nào ta cũng phải bế người nếu đòi lại là tướng công Nha Nha thì tốt biết mấy!” Ta quay người bế bồng Tiểu Bạch lên.

“Nếu ngày nào cũng được ôm tướng công Nha Nha, ngày nào cũng được ăn đậu hũ của chàng đó là hạnh phúc nhỏ bé của ta... được thịt chàng thì...” Ta đỏ mặt lắc lắc đầu không cho mình suy nghĩ nữa.

“Nàng muốn ăn thịt sao?” Giọng nói mềm mại ngay sát bên ta khiến ta giật mình xem chút nữa đã đánh rơi Tiểu Bạch trong tay xuống đất.

“Tướng công!!!!!!” Thật sự là ta đã nhanh chóng quăng Tiểu Bạch lên bàn quay sang ôm lấy người vừa xuất hiện.

“Chiêu Đệ, có nhớ ta không?” Khương Từ Nha đón lấy ta.

“Nhớ, đương nhiên là nhớ rất nhớ rồi!” Ta ôm chặt lấy chàng, tham lam hít mấy hơi mùi hương nhẹ nhàng thoảng phát ra từ người chàng.

“Lúc này trên đường đến đây ta thấy rất nhiều quan binh đang truy tìm nàng!” Khương Từ Nha nhẹ giọng.

“Chuyện đó thiếp cũng biết!” Ta buông chàng ra hai mắt nhìn chàng long lanh chứa chan tình cảm dạt dào.

Khương Từ Nha quay mặt đi cố né tránh những luồng điện phát ra từ đôi mắt của ta. Chàng ngồi xuống cạnh bàn, ta ngoan ngoãn như một hiền phụ vội lấy bình trà rót cho chàng một ly đưa đến trước mặt chàng. Khương Từ Nha mím môi đôi mắt biết cười nhìn ta. Gương mặt chàng lúc này cực kỳ dễ thương khiến lòng ta xao động không hề nhẹ. Chàng đón lấy ly trà trong tay ta, còn ta thì cứ đứng im như thể bị trúng phải định thần chú. Nếu không có Tiểu Bạch cào cào ta thì e rằng ta vẫn chưa tỉnh.

“Ahhh, tướng công... khi nào chúng ta sẽ đi?” Ta che dấu sự bối rối của mình bằng một câu hỏi.

“Hùm...cho các nàng thông thả thêm vài ngày chúng ta sẽ đi, dù sao thời cơ tới Tây Kỳ vẫn chưa đến!” Khương Từ Nha mỉm cười nhìn ta.

“Chiêu Đệ!” Đột nhiên Khương Từ Nha ôn nhu gọi ta.

“Dạ...” Tim ta đập mạnh, cứ mỗi lần nghe được giọng nói dịu dàng của Nha Nha ta lại không kìm được lòng mình chỉ muốn bỏ nhào vào chàng. Ta nắm lấy váy áo kìm nén và kìm nén.

“Nàng nhất định phải cẩn thận, Thân Công Báo có thể đến bất kỳ lúc nào mang về cho Trụ Vương bất cứ lúc nào. Và lại... Đát Kỷ sau khi biết được Trụ Vương thích nàng có thể vì ghen tị mà tìm cách hãm hại nàng thậm chí giết nàng!” Khương Từ Nha nắm lấy tay ta nhìn ta bằng đôi mắt mị hoặc chứng sinh.

Ta hoàn toàn không thèm để ý đến những gì chàng nói mà chỉ rung động dưới ánh mắt chàng, bàn tay mềm mại đang nắm lấy tay ta. Gương mặt ta nóng rực, thò thè:

“Tướng công.... thiếp....thiếp....”

Ta vội bỏ mặt tất cả tung người chạy ra khỏi phòng bỏ lại ánh mắt đầy sự khó hiểu của Nha Nha tướng công.

“Chiêu Đệ! Nàng chạy đi đâu?” Khương Từ Nha vội đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Nhân Phim Tân Bảng Phong Thần: Tướng Công, Thiếp Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Chương 24

Ta tung người chạy vội ra cửa, lúc này đây ta cần tìm một nơi để an tĩnh lại tâm tư của mình.

“Chiêu Đệ! Nàng sao vậy?” Khương Từ Nha kéo tay ta khiến ta vội đứng lại.

“Thiếp....thiếp....” Ta bối rối không biết phải nói gì. Là nói vì thiếp bị sức quyến rũ của chàng quyến rũ không chịu được hay nói chàng thật đáng ghét tại sao lại dễ thương đến thế?

Khương Từ Nha mỉm cười trong đôi mắt lóe lên tia khó hiểu nhưng nhanh chóng tắt đi thay vào đó là nụ cười thật ôn nhu. Chàng nắm lấy tay ta:

“Nàng đang ngại ngần?” Dương như là một câu hỏi nhưng ngữ điệu như một câu khẳng định. Ta chợt dạ cúi đầu che dấu hai tai đang nóng lên đỏ rực của mình, giọng nói nhỏ như con kiến:

“Đâu có, sao có thể....”

“Ha...ha.... thiệp không có!” Ta trấn định ngẩng đầu cười thật tươi.

Khương Tử Nha khẽ nhếch mép ta nhìn mà run cả người, sao nhìn tướng công Nha Nha của ta bây giờ hình như có cái gì đó khác lạ. Nguy hiểm bao trùm quanh chàng, cái mối nguy hiểm đó là phát ra từ người chàng. Bỗng Khương Tử Nha nghiêng người lại gần ta. Mặt chàng cách mặt ta chỉ vài cm, hai mắt chúng ta đối diện nhau. Ta lâm vào trạng thái cấp bách, chuông báo động đỏ trong đầu không ngừng vang lên.

Khương Tử Nha nắm lấy eo ta ngăn không cho ta ngã xuống đất, khoảng cách giữa ta và chàng ngày một rút ngắn. Tim ta hồi hộp như muốn vỡ tung.

Ta bấu víu hai cánh tay Khương Tử Nha, hơi thở đã bắt đầu hỗn loạn nhắm mắt chờ đợi Khương Tử Nha hạ chiếc hôn.

“Mắt nàng có sợ mi nè!” Một giọng nói mềm mại vang lên bên tai, cảm xúc của ngón tay chạm vào mi ta khiến ta bừng tỉnh giấc mộng. Khương Tử Nha chạm vào mắt ta sau đó đỡ ta đứng dậy trên giường mặt chàng là nụ cười tươi không thể tả. Một nụ cười vô cùng kìm nén mà đối với ta lúc này nó vô cùng chói mắt.

Ta cắn răng trong bụng nằng thâm bên ngoài vẫn nho nhã thực nữ nhà lành.

“Tướng công, chàng làm thiệp hết cả hôn!”

“À...ta ra ngoài gấp quản gia một chút!” Khương Tử Nha quay đầu đi, đừng cho rằng ta không thấy tên xấu xa đó đang cố nén cười. Ta cảm tức nhìn bóng dáng Khương Tử Nha hết to.

“Tướng công, chàng được lắm. Chàng cứ chờ xem, sẽ có một ngày.... có một ngày chàng sẽ cầu xin thiệp.....”

Khương Tử Nha quay đầu lại sau đó nhìn ta nhẹ nhún vai một cái rồi tiếp tục bước đi.

Câu cuối cùng ta chu môi quay mặt hờn dỗi nghĩ thâm.

Phân cách tuyến...

Đất Kỷ vô cùng tức giận khi biết được Trụ Vương có ý muốn lập Mã Chiêu Đệ lên làm Hoàng Phi. Dù bề ngoài trước mặt Trụ Vương tỏ vẻ đồng ý nhưng thực chất từ khi biết chuyện Đất Kỷ lúc nào cũng tìm mọi cách diệt cho bằng được Mã Chiêu Đệ.

“Đại tỳ, Đại vương càng ngày càng đối với chúng ta chẳng ra sao!” Phụng Thanh Thanh tức giận.

“Muội muốn thế nào? Hắn vốn dĩ là một hôn quân hoang dâm vô đạo, ban đầu ta những tưởng với sắc đẹp của tỳ muội chúng ta hắn sẽ ngoan ngoãn phục tùng nhưng thật không ngờ lại xuất hiện một Mã Chiêu Đệ!” Đất Kỷ ngồi trên ghế hai đôi chân mãi cau lại khó chịu nói.

“Đại tỳ! Vậy chúng ta phải làm thế nào?” Phụng Thanh Thanh tiếp lời.

“Hay chúng ta dùng yêu thuật?” Triệu Ngọc Khánh vội đưa ra ý kiến.

“Yêu thuật?” Đất Kỷ cười khẩy, đưa tay nâng chung trà, đôi môi hồng nhẹ nhàng thổi nhẹ trên bề mặt chung trà uống một ngụm rồi nói tiếp:

“Muội cho rằng Trụ Vương là ai? Là dân thường hay sao? Muội đừng quên hắn là chân long thiên tử. Hiện nay thời thế của Nhà Thương vẫn chưa đến hồi lụn bại thì Trụ Vương ắt hẳn lúc nào cũng có long khí bảo vệ! Hắn vẫn mang mệnh rồng!”

“Đại tỳ nói đúng đó! Nếu chúng ta không đeo Thất xảo linh lung, đại tỳ không nhập vào người Tô Đất Kỷ thì chúng ta khó lòng không bị long khí trên người Đại Vương đã thương!” Phụng Thanh Thanh bĩu môi ngồi xuống ghế.

“Cũng đúng, xung quanh Triều ca này là đất thiên tử, gần thiên tử nhất bình thường yêu quái chẳng dám bén mảng tới!” Triệu Ngọc Khánh cất lời.

“Đã biết vậy thì các muội đừng manh động, cứ để ta nghĩ ra đối sách! Cách duy nhất chiếm được sự sủng ái của Đại vương dành cho tỳ muội chúng ta chỉ có một!” Đất Kỷ nhếch môi.

“Đại tỳ, là cách gì?” Phụng Thanh Thanh mừng rỡ quay sang nhìn Đất Kỷ, Triệu Ngọc Khánh cũng vội quay đầu mong chờ đáp án.

“Đó là.... giết hết tất cả nữ tử có sắc trên thế gian này!” Đất Kỷ trầm giọng trả lời, trong đôi mắt tỏa ra từng tia sát khí lạnh đến rợn người.

Phụng Thanh Thanh hài lòng cười độc ác khoe mắt ranh mãnh như đang nở một nụ cười chiến tích. Triệu Ngọc Khánh gật đầu tán thành. Ba tỳ muội hồ yêu lại tiếp tục gây ra một màn sóng gió.

“Đại tỳ!” Thân Công Báo từ bên ngoài đi vào kéo ánh nhìn của ba người đang bày mưu tính kế hãm hại người khác cùng nhìn về phía hắn.

“Công Báo, có chuyện gì sao?” Đát Kỷ vừa trông thấy Thân Công Báo đã vội căng thẳng.

“Vẫn chưa tìm được tung tích của Khương Tử Nha, nếu để hấn đi như vậy sẽ đến Tây Kỳ trong nay mai. Khi đó trận chiến giữa Triều Ca và Tây Kỳ không thể tránh khỏi. Việc xây Lộc đình dài và tìm trinh nữ chế thuốc trường sinh đã khiến bá tánh vô cùng phẫn nộ nay lại đến việc Đại Vương giết chết con trai của Tây Bá Hầu...đại tỷ....chuyện này....” Thân Công Báo lo lắng vừa thuật lại mọi chuyện vừa nhìn Đát Kỷ hòng chờ đợi câu trả lời.

“Không thể chờ được nữa, chúng ta phải truy tìm tung tích của Khương Tử Nha. Đêm dài lắm mộng!” Đát Kỷ đứng dậy nôn nóng nói.

“Đại tỷ nhưng hiện tại tỷ không thể rời khỏi nơi này lâu được, Đại vương có thể tìm tỷ bất cứ lúc nào!” Phụng Thanh Thanh nhìn Tô Đát Kỷ.

“Ngọc Khánh, muội ở lại hóa thân thành ta. Mọi việc ở đây có gì thông báo cho ta ngay lập tức!” Đát Kỷ hướng Triệu Ngọc Khánh ra lệnh.

“Đại tỷ, muội biết mình phải làm gì rồi mọi người cứ yên tâm đi giết tên Khương Tử Nha đáng chết đó!” Triệu Ngọc Khánh lớn giọng.

“Được, chúng ta đi!” Đát Kỷ vừa dứt lời cả ba người ả và Thân Công Báo, Phụng Thanh Thanh biến mất trong ánh sáng màu xanh. Triệu Ngọc Khánh cũng vội hóa thân thành Tô Đát Kỷ, đắc ý cười tươi ngồi vào ghế quý phi.

Phân cách tuyến...

Khương Tử Nha quả thật đã nắm Vô tự thiên thư trong tay, nhờ thế chúng ta biết được cách sử dụng Thủy Nguyệt thần kiếm. Hằng ngày ta phải vất vả chạy qua chạy lại phối hợp cùng tướng công Nha Nha luyện thành bộ kiếm pháp khó ỏi là khó. May thay, hiện nay tình hình được cho là khá yên ổn. Trụ Vương mặc dù phái rất nhiều binh lính lùng sục khắp nơi tìm cho bằng được ta nhưng hấn không tìm ta dưới tên một phạm nhân. Vì thế đám quan binh đó chỉ đi tìm khắp hang cùng ngõ hẻm mà không vào nhà thường dân lục soát.

Ở lại Mã phủ mới đây mà đã hơn nửa tháng trời, Khương Tử Nha nói chỉ cần chờ đến ngày rằm là có thể xuất phát đến Tây Kỳ. Mã phủ này chẳng có gì khiến ta hứng thú, ta chỉ mong sớm đến Tây Kỳ để có thể cùng Nha Nha của ta chống lại tên bạo quân hoang dâm vô đạo Trụ Vương. Sớm chiều có Nha Nha bên cạnh bầu bạn đó mới là hạnh phúc ta muốn có, cho dù sau này con đường của chúng ta có muôn vàn trắc trở.

“Sur thúc mẫu, sur thúc nói hôm nay tu vi của con lại tăng!” Na Tra chạy đến bên ta mỉm cười thật tươi.

“Vậy ư? Chúc mừng con! Thế còn sư huynh con Vô Cát thì sao?” Ta mở to mắt nháy nháy.

“Vô Cát sư huynh chẳng có tiến bộ gì! Huynh ấy cứ như con lừa cứ dậm chân tại chỗ!” Na Tra bĩu môi, khoanh hai tay lại.

“Cái thằng ranh kia đệ nói ai như con lừa hả?” Vô Cát nhanh chân chạy vào tóm lấy tai Na Tra véo mạnh.

“Aa....Vô Cát sư huynh, huynh mau bỏ ra....” Na Tra rên lên.

“Không bỏ, ta nhéo cho tai nguoi dài ra, to ra như tai heo luôn!” Vô Cát ra sức véo.

“Sur thúc mẫu, sur thúc mẫu mau cứu con!” Na Tra kêu to cầu cứu ta.

“Được rồi, Vô Cát nhân danh sư mẫu ta ra lệnh cho nguoi mau bỏ sư điệt Na Tra ra!” Ta hất cằm ra lệnh.

“Tuân lệnh sư mẫu.... Na Tra vì có lệnh của sư mẫu nên sư huynh hôm nay tạm tha cho nguoi!” Vô Cát nắm lấy bím tóc của Na Tra quơ qua quơ lại.

“Vô Cát khôn kíp là ta nhường huynh thôi, nếu không nể tình đồng môn thì móng của huynh đã bị ta đánh cho nở hàng trăm loại hoa rồi!” Na Tra chỉ vào mặt Vô Cát.

“Chuyện gì mà mấy đứa ồn ào vậy hả?” Khương Tử Nha xuất hiện lên tiếng cắt ngang cuộc chiến của đám đệ tử.

“Ahhh... sư thúc, không có chuyện gì!” Na Tra tươi cười.

“Sư phụ, người về rồi chúng ta có thể đi được chưa?” Vô Cát tiến tới nắm lấy Khương Tử Nha

Ta nhìn bọn họ nguoi một câu ta một câu mà hoa cả mắt không kịp nói lời nào. Đảo mắt qua lại thấy Tiểu Muội đang bê một đĩa bánh tiến vào đình viện nơi chúng ta đang “khẩu chiến”.

“Đi sao? Chúng ta phải đi sao?” Tiểu Muội nhanh nhẩu.

“Chiêu Đệ, chúng ta đi từ biệt Chu quân gia!” Khương Tử Nha mỉm cười nắm lấy tay ta kéo đi trong đôi mắt ngỡ ngàng của mọi người.

“Nha Nha, chúng ta phải đi bây giờ sao?” Ta tò mò bám lấy tay Khương Tử Nha, đầu tựa vào vai chàng làm nũng.

“Đúng vậy, lúc này ta vừa trông thấy bọn người của Đát Kỷ! Thời cơ cũng tới rồi, hiện tại chúng ta lên đường là thích hợp nhất!” Khương Tử Nha gật đầu.

“Vậy chúng ta mau chuẩn bị khởi hành thôi!” Ta mỉm cười chạy nhanh vào trang viện.

Phía sau Khương Tử Nha lắc đầu mỉm cười, hẳn biết chuyến đi này sẽ gặp nhiều sóng gió nhưng đầu đó có lẽ là do số trời sắp đặt tất cả. Dù như thế nào hẳn cũng sẽ cố gắng bảo vệ thể tử của mình thật tốt không để cho nàng chịu bất kỳ tổn thương hay ủy khuất nào.

Phân cách tuyến...

Bách Hoa tiên tử vì Khương Tử Nha quyết tâm hạ phàm tìm cho bằng được nam nhân vừa gặp đã yêu. Đối với nàng mà nói Khương Tử Nha chính là nam nhân lòng nàng đã định. Lần hạ phàm này một là tìm Khương Tử Nha, hai là nàng ta có ý định phá hoại tình cảm giữa Khương Tử Nha và thê tử. Bách Hoa tiên tử ngắm nhìn trên mặt hồ phẳng lặng. Nàng ta đưa tay sờ lên gương mặt của mình nhẹ giọng thì thầm:

“Ta có chỗ nào không xinh đẹp mà Khương Tử Nha nở lòng từ chối? Khương Tử Nha! Ta nhất định phải có được chàng!” Cắn môi môi xinh đẹp Bách Hoa tiên tử tức giận vung tay áo khiến mặt nước đang phẳng lặng nổi lên một đám nước lớn. Chính vì thế đã gây nên sự chú ý cho kẻ khác.

Kẻ khác đó không ai xa lạ chính là Thân Công Báo, hẳn đang trên đường tìm kiếm Khương Tử Nha và Mã Chiêu Đệ. Đang thần thơ thì nghe bờ sông có tiếng nổ lớn vội ngo sang. Trông thấy một cô nương có vẻ tâm trạng không tốt y phục màu hồng đứng bên bờ sông.

“Cô nương, nàng không sao chứ?” Thân Công Báo vốn ham mê nữ sắc tiến lại gần hỏi han.

“Cút!” Bách Hoa tiên tử giận dữ không thèm quay đầu lại quát.

“Cô nương, nàng thật thiếu lễ giáo!” Thân Công Báo bật cười, đôi chân không tự chủ tiến lại gần mỹ nhân hơn.

“Ta bảo ngươi cút đi, ngươi không nghe thấy sao?” Bách Hoa tiên tử giận dữ quay đầu lại nhìn kẻ dám quấy rối sự riêng tư của mình.

Thân Công Báo sao khi nhìn thấy nhan sắc kiều diễm, động lòng người của Bách Hoa tiên tử cũng hóa đá trong mấy giây sau đó định thần lại:

“Ồ, là một cô nương xinh đẹp!” Hẳn biết thế gian đã hiếm người xinh đẹp lại còn bị Đát Kỷ thủ tiêu nên nhìn thấy những cô nương xinh đẹp là hẳn đoán được những cô gái này đều không phải người tầm thường nên có đôi chút cảnh giác.

Nhìn bề ngoài cùng cách ăn mặc và khí chất phát ra từ người Thân Công Báo, Bách Hoa tiên tử đôi mắt lóe sáng âm thầm quan sát. Hai người ai cũng không tiếng động đánh giá đối phương.

“Chẳng hay cô nương từ đâu đến?” Thân Công Báo chấp tay ra vẻ lễ nghĩa.

“Bách Hoa cung!” Bách Hoa tiên tử nhếch khóe môi.

“Bách Hoa cung? Chẳng lẽ....” Thân Công Báo không dám đoán bừa.

“Ta là Bách Hoa tiên tử!” Bách Hoa tiên tử vuốt tóc thể hiện phong thái người trên với Thân Công Báo.

“Thật bất ngờ vì gặp được Bách Hoa tiên tử ở đây! Tại hạ Thân Công Báo đồ đệ của Nguyên Thủy Thiên Tôn!” Thân Công Báo không quên giới thiệu ‘thân phận’ của mình.

“Đồ đệ Nguyên Thủy Thiên Tôn?” Bách Hoa tiên tử tròn mắt nhìn Thân Công Báo.

Thân Công Báo mỉm cười, vội hỏi “Không biết Bách Hoa tiên tử đến đây là có việc gì? Công Báo có thể giúp được gì sẽ tận tâm giúp đỡ cô!”

“Ngươi có thể sao?” Bách Hoa tiên tử nhếch môi.

“Công Báo hiện đang là Quốc sư ở Triều ca, bản lĩnh không lớn những có rất nhiều việc Công Báo có thể làm!” Thân Công Báo tiến lại gần Bách Hoa tiên tử.

“Nếu ngươi là đồ đệ của Nguyên Thủy Thiên Tôn chắc hẳn ngươi biết Khương Tử Nha chứ?” Bách Hoa tiên tử nhìn Thân Công Báo.

“Biết, đương nhiên ta biết!” Thân Công Báo vội nói.

“Vậy ngươi giúp ta tìm hắn, ta đến đây là vì hắn!” Bách Hoa tiên tử dùng ánh mắt tha thiết và đầy khẩn cầu nhìn Thân Công Báo. Thân Công Báo kinh ngạc nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Nhân Phim Tân Bàng Phong Thần: Tướng Công, Thiếp Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Chương 25

Bách Hoa tiên tử thông đồng với Thân Công Báo nhằm tách Khương Tử Nha và Mã Chiêu Đệ, một mũi tên bắn trúng hai con nhạn. Thân Công Báo sẽ có được Mã Chiêu Đệ, còn về phần Bách Hoa tiên tử nàng ta sẽ có được Khương Tử Nha. Kế hoạch bọn họ sắp đặt là dùng mưu kế và vũ lực để đạt được mục đích. Bách Hoa tiên tử sẽ bày trận pháp trên đường đi chi phối Khương Tử Nha khiến cho Khương Tử Nha không kịp trở tay để Thân Công Báo thừa cơ hội bắt Mã Chiêu Đệ. Vấn đề còn lại là của Bách Hoa tiên tử, nàng ta sẽ dùng cò ‘Ưu hồn’ xóa đi trí nhớ của Khương Tử Nha.

“Ngươi mau cầm lấy cái này!” Bách Hoa đưa tay ra, trong tay nàng ta xuất hiện một bó hoa nhỏ màu tím.

“Đây là hoa gì?” Thân Công Báo ngạc nhiên hỏi.

“Đây là cò ‘Ưu hồn’ nó sẽ khiến người ta nhất thời suy tư rơi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh, sau một khắc con mê man đi qua thì người đó sẽ hoàn toàn mất đi ký ức!” Bách Hoa tiên tử xinh đẹp đột nhiên trong đôi mắt lóe lên đầy toan tính.

“Cô đưa nó cho ta làm gì?” Thân Công Báo vẫn chưa hiểu rõ ý định của Bách Hoa tiên tử.

“Ngươi còn không hiểu? Mục đích ta đưa nó cho ngươi là để ngươi sử dụng nó đối phó Mã Chiêu Đệ! Một khi nàng ta hít phải hương thơm của cò ‘Ưu hồn’ này thì nàng ta sẽ quên đi quá khứ!” Bách Hoa tiên tử mỉm cười.

“Thì ra là vậy!...Ta thấy chóng mặt quá....” Thân Công Báo mỉm cười nhưng sau đó một cơn choáng váng ập đến khiến hắn đứng không vững loạng choạng.

Bách Hoa tiên tử nhủ thầm, đưa nốt bàn tay trái ra, một màu vàng chói mắt hiện ra trong tay nàng ta theo đó là một bó hoa nhỏ màu vàng đưa lên mũi Thân Công Báo.

“Ngươi đã hít phải hương hoa ‘Ưu hồn’, hiện tại ta đang dùng hoa ‘Tình tâm’ giúp ngươi khắc chế tác dụng của ‘Ưu hồn’!” Bách Hoa Tiên tử quơ nhẹ bó hoa màu vàng trước mặt Thân Công Báo.

“Thật lợi hại!” Thân Công Báo sức tỉnh không ngớt lời khen Bách Hoa tiên tử, hai kẻ có lòng dạ phối hợp với nhau vô cùng ăn ý.

“Ta là Bách Hoa tiên tử, trong nhân gian này có loại hoa nào ta không biết? Ngươi cũng ta đi trên một con thuyền ắt sẽ có lợi đối với ngươi!” Bách Hoa tiên tử khẽ nhếch đôi môi xinh đẹp.

“Bách Hoa tiên tử nói phải, quả nhiên là thần tiên chí cao vô thượng!” Thân Công Báo ra vẻ phục tùng, nịnh bợ. Bách Hoa tiên tử giao cho hắn hai loại cò, bọn họ bắt đầu tiến hành kế hoạch.

Chỉ cần nghĩ tới lúc Mã Chiêu Đệ ngửi phải ‘Ưu hồn’ Thân Công Báo vô cùng vui vẻ, lúc đó cho dù có nói Khương Tử Nha là kẻ thù, là phụ thân hay là gia gia của Mã Chiêu Đệ nàng cũng sẽ tin. Còn Khương Tử Nha lúc đó sẽ được Bách Hoa tiên tử mang đi về chỗ của nàng ta, loại được hắn ta đại tỷ sẽ không phải lo lắng nữa, có được mỹ nhân, có được lòng tin của đại tỷ..... Một kết quả vô cùng như ý!

Phân cách tuyến...

Núi Linh Tê

Núi Linh Tê nằm cách Tây Kỳ hơn 10 ngày đường, chúng ta đều là những người tu đạo, Khương Tử Nha lại tuân theo thiên cơ, tuân theo ý trời nên chọn thời điểm xuất phát đến Tây Kỳ đều theo ý trời sắp đặt. Chúng ta cũng không dùng ngựa mà phải đi bộ suốt chặng đường từ Trường An đến Tây Kỳ xa xôi. Ta luôn thầm nghĩ cũng phải thôi, thời này nếu chúng ta cỡi ngựa đi thì trên đường gặp phải yêu quái chúng ăn mất ngựa thì tội cho mấy con ngựa lắm. Ở đây không có Long thái tử Hóa thành rồng, càng không có tới bốn Long thái tử để hóa thành 4 con ngựa cho bọn ta cỡi như Đường Tam Tạng được.

Thuận lợi, may mắn thì không thấy đâu nhưng xui xẻo thì cứ thay phiên rủ nhau đến thăm hỏi chúng ta mãi. Kể đến việc xui xẻo thì cứ nhìn tình hình trước mắt mà xem. Đất Kỳ - Hồ Tiên Nhi – Hồ Ly Tinh hoàng hậu đang đứng trước mặt, dùng ánh mắt căm hờn như muốn nuốt hết bọn ta vào bụng nhìn lắm vào bọn ta.

Bên trái Hồ ly chín đuôi còn có một con gà chín đầu, ngó qua bên phải thì có cây đàn cổ trăm năm hiếm thấy. Giữa đường trống không chỉ có cỏ dại thấp lè tè, gió núi thổi vi vu ba con yêu nghiệt ăn mặc ba tông màu rất nổi bật trắng, xanh lá, vàng. Tà áo bay phấp phới, phiêu dật. Dám chắc nếu là ở thời hiện đại bọn chúng đi ra chiến trường như thế này sẽ không ngại trang phục, binh lính đối thủ dưới đất có thể chạm ra tay nhưng mấy bay trực thăng trên trời đã cho chúng một người ôm một quả tên lửa bay xa rồi.

Non xanh, nước biếc, gió thổi nhẹ nhẹ, cỏ cây lay lay, mỹ nhân xinh đẹp đang đứng áo bay bay... Vâng, quả là một cảnh tượng vô cùng đẹp mắt người xem và người tưởng tượng. Thế nhưng toàn bộ không gian xinh đẹp trong đầu ta đã bị phá hủy bởi một câu nói của Đất Kỳ:

“Khương Tử Nha! Ta nói ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa? Một là trở thành phụ quân của ta cùng tiến cùng lùi, cùng nhau phá hoại cơ nghiệp nhà Thương. Hoàn thành nhiệm vụ Nữ oa nương nương giao phó sau đó chúng ta sẽ bên cạnh nhau cùng sống tu trăm năm, ngàn năm, thậm chí vạn năm!”

“Hai là giữa chúng ta sẽ xảy ra một trận chiến sinh tử! Ta đã nói hết lời rất chân thành với ngươi vậy mà ngươi năm lần bảy lượt từ chối ta! Hôm nay ta hỏi ngươi một lần nữa, ngươi đồng ý hay không?” Đất Kỳ hung hãn nói một tràng dài.

Đầu óc ta vô cùng mụ mị, dù ả nói rất nhanh nhưng ta đã kịp tiếp thu toàn bộ vào bộ não bé nhỏ của mình. Không khí xung quanh đông lại mấy giây sau câu nói của Đất Kỳ, cuối cùng người lên tiếng không phải là ta cũng chẳng phải Khương Tử Nha:

“Cái gì? Người mới nói cái gì???” Võ Cát rống lên.

“Người nói người muốn sư phụ ta theo người? Làm tướng công của người? Cái con hồ ly tinh chết tiệt kia người nghĩ người là ai hả?” Võ Cát xoắn tay áo gương mặt vô cùng tức giận.

“Hồ ly tinh, người không thấy xấu hổ sao? Tỷ phụ ta võ công cao cường, pháp thuật vô biên mà đi làm phu quân một con hồ ly chín đuôi ác độc nhà người sao? Người về mà ngủ rồi nằm mơ đi!” Tiểu Muội rất có khí thế đứng ra mắng chửi.

“Đúng, đúng đó! Hai người nói rất đúng, ả ta có tận chín cái đuôi, chính cái đuôi đó. Không biết có mang nỗi chính cái đuôi của mình không nữa. Hèn gì ta thấy người (Đất Kỳ) cứ tỏ thái độ hống hách, khinh người, thì ra người mang không nỗi chín cái đuôi của mình nên cầm người cứ đưa lên trời... ha ha ha!!!” Na Tra hướng Đất Kỳ châm chọc.

Mọi người cười rộ lên, đầu ta chảy mồ hôi hột

“Đủ rồi, Đất Kỳ ta đã nói với người rất nhiều lần! Giữa ta và người chỉ có thể là bạn hoặc đối thủ. Nếu người đừng làm hại con dân, bá tánh chúng ta sẽ xóa thù thành bạn. Nhưng người không làm thế mà còn không ngừng giết hại con dân. Vì thế giữa chúng ta chỉ có thù! Đừng mong chúng ta đứng cùng một chiến tuyến!” Khương Tử Nha lạnh lùng nhìn Đất Kỳ.

“Khương Tử Nha! Người giỏi!” Đất Kỳ nghiêng rặng, nhìn gương mặt của hai chị em tốt bên cạnh ả đang nhăn nhó xe ra chúng dùng mỹ nhân kế không thành nên khó chịu vô cùng.

“Khương Tử Nha, chuyện vu oan người có ý đồ với ta làm Đại Vương hiểu lầm ở Lộc đình đài lần trước xem như ta có lỗi với người! Lần này ta...” Đất Kỳ cố gắng dùng mọi lời lẽ mê hoặc.

“Im đi!” Ta hét lên ngăn không cho Đất Kỳ nói tiếp. Hồ không ra oai người tưởng mèo bệnh. Ta dùng hết sức hét to. Phụng Thanh Thanh và Triệu Ngọc Khánh hét hồn giật thót người. Tiểu Muội giật mình quay sang ôm Võ Cát. Khương Tử Nha không nói gì chỉ quay sang nhìn ta hai mắt ngạc nhiên như có như không chờ đợi điều gì từ ta. Na Tra vuốt vuốt ngực:

“Sư thúc mẫu làm con hết hồn!”

Ta đẩy Khương Tử Nha và Na Tra ra tiến lên phía trước. Hai mắt ta có hết sức mở to thể hiện sự tức giận, vô cùng tức giận.

“Hồ ly tinh...” Ta thò thè tiến lại gần Đất Kỳ khiến cho Phụng Thanh Thanh đề phòng vội vàng lên tiếng:

“Đại tỷ, cẩn thận ả ta rất xảo huyệt!” Bọn người của Đất Kỳ mang bộ dáng đề phòng 10/10. Ta liếc nhìn tỷ muội của đối thủ với ánh mắt khinh bỉ có thừa, rồi quay sang Đất Kỳ.

“Chiêu Đệ!” Thấy ta tiến lại gần bọn người Đất Kỳ, Khương Tử Nha lo lắng.

“Chàng đừng qua đây, thiếp có vài câu muốn nói với mấy vị mỹ nhân xinh đẹp đây. Khi nào thiếp nói xong khi ấy chàng đánh cũng không muộn!” Ta giơ tay xua xua ra phía sau ra hiệu cho Khương Tử Nha dừng lại.

“Đất Kỳ, người muốn Khương Tử Nha làm phu quân của người?” Ta khoanh tay nhìn Tô Đất Kỳ.

Ả ta không nói gì chỉ nhếch môi cười, bỏ ngoài tai câu hỏi của ta. Ta vội cười nửa miệng:

“Được thôi, nếu như người...” Ta dùng câu nói, dùng pháp thuật đối thoại với Đất Kỳ ngăn không cho mọi người nhất là Khương Tử Nha nghe thấy.

“.... có thể đưa được Khương Tử Nha ‘lên giường’ thì ta sẽ rút lui cho người tự do theo đuổi thậm chí muốn Khương Tử Nha làm phu quân hay phụ thân của người cũng được!” Ta đắc ý đá lông nheo với Đất Kỳ. Cố tình nhấn mạnh hai chữ ‘lên giường’. Haizz....một miếng thịt béo bở đó.

Tô Đất Kỳ tròn to mắt nhìn ta với ánh mắt căm hờn hơn:

“Người...được thôi, là chính miệng người nói không được nuốt lời...”

Ta mỉm cười, ta có chính miệng nói sao? Ta tin chắc không có ai chứng minh được điều đó rồi. Ta quay lưng, vừa bước đi vừa dùng pháp thuật truyền lời với Đất Kỳ:

“Nhưng nếu như người đưa được hán lên giường là ta thì người hãy cẩn thận đó!.... Mà ngay bây giờ ta nghĩ người cũng nên cẩn thận đi là vừa, Nha Nha nhà ta không dễ đối phó đâu. Ta thấy người chưa kịp dùng chiêu yêu hồ quyến rũ chàng đã bị chàng dùng cây xô bụi nướng người thơm lên rồi.... ày, chắc chàng sẽ mang con hồ ly nướng là người cho ta ném thử để lấy lòng phu nhân của chàng!!! Ha ha...” Ta tung tăng đi về phía Khương Tử Nha.

“Mã Chiêu Đệ!” Đất Kỳ tức giận sau lưng ta vùng chưởng.

“Chiêu Đệ, cẩn thận!” Khương Tử Nha bay qua người ta ngăn chướng lực của Đát Kỷ. Điều nằm trong dự đoán của ta, ta vội chạy ra khỏi bãi chiến trường đứng nhìn Nha Nha quyết chiến với Đát Kỷ.

“Đại tỷ, bọn muội tới đây!” Phụng Thanh Thanh hô lên, ả cùng Triệu Ngọc Khánh xông vào hỗ trợ Đát Kỷ vây lấy Khương Tử Nha.

“Đừng hòng ý đồ ăn hiếp tướng công ta, Na Tra, lên!” Ta nói xong bay vào đối phó Phụng Thanh Thanh.

“Tướng công, thiếp tới đây!” Ta hét to.

Na Tra nhào lên xông vào cuộc chiến “Yêu quái, xem chiêu của ta!”

Võ Cát và Tiểu Muội ‘tay nghề’ còn non kém nên chỉ đứng bên ngoài đứng nhìn. Cũng như mọi khi đám người Đát Kỷ bị chúng ta đánh cho tơi bời hoa lá cành ôm nhau chạy trốn.

“Chiêu Đệ, nàng không sao chứ?” Đát Kỷ vừa biến mất Khương Tử Nha đã vội nắm lấy tay ta.

“Sư thúc, sao người không hỏi thăm con?” Na Tra tỉnh ngịch.

Khương Tử Nha mím môi, đôi mắt biết cười nhìn Na Tra sau đó quay sang ta tiếp tục động tay động chân.

“Sao nàng lại xông vào? Rất nguy hiểm, ta không muốn nàng gặp thương tổn!” Gương mặt Khương Tử Nha hiện lên vẻ long lắng.

“Tướng công, thiếp không sao! Không phải phụ thê là phải đồng lòng sao? Chẳng không muốn thiếp gặp nguy hiểm thiếp cũng không muốn chàng tổn thương!” Ta mỉm cười ôm lấy Nha Nha.

“Nàng...” Khương Tử Nha thở dài.

Mọi người nhìn bọn ta mỉm cười, Khương Tử Nha cũng hết cách nói ta chàng cũng bật cười xoa đầu ta:

“Thật hết cách với nàng, biết ta quan tâm đến nàng thì nàng đừng để mình gặp phải bất kỳ tổn thương nào hiểu không?”

“Trừ chàng ra không ai có thể làm thiếp tổn thương!” Ta vờ ngốc nghếch ôm chặt lấy Khương Tử Nha, đầu cọ vào lồng ngực rắn chắc của chàng. Chẳng biết Khương Tử Nha nghe có hiểu hàm ý trong câu nói của ta không.

Khương Tử Nha không nói gì chỉ nhẹ nhàng xoa lưng ta sau đó quay sang nói với mọi người:

“Được rồi, chúng ta đi thôi!”

Ta xoay người đi nhanh về phía trước “Chúng ta tiếp tục lên đường thôi!”

Na Tra, Võ Cát và Tiểu Muội chạy theo ta. Phía sau Khương Tử Nha chưa vội cất bước như đang suy nghĩ điều gì đó, một lúc sau ta quay đầu gọi:

“Nha Nha, chàng mau lên đi!” Ta vẫy vẫy tay.

“Được, ta tới ngay!” Trong đôi mắt Khương Tử Nha chứa đựng sự ấm áp chưa từng có khiến ta đỏ mặt khi nhìn vào nó, ta vội quay đầu về phía trước che giấu nét bối rối.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Nhân Phim Tân Bảng Phong Thần: Tướng Công, Thiếp Đến Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chương 26

Chúng ta dừng chân ở quán nước ven đường, xung quanh đây dường như không thấy bóng người qua lại vì trời đã xế chiều. Bọn ta dừng chân nơi đây nghỉ mệt cộng thêm ăn một ít để có sức tiếp tục đi về phía trước tìm quán trọ chờ ngày mai tiếp tục lên đường.

“Chủ quán cảm phiền mang cho chúng tôi một hai bình trà và một ít thức ăn!” Võ Cát vừa vào đã lên tiếng gọi chủ quán.

“Có ngay thưa khách quan!” Bà chủ từ đang ở bên bếp lò rực than lên tiếng.

Chúng ta ngồi vào bàn chờ thức ăn dọn ra, Võ Cát và Na Tra cùng Tiểu Muội lúc nào cũng huyền thuyên làm không khí suốt chặng đường không hề vô vị chút nào. Còn có cả ta nữa, lúc nào ta cũng tham gia vào câu chuyện của ‘đệ tử’.

“Đám yêu quái Đát Kỷ lần sau còn quấy rầy chúng ta nữa thì sư phụ và sư mẫu cứ thẳng tay lột da của chúng, lại còn dám cả gan đòi làm sư mẫu của

con! Đát Kỷ cái à yêu tinh đó thật là đáng ghét, ngứa mắt, nhắc lại muốn ăn không vô!”

“Vô Cát sư huynh, lần sau nếu Đát Kỷ còn có ý đồ với sư thúc đệ nhất định sẽ dùng vòng càn khôn đánh ả tới bờ càn van xin mới thôi!” Na Tra vuốt mũi ra về oai hùng.

“Vô Cát! Huynh chỉ được cái miệng không biết ai khi thấy yêu quái thì ôm chặt lấy ta khóc la! Tiểu Muội ơi ta sợ quá, ta sợ quá!” Tiểu Muội bĩu môi nhìn Vô Cát khinh bỉ.

Khương Tử Nha nhìn đám đệ tử đầu khẩu với nhau lắc đầu mỉm cười, chàng nhìn ta:

“Lát nữa nàng nhớ ăn nhiều một chút, phải ăn nhiều mới có sức lên đường!”

“Thiếp biết rồi, chàng cũng phải ăn nhiều đó!” Ta mỉm cười chớp chớp mắt với Nha Nha.

Khương Tử Nha cười gượng nhìn ta hình như có điều gì muốn nói, chàng dường như đang suy nghĩ, đôi mắt thoáng một nét buồn rồi lên tiếng:

“Chiêu Đệ có phải nàng cảm thấy lấy ta chịu rất nhiều vất vả đúng không?”

Ta mở to đôi mắt nhìn Nha Nha nhà ta, ta đã hiểu ra tâm tư của chàng. Nhẹ nhàng nắm lấy tay Khương Tử Nha:

“Tướng công, Nha Nha yêu dấu của thiếp. Được làm thê tử của chàng là niềm hạnh phúc cả đời của thiếp. Những tháng ngày vừa qua có là gì so với hạnh phúc khi được ở cùng chàng, thiếp muốn nói....” Ta đỏ mặt ngừng lại trong ít giây rồi nắm chặt tay Khương Tử Nha nói tiếp “Chỉ cần được ở bên cạnh chàng thì có bao khó khăn, gian khổ thiếp cũng sẽ cùng chàng vượt qua!”

“Chiêu Đệ...nàng yên tâm ta nhất định sẽ cho nàng một cuộc sống hạnh phúc, tốt đẹp!” Khương Tử Nha mỉm cười rộ lên hai má lúm đồng tiền xinh đẹp khiến ta nhìn mà tim đập rộn ràng.

“Khụ....khụ....trước mặt trẻ con mà hai người chàng, chàng, thiếp, thiếp....” Na Tra đột nhiên chen ngang.

“Hai vị tình cảm thật tốt khiến cho người ta nhìn vào thật cảm phục!” Cùng lúc đó bà chủ mang thức ăn đặt lên bàn.

Ta và Khương Tử Nha vội vã buông tay nhau ra, tướng công nhà ta thật đáng yêu biết mấy. Chàng đỡ lấy đĩa thức ăn trên tay vị phu nhân, rồi nhẹ nhàng nói:

“Đa tạ, phu nhân đã quá lời rồi!”

“Haa...người ta nói có duyên nợ với nhau từ kiếp trước nên kiếp này mới kết thành phu thê, cũng như người ta thường nói kiếp trước ngoái đầu nhìn nhau những 500 lần để đổi lại một cái nhìn thoáng qua trong kiếp này. Nếu có thể nên đôi phu thê chứng tỏ nhân duyên giữa hai người rất sâu đậm!” Bà chủ mỉm cười hiền hòa nói.

“Đúng vậy, ta nghĩ có lẽ được đến với thế giới này, được gặp tướng công là một duyên phận. Duyên phận càng thể hiện rõ hơn, gắn chặt hơn khi được kết thành phu thê với tướng công!” Ta nhẹ nhàng mỉm cười, suy nghĩ trong lòng như một dòng suối mát len lỏi đến bao phủ con tim.

“Ha ha! Đúng, đúng thế! Chúc quý khách ăn ngon miệng!” Bà chủ gật gật đầu bật cười nói, sau đó quay đầu vào trong.

“Na Tra chuyện của người lớn chúng ta nghe không hiểu đâu, mau ăn thôi!” Vô Cát vỗ đầu Na Tra.

“Ừm...mời sư thúc, sư thúc mau dùng cơm!” Na Tra ngoan ngoãn lên tiếng.

Ta có cảm giác mình già hơn bao giờ hết, từ một cô gái 20, nữ tử 20 đã trở thành sư mẫu, sư thúc mẫu của người ta. Tính ra tên Vô Cát suốt ngày gọi ta ‘sư mẫu ời’ rồi lại ‘sư mẫu à’ này còn lớn tuổi hơn cả ta. Năm nay hẳn đã 25 tuổi, so ra ai nhỏ hơn ai mới đúng đây. Thôi thì số phận đã định, làm sư mẫu phải ra dáng sư mẫu. Nhún nhường và che chở, bảo vệ cho ‘cấp dưới’ là bổn phận và chức trách của một sư mẫu chính hiệu.

Sau khi dùng xong bữa ăn thì trời bên ngoài đã bắt đầu nhá nhem tối. Ta kéo khăn che mặt chưa kịp đứng lên thì đã có chuyện xảy ra. Một nữ tử mặc y phục màu hồng, nhan sắc cực kỳ xinh đẹp xuất hiện, vừa trông thấy tướng công Nha Nha ta nàng đã vội lê tiếng:

“Khương Tử Nha! Ta cần sự giúp đỡ của ngươi!”

“Bách Hoa tiên tử!” Khương Tử Nha trông thấy nàng tới chàng vội vàng đứng dậy.

Bách Hoa tiên tử vừa trông thấy nữ tử đứng bên phải Khương Tử Nha vội chau mày đánh giá. Dù bên cạnh Khương Tử Nha có hai nữ tử nhưng Bách Hoa tiên tử chắc chắn cô gái bên phải là thê tử của hắn. Thật sự Bách Hoa tiên tử rất muốn trông thấy mặt đối thủ của mình nhưng hiện giờ Mã Chiêu Đệ đã mang khăn che mặt.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Nhân Phim Tân Bảng Phong Thần: Tướng Công, Thiếp Đến Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

”Không được, dù ta không nói ra vì thiên cơ bất khả lộ nhưng thời gian không còn bao nhiêu nữa mong rằng con nắm lấy thời cơ!” Khương Tử Nha nhẹ nhàng lắc đầu, biểu hiện cũng hết cách.

”Na Tra, con nghe lời sư thúc đi. Chấm chỉ học nghệ sớm ngày xuất sơn lúc đó chúng ta sẽ gặp lại nhau. Còn có thể kể vai chiến đấu với cái ác, tốt quá còn gì bằng!” Ta xoa đầu Na Tra.

”Vậy ư? Vậy con sẽ nghe theo lời sư thúc. Mọi người yên tâm Na Tra sẽ cố gắng học thành tài sớm ngày trở về phò trợ sư thúc!” Na Tra chột lù ra xa rồi quỳ xuống trước mặt Khương Tử Nha.

”Được rồi Na Tra, ta chờ con trở lại!” Khương Tử Nha nâng Na Tra đứng dậy mỉm cười dịu dàng.

Cứ thế ta vừa tưởng sẽ có người 'tưng từng' giống mình cùng sống chung sau này cuộc sống sẽ không còn tẻ nhạt nữa nhưng người đó bây giờ đã bị tướng công nhà ta tống đi xa mất rồi. Cuộc sống của ta lại trở về với những tháng ngày êm ả. Nhưng đó là do suy nghĩ hiện tại mà thôi, có ai ngờ được tương lai còn lắm chông gai, lên bổng xuống trầm.

Bắc Thành...

“Đại vương sao người lại đến đây?” Thành chủ Bắc thành chấp hai tay cung kính ra mắt trước nam nhân mặc hắc bào trông cao ngạo mà lạnh lùng.

Nam nhân không trả lời chỉ nhẹ nhàng liếc hắt một cái sau đó xoay người ngồi xuống chiếc ghế chủ thành. Lúc bấy giờ người mặc trường bào màu xanh thẫm đi bên cạnh hắt mới hướng thành chủ Bắc thành lên tiếng:

“Đại vương là vị phúc xuất tuần không thể rầm rộ để tất cả mọi người đều biết, nhất là đối với bọn Tây Kỳ! Thành chủ chỉ cần nghe theo những gì đại vương yêu cầu là được rồi, không cần ngại hỏi nhiều!”

“Ah, vâng, vâng... ngài đây là???”

“Ta là quốc sư đương triều Thân Công Báo!” Thân Công Báo liếc nhẹ, xem ra những người quanh năm suốt tháng trấn giữ biên cương hay thủ thành ít khi vào triều ca đều không biết đến hắt, thật là thất sách.

“Hoá ra ngài đây là quốc sư đại nhân đại danh鼎鼎, nghe danh đã lâu, nghe danh đã lâu...”

“Nếu không có việc gì khác thì bốn vương muốn ra ngoài đi xung quanh xem cuộc sống của dân chúng, ở đây giao cho ái khanh!” Trụ Vương hướng Thân Công Báo nói sau đó đứng lên nhanh chân đi mất.

Thân Công Báo nheo hai mắt nhìn nơi Trụ Vương vừa khuất bóng, dường như từ sau khi gặp mặt Mã Chiêu Đệ hệ hạ đã có chút gì đó toàn tính thậm chí hình như bệ hạ đang có ý đồ đối với Mã Chiêu Đệ. Không được, hắt tuyệt đối không thể để ủa nghĩ đó của bệ hạ phát sinh lớn hơn. Thân Công Báo hắt có thể im lặng để Mã Chiêu Đệ tiếp tục ở bên cạnh Khương Tử Nha là bởi vì Khương Tử Nha là một người chính trực, còn Trụ Vương hắt chính là một vị vua ham mê sắc đẹp. Nếu Chiêu Đệ rơi vào tay hắt thì một mai nàng ấy cũng sẽ bị thất sủng trước một cô gái nào đó xinh đẹp hơn nàng. Trước đây không phải Hoàng hậu rất được bệ hạ sủng ái đó sao? Sao đó thì thế nào? Hoàng hậu cũng bị Tô Đát Kỷ giết chết vô cùng tan thương. Nhưng hắt cũng không thể vì một nữ nhân mà suy nghĩ sâu xa hoặc lo lắng nhiều đến thế. Hắt phải chấn chỉnh lại bản thân.

Thân Công Báo âm thầm hạ quyết tâm.

“Quốc... quốc sư...” Bắc thành chủ nhẹ giọng gọi Thân Công Báo

“Chuyện gì?” Thân Công Báo thu hồi vẻ mặt lo lắng cau mày nhìn

“Quốc sư, ngài không đi theo bảo vệ bệ hạ sao?”

“Bệ hạ không muốn, từ kinh thành đến đây ngài ấy đều muốn đi một mình tự mình trải nghiệm nỗi khổ của chúng sinh vạn dân!” Thân Công Báo nhếch mép cười.

“Ah, hoá ra là thế bệ hạ thật có lòng quả là một minh quân xứng đáng để vạn dân kính ngưỡng!”

Thân Công Báo âm thầm khinh bỉ bề ngoài lại nhạc nhận đối đáp.

“Đúng vậy, đại vương đáng để mọi người kính ngưỡng...”

“Phòng đã chuẩn bị xong chưa bốn quốc sư muốn đi nghỉ!” Thân Công Báo nói tiếp.

“Ah, đã chuẩn bị xong, đã chuẩn bị xong, mời quốc sư đi bên này!”

Trần Hạ Hoà

Từ lúc xuyên qua đến nay đã 20 năm ta chưa bao giờ thấy một thi trấn nhộn nhịp như trấn Hạ Hoà này. Dân chúng rất nhiệt tình lại còn buông bán sầm uất, trên đường không thấy bóng dáng của một người xin ăn nào. Tiểu Bạch trong lòng ta đã bắt đầu không yên phận cò tới cò lui. Sống chung đã mấy ngày ấy thế mà ta lại rất hiểu tính cách của con thú nhỏ này. Nó chắc hẳn đang rất hưng phấn muốn ta buông ra để được chạy nhảy khắp nơi. Ta vỗ mõng nó mấy cái:

“Mi chó có lợn xộn, cẩn thận ta bán cho hàng thịt, họ vặt lông rồi mổ bụng nguoi!”

Tiểu Bạch uất ức hai mắt rung rung óng ánh nước nhìn ta. Thật là hết chịu nổi con thú đáng yêu này rất có linh tính, mỗi lần nó làm sai đều dùng ánh mắt đáng thương cầu xin sự thương xót. Ta siết chặt nó vào lòng:

“Mi ngoan ngoãn cho ta, còn lộn xộn là ta không thương nữa đâu!”

“Làm sao vậy? nó lại giờ trò xấu ak?” Khương Tử Nha ôn nhu đưa tay bắt lấy Tiểu Bạch trong lòng ta.

“Ừ...ừ...ừ...” Tiểu Bạch bị nhắc lên không cam lòng tứ chi đều quơ qua quơ lại lung tung.

“Người không ngoan phạt người không được gần nàg!” Khương Tử Nha túm lấy Tiểu Bạch quăng cho Võ Cát “Ôm lấy!”

Võ Cát hớn hờ nhận lấy cục bông xù ôm vào lòng với vẻ đắc ý.

“Ha ha ha... người lại không ngoan lại để rơi vào tay ta. Hôm nay cho người biết mùi lợi hại!” Võ Cát ôm Tiểu Bạch vuốt má cái. Tiểu Bạch bắt mẫn kêu chít chít hướng ta hai mắt trong xoe cầu mong tha thứ.

“Võ Cát, huynh cho muội ôm với!” Tiểu muội cũng phấn khích đòi ôm Tiểu Bạch.

Ta nhìn thấy bộ dáng cục bông có chút không đành lòng định tiến lên ôm lấy nó nhưng một cánh tay đã bắt lấy tay ta.

“Nương tử, sắp tới bên Hiền Lương rồi, chúng ta nhanh chân tới đó còn kịp thời gian dựng một ngôi nhà tạm bợ!” Khương Tử Nha bắt lấy tay ta.

Chao ôi, hôm nay nghe được tướng công phu quân của ta gọi ta hai tiếng nương tử ta chỉ muốn nhảy lên hoan hô mấy tiếng. Gương mặt ta hạnh phúc nắm lấy ta Khương Tử Nha:

“Tướng công, chúng ta mau đi thôi!”

“Được!” Khương Tử Nha mỉm cười dịu ta.

Thật đáng thương cho Tiểu Bạch chủ nhân của nó hoàn toàn bị ‘yêu nghiệt’ mê hoặc bỏ mặt nó cho hai gã phạm trần mất thịt thay phiên nhau hành hạ. Tiểu Bạch cắn răng âm thầm hạ quyết tâm khi nào lớn lên được truyền thừa nó nhất định sẽ cho hai gã này biết đắc tội với nó sẽ có hậu quả gì.

Để chuẩn bị xây một ngôi nhà tạm bợ chúng ta cần mua rất nhiều vật dụng cần thiết nên phải lượn lờ mấy vòng quanh chợ. Những tưởng mấy ngày nay không gặp yêu quái là êm xuôi mọi việc nhưng trời trong xanh không được bao lâu thì trong lúc mua hàng chúng ta lại phong phanh nghe được trấn Hạ Hòa này có yêu quái.

Điều đã giải thích được vì sao thị trấn này lại sầm uất đến thế, lý do đó là người dân lợi dụng ban ngày để mua bán trao đổi, bọn họ vào ban đêm đều đóng kín cửa đèn nhà ai người ấy sáng. Trấn Hạ Hòa hơn một năm nay không ai dám ra đường vào ban đêm, một người dân kể lại vào lúc câu chuyện mới bắt đầu còn có nhiều người không tin đi tìm hiểu mà chết oan uổng, từ đó đến nay cũng không có ai can đảm đi tìm hiểu nguyên nhân sự thật ra sao.

Tháng đầu tiên khi xảy ra sự việc đêm nào cũng có người chết oan, người thì chết bên vệ đường, kẻ thì chết gục trên bàn. Quan lại địa phương không thể tra ra nguyên nhân cái chết vì trên người nạn nhân hoàn toàn không hề bị thương. Sự việc xảy ra trầm trọng hơn mỗi ngày đều có người với cái chết tương tự. Dân chúng hoảng loạn, đồn thổi đủ mọi phiên bản. Phiên bản phụ nữ thì cho rằng trấn Hạ Hòa của họ có nữ yêu tác quái tác quái chuyên dụ dỗ đàn ông sau đó hút dương khí vì thế khi chết đi bọn nam nhân hoàn toàn không có vết thương. Phiên bản nam nhân thì cho rằng đó là một tên đại ma vương tu luyện ngàn năm chuyên đi hút linh hồn con người để nâng cao tu vi. Chính vì thế giá những thứ có thể trừ tà tăng lên gấp 10 lần vẫn có người mua sạch.

Chẳng biết là do những thứ bùa linh của mấy lão đạo sĩ có hiệu nghiệm hay do càng ngày càng có nhiều đạo sĩ, tăng nhân đắc đạo nghe thấy chuyện lạ nên tụ họp lại trấn Hạ Hòa nhằm truy lùng hung thủ gây nên mấy trăm vụ án mạng mà thời gian gần đây lũ yêu quái có vẻ như hạn chế “đạo chơi”. Tôi nghe xong lão bá bán bánh bao xì xảo bên tai khuyên tôi mau chóng tìm chỗ trú chân và không nên ra ngoài vào ban đêm thì cảm giác cả thân mình đang rung nhè nhẹ.

“Mợ kiếp, chạy tới đâu cũng có yêu quái là sao?” Tôi lẩm bẩm, không thể nào trách được vì đây là thế giới huyền huyền. Thật muốn hát vang bài hát... bước chân ra đường ta gặp yêu quái... Phải nhanh chóng đến quán trà nói với Khương Tử Nha cần mau đến bên Hiền Lương gì đó trước khi trời tối. Nghĩ là làm tôi ôm lấy một đồng vật dụng chạy đi tìm Khương Tử Nha.

Vừa bước chân vào quán trà Tiểu Muội đã nhanh chân chạy tới kéo tay tôi, Khương Tử Nha nhìn hành động ấy nhíu mày:

“Nương tử, mau đưa cho ta!” Khương Tử Nha đón lấy những thứ trên tay ta.

“Mã tỷ, Mã tỷ... muội nói cho tỷ biết một chuyện hết sức quan trọng...” Tiểu Muội kéo ta ngồi xuống ghế.

“Tiểu muội, Chiêu Đệ vừa mới đi mua nhiều đồ có việc gì để lát sau rồi nói!” Khương Tử Nha đặt chung trà vào tay ta. Ta xua tay tỏ vẻ không có việc gì nếu không tướng công nhà ta sẽ không vui ah. Khương Tử Nha vốn dĩ không muốn ta một mình ra ngoài mua đồ nhưng ta lại một mực khẳng định muốn tự mình đi mua.

Tiểu Muội không dám cãi lời im bật, ta biết bọn họ chắc hẳn đã nghe thấy câu chuyện xung quanh trấn Hạ Hòa này rồi. Khương Tử Nha đưa tay áo lên

lau nhẹ qua trán ta. Ta ngỡ ngàng, hôm nay đã là lần thứ hai ta có cảm giác Khương Tử Nha vừa mới ‘thay máu’ nên đổi tính. Mấy ngày nay Khương Tử Nha liên tục thể hiện tình cảm ấm áp với ta, còn không ngại ngần gọi ta hai tiếng ‘nuong tử’ thật ngọt ngào.

“Sư phụ, sư phụ...” Võ Cát từ xa chạy lại, trên mặt hân hoan rõ nét lo lắng cùng sợ hãi.

“Có chuyện gì vậy?” Khương Tử Nha mặt không cảm xúc nhìn Võ Cát.

“Sư phụ không xong rồi, chuyện lớn rồi!” Võ Cát ngồi xuống ghé cằm một ly trà vừa uống vừa nói.

“Ta biết chuyện con sắp nói rồi, không cần phải nói nữa đâu!” Khương Tử Nha nhẹ giọng, ánh mắt thì vẫn nhìn ta. Ta rung mình một cái

“Nuong Tử, phía đông trấn này yêu khí ngập tràn, e rằng lần này chúng ta khó mà sống yên ở đây được!” Khương Tử Nha kéo tay ta giọng nói không che được ôn nhu ấm áp. Ta há mồm lắc lắc đầu, mặc niệm trong lòng 1000 lần câu ‘hắn đã yêu ta, hắn đã yêu ta’

“Đúng đó, sư phụ, con nghe dân trong trấn nói...” Võ Cát vọt miệng

“Được rồi, lúc này ta và Tiểu Muội cũng có nghe mọi người xung quanh bàn tán” Khương Tử Nha quay đầu nhìn Võ Cát. Sau đó nhủ thầm:

“Đừng làm sư mẫu sợ!”

Quả không hổ danh là tướng công phu quân tốt của ta, thừa biết cho dù ta đối mặt với bọn yêu ma quỷ quái đánh chém chém nhưng bản năng của ta vẫn rất sợ những thứ có yếu tố huyền huyền. Đến thế giới này lâu rồi mà ta vẫn còn chưa thích ứng được với mấy thứ xuất thần nhập hóa đâu. Đều do đến đường cùng nên phản kháng, sự thật nghe đâu đó có yếu quái xuất hiện thì ta rất sợ. Từ lúc theo Khương Tử Nha đến nay bên người ta liên tục xuất hiện những thứ ‘không thể tưởng tượng’.

“Thiếp không sợ, chẳng phải có tướng công bên thiếp sao?” Ta mỉm cười, ôm lấy cánh tay Khương Tử Nha. Câu nói ấy thể hiện lòng tin tưởng của ta với tướng công nhà mình à lớn lao biết bao. Đó chính là xem tướng công là nhất. Ất hẳn Khương Tử Nha sẽ cảm động xiết bao và điểm số của ta trong mắt chàng ngày một tăng cao. Khi chạm đến một ngưỡng cửa nào đó chúng ta sẽ cùng nhau sinh bào bối. Phá tan kịch tình vốn có là Khương Tử Nha và Mã Chiêu Đệ trọn đời không thể có con.

Nhắc đến vấn đề con cái thì ta lại nảy sinh mấy cái ý nghĩ vớ vẩn. Vì sao Khương Tử Nha và Mã Chiêu Đệ lại không thể có con. Theo như Khương Tử Nha nói thì đó là do số trời, nhưng xét theo một khía cạnh khác đó chính là về mặt khoa học thời hiện đại mà nói thì nguyên nhân chẳng phải là do một trong hai chúng ta sao?

Ta vò đầu bứt tóc.

“Mã tỷ...”

“Sư mẫu...”

“Chiêu Đệ...”

Một bàn tay mềm mại véo véo mặt ta khiến mọi suy nghĩ của ta bị cắt đứt. Nhìn hung thủ mỉm cười điên đảo chúng sinh ta không thể tán dương tướng công nhà mình. Có ai biết được Khương Tử Nha đẹp trai đến thế kia chứ? Một người tu đạo có trứ danh thuật chưa hẳn đã có nét đẹp như tướng công nhà ta. Tướng công nhà ta chính là cực phẩm trong cực phẩm.

“Nàng nghĩ gì mà nhập tâm vậy?” Khương Tử Nha mỉm cười nâng hai hàng lông mày cong cong khiến gương mặt chàng đã đẹp càng thêm nét dễ thương đáng yêu.

“Thiếp, thiếp đang nghĩ chàng sẽ dừng lại nơi này thật lâu vì chuyện này...” Ta bẽn lẽn che giấu xấu hổ.

“Ài... Mã tỷ còn phải nói sao? Chúng ta đến đây là chờ Tây Bá Hạo Cơ Xương tới, muội nghĩ đường không nói xa cũng không phải dài còn một khoảng thời gian nữa ông ta mới có thể đến đây được!” Tiểu Muội cười tươi.

“Đúng đó, sẵn tiện sư phụ giúp dân chúng trừ hại...” Võ Cát vuốt vuốt Tiểu Bạch trong lòng lên tiếng.

“Mọi chuyện thế nào ta sẽ điều tra rõ ràng sau đó sẽ giúp mọi người. Vẫn chưa biết được là yêu quái làm hay con người mượn việc có yêu quái cư ngụ làm lá chắn để làm việc xấu!” Khương Tử Nha chớp mắt hai hàng mi cong vút khẽ rung. Ta nhìn thấy lại rơi vào hai chữ

Bạn đang đọc truyện *Đồng Nhân Phim Tân Băng Phong Thần: Tướng Công, Thiếp Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Chương 28

Khương Tử Nha chọn bến Hiền Lương làm nơi định cư tạm thời, với sức lực của chàng chẳng mấy chốc đã dựng xong ngôi nhà tranh gần bờ Hiền Lương. Cả một ngày chạy xuôi ngược thân thể bé nhỏ của ta cuối cùng cũng biết kêu gào. Cả cơ thể đều mỏi mệt.

“Tỷ phu pháp lực cao cường sao không vung tay hóa một cái ra ngay một ngôi nhà có phải chúng ta đỡ mệt hơn không?” Tiểu Muội hai tay xoa chân thờ phỉ phò không ra hơi.

“Muội chẳng biết gì cả, muốn dùng pháp lực hóa ra một ngôi nhà đủ 4 người như chúng ta vào ở thì rất phí sức!” Võ Cát cũng vội vàng ngồi xuống tranh luận với Tiểu Muội.

Ta tán thành với ý kiến của Võ Cát gật gật đầu. Dùng pháp lực sự thật là tùy mức độ mà mất sức nhiều hay ít khác nhau, không phải như trên phim nhân vật vung tay một cái là có thể hóa ra này nọ mà không hao tổn thứ gì.

Trời dần buông, màu đen u ám của đêm lại dần kéo đến. Chúng ta thu thập xong xuôi kéo nhau dùng cơm thì mưa to như trút nước. Khương Tử Nha im lặng nhìn trời mà không nói gì, ta cũng ngẩng đầu nhìn theo tầm mắt chàng. Chẳng thấy gì ngoài bầu trời đen kịt. Ta không phải là cao nhân như Khương Tử Nha nên khó mà đoán được chuyện gì sẽ xảy ra.

“Tướng công, cả ngày nay chàng cũng mệt mỏi rồi mau về phòng nghỉ ngơi đi thôi!” Ta kéo áo Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha cúi đầu nhìn ta không nói cũng không cười chỉ lẳng lặng nhìn như đang suy nghĩ điều gì đó. Chàng cứ cúi đầu còn ta thì cứ ngẩng đầu, ngẩng đến mỏi cổ vẫn không thấy Khương Tử Nha nói gì. Trong lòng ta gào thét

“Chiêu Đế, vì sao nàng lại gả cho ta?” Cũng may là Khương Tử Nha lên tiếng nếu không ta sẽ bạo phát mất. Giọng nói nhẹ nhàng ảm áp vang lên khiến con đau từ cái cổ đang mỏi nhừ của ta biến mất không dấu vết. Ta cúi đầu trong lòng liên tục tự hỏi:

“Là bởi vì... vì...” Ta ấp úng, không thể nói về trước ra được.

“Vì sao?” Khương Tử Nha bắt lấy vai ta, ta có cảm giác đôi bàn tay hắn đang siết nhẹ lên hai vai của mình.

“Là bởi vì lần đầu tiên gặp chàng ta đã bị chàng mê hoặc...” Ta ngẩng đầu nhìn Khương Tử Nha nở một nụ cười thật tươi, trong đôi mắt sáng lấp lánh.

Khương Tử Nha nghe xong nhướn mi sau đó đôi môi khẽ nhếch. Bàn tay đang bắt lấy đôi vai ta cũng buông lỏng sau đó chuyển sang cầm lấy tay ta:

“Chiêu Đế, thật xin lỗi nàng từ khi nàng lấy ta đến nay ta luôn lạnh nhạt với nàng... từ bây giờ ta hứa sẽ không như vậy nữa!”

Đình... dường như trong đầu ta vừa vang lên một âm thanh nhắc nhở... ta chớp mắt, lại chớp mắt. Khương Tử Nha hắn đang hứa hẹn, là lời hứa hẹn thật lòng. Ta đã thành công khiến đại Boss duy nhất có khả năng bảo vệ ta khỏi cái nơi yêu ma hỗn tạp ăn thịt người không nhà xương này yêu ta. Ta mừng rỡ ôm chầm lấy Khương Tử Nha.

“Nha Nha, chàng đã hứa nhất định phải giữ lời, thiếp không mong chàng nói yêu thiếp chỉ mong đời đời kiếp kiếp chàng chỉ có thiếp!”

Khương Tử Nha dường như cố nén cười, ta cảm nhận được đôi tay chàng ôm chặt lấy cơ thể nhỏ bé đang rung rẩy vì vui sướng của ta.

“Nàng thật tham lam!”

Cuộc đời ta đã bước sang trang mới kể từ đêm hôm đó, ta quyết tâm ôm chặt chân boss lớn cùng nhau xây dựng một gia đình hạnh phúc giữa đám yêu ma ngổn ngang.

Phân cách tuyến.....

Thật là rối rắm khi đi tới nơi nào cũng có yêu quái, ta ngồi trên giường tĩnh tu vứt bỏ hết mọi phiền muộn tiến vào thần thức yên tĩnh. Cảm nhận được một cỗ lực lượng lúc nóng lúc lạnh chạy khắp cơ thể. Cố gắng khống chế không cho nó chạy lung tung, ta cảm thấy mình vô cùng không có tiền đồ nếu cứ tiếp tục tay dấm chân đá bằng những thứ võ công mèo cào hay những thứ pháp thuật sơ cấp.

Tu vi của Khương Tử Nha tăng cao đột biến, mấy ngày gần đây hắn không sử dụng pháp thuật nhưng ta có thể cảm nhận được bước đi nhẹ nhàng cùng con người linh hoạt của hắn. Có lẽ tất cả nhờ vào Thiên Thư mà Nguyên Thủy Thiên Tôn đưa cho hắn. Trong Thiên Thư có rất nhiều bí tịch, pháp thuật thượng thừa thậm chí là thất truyền. Ta nhớ không lầm Thiên Thư còn là một cái ‘Google’ biết biến ra biến vào.

Đừng ngạc nhiên vì sao ta lại ví von như thế, cũng bởi vì cái gì chúng ta không biết hỏi Thiên Thư thì nó sẽ trả lời được ngay. Chẳng khác nào lúc ta ở thế kỷ 21 hiện đại hay tra Google. Chỉ cần Khương Tử Nha hô to hai chữ “Thiên Thư” thì nó lập tức xuất hiện, muốn mang người đi nó cũng tiện dãi mang đi tuốt. Quả là vạn năng, còn vạn năng hơn cả ‘anh Google’. Thiên Thư chính là sách cổ của trời, rơi vào tay Khương Tử Nha quả là vô cùng có lợi cho tướng công nhà ta.

Ta thu lại thần thức, điều tức hơi thở cảm nhận được vết nứt thời không trên người càng lúc càng rộng lớn. Ta cũng không biết nó có gọi là vết nứt thời không hay không nhưng mỗi khi nghĩ về nó thì có một lực lượng mạnh mẽ cuốn ta vào một nơi xa lạ. Nơi đó chỉ có núi và tuyết. Tuyết rơi dày đặc, lạnh đến cứng cả người.

Ta phát hiện ra điều ấy vào lúc 10 tuổi, rất rất muốn quay lại hiện đại. Ta không ngừng suy nghĩ muốn thoát khỏi nơi này. Thế là bản thân bị hút vào một nơi xa lạ bụi tuyết mù mịt mờ ảo cả một vùng, mắt thường không nhìn thấy được chân trời.

“Sư mẫu, sư mẫu...” Tiếng Võ Cát gõ cửa khiến ta thoát khỏi hồi tưởng. Ta bước xuống giường vội vã mang giày vào sau đó tiến tới mở cửa.

“Có việc gì mà người vội vàng thế?”

“Sư...sư...mẫu...sư phụ đã điều tra ra kẻ nào đang tác quái tác quái ở trấn này rồi!” Võ Cát vỗ vỗ ngực vì chạy quá nhanh vừa nói vừa điều khí.

“Ah, mau dẫn ta tới đó!” Ta mừng rỡ bước ra thuận tay đóng cửa phòng lại.

Võ Cát theo sau liên tục không ngừng ngăn cản ta.

“Không được đâu sư mẫu, con yêu quái này không phải yêu quái bình thường, sư phụ nói tu vi của nó cao cường không cho sư mẫu lộ diện. Nếu người biết con nói với sư mẫu ắt hẳn sẽ xử phạt con!”

“Tu vi cao là cao bao nhiêu?” Ta đã đi ra sân ngoài không quay đầu hỏi Võ Cát.

“Hon 600 năm rồi! Và lại nó hiện tại là vợ của huyện lệnh đại nhân! Sư mẫu đừng đi mà!!!!!!” Võ Cát kéo tay ta.

“Ây da, người mau buông tay. Mau nói cho ta biết tướng công ta hiện giờ đang ở đâu?” Sự việc hấp dẫn như thế sao có thể thiếu phần ta, nhân tiện xem tu vi của bản thân có nâng lên được tí nào hay không. Có Khương Tử Nha bên cạnh ta sẽ không gặp nguy hiểm.

“Mà tại sao Nha Nha biết phu nhân huyện lệnh là yêu quái?” Ta vừa đi vừa lăm bắm đủ người bên cạnh là Võ Cát nghe thấy.

“Là do phủ đệ của huyện lệnh yêu khí ngập trời nên sư phụ mới vào đó và biết được. Mấy ngày nay con và sư phụ đã âm thầm điều tra!” Võ Cát hùng hổ tuyên bố, như đang khoe khoan công lao của mình.

Phân cách tuyến...

Phủ huyện lệnh...

Ta đứng trước phủ đệ xa hoa lác đầu nhè nhẹ, trấn Hạ Hòa nằm dưới quyền cai trị của huyện lệnh An Thúc Nguyên. Hẳn là một tên tham quan có tiếng, thường xuyên cường đoạt con gái nhà lành cho đến nay trong phủ đệ của hắn đã có hơn 20 vị tiểu thiếp. Nghe đâu phu nhân của hắn vừa mới bị tiểu thiếp thứ 19 làm cho tức đến liệt hỏa công tâm vừa thăng thiên cách đây không lâu. Ấy vậy mà chưa đầy một tháng hắn đã rước vào cửa thê thiếp thứ 22 và người thiếp này cũng là ngọn nguồn của sự việc.

Từ khi Diêu Tổ Lan – thiếp thất 22 của An Thúc Nguyên bước vào cửa thì dân chúng của sáu trấn xung quanh lâm vào cảnh khốn cùng hơn bao giờ hết. Ban đêm mọi người không dám ra đường, mọi giao dịch mua bán đều cố gắng thực hiện vào ban ngày. Ta kéo Võ Cát tiến vào cánh cửa to có hai chữ An phủ. Hai tên gác cổng ngoác nhìn ta không kịp nói gì.

“Sư mẫu, xem ra nhan sắc của sư mẫu có thể sánh ngang Đát Kỷ rồi đó!” Võ Cát xoắn xuýt trước mặt ta, hai gò má cong lên cười híp mắt. Ta liếc hắn một cái, đưa tay vỗ đầu hắn:

“Nói gì đó, nhan sắc của sư mẫu người Đát Kỷ làm sao sánh bằng?”

“Này, hai người kia mau đứng lại...” Chúng ta vào sâu trong đình viện An phủ bỗng nghe có tiếng gọi từ phía sau. Từng trận bước chân dồn dập tiến tới gần.

“Ha ha...sư mẫu, người xem chúng ta đã vào tới đình viện rồi bọn nô tài mới ngẩng ra ha ha...” Võ Cát ôm bụng cười.

“Nhị vị xin dừng bước, tự tiện đột nhập vào phủ đệ của huyện lệnh là tội không thể tha!” Một tên nam nhân mặc đồ thư sinh tiến lên nhìn ta ánh mắt tìm tòi nghiền cứu như có như không híp lại.

“Tiên sinh, ta là nương tử của Khương Tử Nha ta đến đây để tìm tướng công của ta lúc nãy có chút đường đột mong tiên sinh tha lỗi!” Ta mỉm cười đứng điệu thực nữ dịu dàng đưa ánh mắt không chút tạp chất nhìn hắn.

An Luật đưa ánh mắt chiêm ngưỡng cùng dò xét nhìn nữ nhân trước mặt. Quả là sắc nước hương trời, sống hơn 40 năm hắn chưa từng thấy qua nữ tử xinh đẹp đến thế. Xinh đẹp hơn cả tiểu thiếp mà huyện lệnh khó khăn lắm mới đoạt được từ tay tên thư sinh nghèo hèn ở trấn bên. Vậy mà nàng ta lại là thê tử của gã đạo sĩ Khương Tử Nha. Khương Tử Nha đã có vẻ bề ngoài kinh diễm thê tử của hắn cũng không kém. Nếu như huyện lệnh có được nữ tử này thì vinh hoa phú quý cả đời này của An Luật hẳn mấy đời con cháu cũng tiêu xài không hết. Nghĩ đến đó An Luật lên nhúng nhường mấy phần nhẹ giọng lên tiếng.

“Hóa ra cô nương là thê tử của Khương đạo sĩ, ta là quản gia An phủ An Luật. Nếu cô nương là người của Khương đạo sĩ vậy xin mời cô nương theo tại hạ!”

Nhìn nụ cười của An Luật ta có dự cảm không lành, đôi mắt nhìn người của ta không biết từ bao giờ tỷ lệ chính xác tăng lên đột biến, có lẽ tăng theo tu vi của ta chăng. Ta ngửi được mùi nguy hiểm len lỏi trong không khí. Hít sâu một hơi ta mỉm cười:

“Tướng công ta đang ở đâu, phiền ngài dẫn ta đi gặp chàng!”

“Sư mẫu...” Võ Cát kéo tay ta chần chừ, hai mắt nhìn lại. Ta nhìn Võ Cát nhẹ lắc đầu. Thấy thế hắn cũng bỏ tay ra cúi đầu theo phía sau ta.

Ta và Võ Cát theo An Luật từ từ tiến hết ngõ này tới ngõ kia, ta liên tục nhìn xung quanh cứ y như mình vừa đi vào mê cung, một bước lại một bước. Hai mắt ta không ngừng đánh giá xung quanh từng tầng đá cho đến vị trí khóm hoa, nhành trúc. Không nghi ngờ gì đây chính là ‘Mê hồn ảo ảnh trận’. Sư phụ ta là người tinh thông rất nhiều loại trận pháp và ta là một đệ tử giỏi luôn không phụ lòng ông nên có rất nhiều trận pháp ta thuộc nằm lòng trong đó có ‘Mê hồn ảo ảnh trận’ một loại trận pháp độc ác nhất đối với con người chính nghĩa.

Vì sao ‘Mê hồn ảo ảnh trận’ lại độc ác? Ta còn nhớ rất rõ lời sư phụ nói khi ta bước vào giai đoạn đầu học trận pháp. ‘Mê hồn ảo ảnh trận’ một khi bước vào sẽ rơi vào trận trong trận, muốn phá giải nó chúng ta phải phá giải từng trận pháp nhỏ bên trong. Đó chính là tứ trận hình thành ảo giác bị, phần, thương, tham. Trận ‘bị’ khiến ta lâm vào cảm giác đau khổ chỉ muốn chết đi khi chúng ta muốn chết thì lúc đó ảo cảnh cứ xoay vòng làm thần trí ta không ổn định đứng giữa cái muốn chết không được mà muốn sống thì rất chóng mặt hả hả nghe ra thật tức cười nhưng sự thật là xoay vòng gây ra hoa mắt tê dại cả người. Trận ‘phần’ gọi lại những ký ức khiến người lâm trận tức giận đến mức muốn hóa ma. Trận ‘thương’ xuất hiện năng lực từ phía gây sát thương cho ta, cảm giác đau đớn lan tràn khắp châu thân. Trận cuối cùng là ‘tham’, trận này mạnh nhất trong bốn trận. Nảy sinh ảo giác về những gì chúng ta mong ước, có thể là tiền tài, địa vị, con người...

Thật rất dễ phá giải khi người lâm trận là người lục căn thanh tịnh và người có tu vi cao cường biết khống chế năng lực phá trận. Ngược lại nếu không phá được ‘Mê hồn ảo ảnh trận’ tức trong vòng 12 tiếng không thoát khỏi trận thì trận sẽ tự rút lui và biến mất nhưng đổi lại người lâm trận sẽ mất đi những linh hồn mang tính chính đạo. Đó chính là mất đi những thứ quý giá đối với một con người: lòng thương yêu, tình cảm chân thật, vị tha, bao dung, nhân nghĩa. Ngược lại sẽ giữ lại và tăng cao dục niệm, sát tâm. Nam biến thành háo sắc cuồng ngạo, nữ biến thành dâm dăng, lăng lo.

“Phu nhân, tướng công của cô thật sự rất giỏi. Huyện lệnh chúng ta đã đăng báo cáo suốt ba tháng trời nhưng vẫn không tìm được người chữa được bệnh cho các vị phu nhân của lão gia. Vậy mà Khương đạo sĩ lại có thể chữa được!” An Luật vừa dẫn đường vừa vờ tán gẫu với ta. Thật ra hắn đang cố tình đánh lạc sự chú ý của ta.

Ta đã nghe Võ Cát kể lại đầu đuôi sự tình. Là do Khương Tử Nha thấy báo cáo của huyện đường đang tìm đạo sĩ trừ tà cho phù đệ nên có thể thuận lợi mượn cơ tiến vào phủ đệ, quả là cơ hội trời cho vì Khương Tử Nha đang muốn tiến vào phủ huyện lệnh truy lùng yêu quái.

“Vậy sao? Chẳng hay các vị phu nhân đã mắc phải bệnh gì mà nghiêm trọng đến thế?” Ta mỉm cười lên quan sát xung quanh tránh tầm mắt An Luật.

“Ài... phu nhân không biết đó thôi. Hơn hai tháng gần đây các vị phu nhân huyện lệnh lần lượt nổi điên nói rằng nhìn thấy xà yêu, người thì thần trí bất minh người thì suốt ngày thờ thần rồi lại làm những hành động không giống người thường. Thế nên huyện lệnh cho rằng mấy vị phu nhân bị trúng tà. Có lẽ có kẻ căm ghét ngài ấy nên dùng tà thuật với mấy vị phu nhân!” An Luật lắc đầu, thờ dãi.

“Có chuyện như thế nữa à, nghe qua thật đáng sợ!” Ta vờ rung mình bước hụt chân.

“Ài... phu nhân cẩn thận, cô phải chú ý đi theo tôi. Đừng bước lung tung mấy khóm hoa đỏ do lão gia trồng. Chúng có độc đấy!” An Luật hốt hoảng.

“Sư mẫu, người không sao chứ?” Võ Cát lo lắng định tiến lên kéo ta nhưng ta xua tay:

“Ta không sao!” Trong lòng ta thầm rửa An Luật ngàn lần.

“An gia sư, phủ đệ của các người tại sao lại đặt nhiều đá như thế? Còn mấy loài hoa có độc sao lại trồng lung tung trên đường đi như vậy?” Võ Cát dường như đã thay ta hỏi mấy câu có lý.

“À, là do sở thích của lão gia!” An Luật im lặng mấy giây sau đó lên tiếng đáp.

“À... huyện lệnh đại nhân quả là có sở thích khác người! Mấy khóm hoa này nhìn thật xấu xí!” Võ Cát hắn thấy đá có gì mà đẹp, sao lại bê ra đặt lung tung khắp sân, rồi khắp nơi trong đình viện. Hoa thì xấu kinh khủng. Ta âm thầm bĩu môi.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Nhân Phim Tân Bảng Phong Thần: Tướng Công, Thiếp Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chương 29

An Luật dẫn ta tiến vào một đình viện, hắn tỏ vẻ rất căng kinh khiến Võ Cát cảm thấy rất vui sướng mà không hề hay biết nguy hiểm sắp đến gần. An Luật hướng ta mỉm cười nồng hậu:

“Khương phu nhân, tiểu nhân nếu tiếp đón không chu đáo mong phu nhân lượng thứ!”

“Đâu có, đâu có từ lúc ta tiến vào đến bây giờ tiên sinh luôn chu đáo đấy chứ!” Ta bật cười xua tay, chu đáo đến nỗi lo lắng từng bước chân sợ ta bước nhầm nữa là.

“Ha ha Khương phu nhân quả là xinh đẹp lại vui tính!” An Luật cũng bật cười phẩy phẩy tay áo. Gương mặt trung niên của hắn khi cười có thể thấy được nếp nhăn trên khoé mắt. Quả là một lão hồ ly chính hiệu, dù về ngoài có thể hiện nho nhã như thế nào đi nữa cũng không thể che giấu khí chất xấu xa toát ra từ người hắn ta.

“An tiên sinh tướng công ta đang ở đâu? Bây giờ chúng ta có thể gặp chàng chứ?” Ta thu lại nụ cười bày ra gương mặt lo lắng.

“Nhanh thôi, Khương phu nhân cứ ngồi ở đình viện này lão phu sẽ đi thông báo với đại nhân ngay!” An Luật hai mắt mở to hưng phấn nói.

“VẬY còn chờ gì nữa ông mau đi tìm đại nhân nhà ông đi!” Võ Cát mở miệng phá tan cục diện.

“Ah... được, vậy hai vị chịu khó chờ ta một lát, ta đi đây!” An Luật vừa nói đã bước chân ra đình viện. Ta nhìn theo bóng hắn khuất sau hông non bộ khẽ híp mắt lăm vào trầm tư.

“Mê hồn ảo ảnh trận” ở nơi này không chỉ bố trí rải rác xung quanh cả phủ đệ mà còn bố trí khắp nơi trong hậu viện. Không may là trước mặt ta có thể thấy được một dãy phòng mà trước cửa chúng dày đặc trận pháp. Nếu ta đoán không nhầm những căn phòng đó dành cho “khách quý” của An Thúc Nguyên, những vị khách không nghe theo chủ nhà. Điều quan trọng hiện tại phải tìm cách phá giá trận pháp đã được giảng. Cuối cùng là ai đã dàn trận kia chứ? Là à yêu nữ kia hay sao?

“Sư mẫu, người nghĩ gì mà nhập tâm vậy?” Võ Cát đưa tay lay lay vai ta.

“Ày, người không có việc gì tự dưng đụng ta làm gì, hết cả hồn!” Ta giờ chân đạp Võ Cát.

“Oan cho con quá sư mẫu, con thấy đột nhiên người ngồi im không nhút nhích làm con rất sợ hãi, con tưởng sư mẫu vừa bước vào đây đã bị trúng tà!” Võ Cát bật dậy ôm lấy chân mình.

“Người mới bị trúng tà, hừ, ta ngồi im là ta đang tĩnh tâm suy nghĩ. Khi nào ta nhảy tung tung khi đó mới có vấn đề về tâm thần!” Ta bật dậy đạp hắn thêm mấy cái.

“Aizz aizz sư mẫu tha cho con...” Võ Cát ai oán nhảy lung tung như một con khỉ né trái né phải.

An Thúc Nguyên cùng Khương Từ Nha bàn về bệnh tình của các vị phu nhân hắn thì quân gia An Luật tiến vào đại sảnh. Hắn nhìn Khương Từ Nha một cái rồi quay sang An Thúc Nguyên.

“Đại nhân, bên ngoài có một cô gái dẫn theo một nam tử nói muốn gặp Khương tiên sinh. Nàng ta nói nàng ta là thê tử của Khương tiên sinh!”

“Thê tử của Khương đạo sĩ?” An Thúc Nguyên nhướn mày sau đó quay qua Khương Từ Nha vẫn còn đang có vẻ thần bất do kỷ.

Hắn đã dặn Võ Cát không cho nàng biết tránh cho nàng tới đây vậy mà Võ Cát vẫn làm trái, xem ra Khương Từ Nha hắn cần phải chỉnh đốn lại môn quy nên cho Võ Cát biết cái lệnh sư phụ sẽ có hình phạt gì.

“Khương tiên sinh ngài... ngài có thể từ sao?” An Thúc Nguyên kinh ngạc nhìn Khương Từ Nha như thể phát hiện ngọc vàng của vua đặt trên miệng núi lửa.

Khương Từ Nha nhìn An Thúc Nguyên nhẹ nhàng nở nụ cười:

“An huyện lệnh, chẳng lẽ ngài không biết thần tiên cũng có thể cưới vợ?”

An Thúc Nguyên lông mày giật giật, bật cười gương mặt có vẻ đã hiểu ra.

“VẬY mà bắt lâu nay ta cứ ngỡ thần tiên... ha ha ha... An Luật nào mau dẫn bốn đại nhân đi diện kiến Khương phu nhân!” An Thúc Nguyên ngồi dậy hướng An Luật bật cười, hắn rất muốn biết phu nhân của đạo sĩ sẽ có bộ dáng như thế nào. An Thúc Nguyên xoay đầu nhìn Khương Từ Nha:

“Khương tiên sinh, chúng ta mau đi thôi đừng để phu nhân ngài phải chờ lâu!”

Hơn ai hết Khương Từ Nha lúc này chỉ muốn bay ra ngoài xem nha đầu kia đang giờ trò gì lại không chịu nghe lời dặn dò lại chạy đến nơi này, lòng người khó đoán, từ khi hắn diện kiến An huyện lệnh này hắn đã nhìn ra được An huyện lệnh tuyệt đối là một con người không tầm thường. Hắn phải nhanh chóng đưa tiểu thê tử của mình ra khỏi đây ngay lập tức. An Thúc Nguyên chính là một kẻ háo sắc sánh ngang không thua gì Trụ Vương. Khương Từ Nha nhẹ nhàng ngồi dậy, mỉm cười:

“Được, mong rằng đại nhân không chê tiện nội phiền phức!”

“Ha ha, không có đâu tiên sinh. Ta sẽ tận lực chiếu cố phu nhân như đôi đũa với ngài vậy! Chúng ta đi thôi!” An Thúc Nguyên cười to.

Đình viện...

“Sư mẫu người nghiên cứu này giờ đã nghiên cứu ra được thứ gì chưa?” Võ Cát hai tay chống cằm miệng nhai hạt ngòm ngòam mấy loại bánh trên bàn nhìn ta.

Ta liếc nhẹ thể hiện thái độ bất mãn vì đã bị làm phiền tiếp tục nhắm mắt chuẩn bị đi vào thần thức xem truyền thừa của sư phụ thì thấp thoáng nghe thấy tiếng bước chân từ xa. Ta lắng tai nghe kỹ thăm đoán có lẽ là tướng công Nha Nha của ta đang đi tới. Ta không thể nghe ra tiếng bước chân thanh thoát của chàng nhưng những có thể nghe thấy những bước chân của kẻ phạm phu tục tử. Có hai người trong số đó là quân gia An Luật, người còn lại bước chân trầm ổn, nghe ra là kẻ có đạo hạnh.

“Kẻ có đạo hạnh? Chẳng lẽ là phu nhân mới cưới của huyện lệnh, nhưng lực bước chân thì đó là nam tử!” Ta lăm bằm, thật kỳ lạ chẳng lẽ trong phủ này có rất nhiều yêu quái trú ngụ?

“Ah...sư phụ, con ở đây!” Vô Cát đột nhiên bật dậy vẫy tay liên tục sau đó quay đầu hướng ta hô to “Sư mẫu, sư phụ tới rồi!”

Ta đứng dậy xoay người, lúc ấy gương mặt đứng chất không cảm xúc của Khương Tử Nha đập vào mắt ta, ta rung mình vội vàng bay tới nhào vào trong chàng, giọng nói ngọt ngào ra sức lấy lòng:

“Ai nha, tướng công phu quân thiếp thật sự rất nhớ chàng. Thiếp không thể xa chàng dù chỉ một khắc chàng mang người ta đi cùng đi mà, người ta sẽ không cản trở việc chàng bắt yêu trừ ma!”

Khương Tử Nha cả người bỗng chốc tê dại vì nữ nhân đang cố gắng lấy lòng mà dụi dụi rồi cọ cọ trong lồng ngực mình. Hắn cố lấy lại cảm xúc thăm mắng mình dạo gần đây tu vi giảm sút không thể khống chế mấy loại cảm xúc thất tình lục dục lại để chúng thường xuyên quấy rối lục căn thanh tịnh. Nhìn An Thúc Nguyên bên cạnh vẻ mặt như mất hồn nhìn nương tử của hắn, hai mi hắn nhú lại trong tâm đầy lo lắng dù biết mình hoàn toàn có khả năng bảo vệ được nàng nhưng chỉ cần ánh mắt nam nhân khác nhìn nàng tâm Khương Tử Nha như muốn hắc hóa. Điều này trước kia hoàn toàn không xảy ra. Khương Tử Nha nhẹ nhàng đưa tay khẽ vỗ về thê tử, giọng nói có chút ý cười:

“Tốt, ngoan nào, nàng khiến huyện lệnh đại nhân chê cười kia!”

“Ah, ta quên mất, huyện lệnh đại nhân!” Ta bật dậy từ trong lòng Khương Tử Nha mắt còn long lanh vì diễn trò, vội vã nhìn bên phải chàng. Một nam nhân cao to ước chừng hơn 30 tuổi đang nhìn ta thần thờ, ngũ quan hắn so với người bình thường khá anh tuấn. Ta đưa tay chỉ hắn, đầu xoay về phía Khương Tử Nha.

“Tướng công, đây là huyện lệnh đại nhân sao?”

“Đúng vậy, nàng mau bái kiến huyện lệnh đại nhân đi!” Khương Tử Nha mỉm cười nhưng trong đôi mắt khóe sáng.

“Mã Chiêu Đệ bái kiến huyện lệnh đại nhân!” Ta nhẹ giọng khẽ cúi nhẹ đầu, hiện giờ chúng ta chỉ là thứ dân bình thường đương nhiên đối với các bậc quan phụ mẫu dù nhỏ hay lớn đều phải hành cái lễ dân thường này.

“Đại nhân... đại nhân, Khương phu nhân ra mắt ngài kia!” An Luật thấy An Thúc Nguyên không nói gì chỉ biết đứng yên nhìn thê tử người ta nên đã dùng tay đẩy An Thúc Nguyên mấy cái. Thật là luống cuống, hắn biết An Thúc Nguyên sẽ có cái loại phản ứng này mà. Chỉ trách nương tử của Khương Tử Nha quá xinh đẹp.

“Ah, Khương phu nhân miễn lễ!” An Thúc Nguyên giật mình bừng tỉnh giấc nhưng đôi mắt vẫn không rời bóng dáng yêu kiều trước mặt, trong đôi mắt hắn lóe lên từng tia sáng phức tạp. Sau khi trải qua mấy giây nhanh chóng suy nghĩ An Thúc Nguyên nở một nụ cười hiền hòa của bậc quan phụ mẫu thương dân như con đối với hai vị khách quý trước mặt:

“Khương tiên sinh, Khương phu nhân đã vất vả đến đây chỉ mong được ở bên cạnh ngài đã vậy chỉ bằng ngài cứ để nàng ấy ở lại phủ cùng ngài. Ta hứa sẽ bảo đảm an toàn cho Khương phu nhân! Ngài có thể yên tâm!”

Vất vả cái gì chứ, ta thật muốn hét lên với hắn ‘Không hề, không hề, nhà chúng ta ở gần đây thôi!’

Khương Tử Nha liếc mắt sang nhìn An Thúc Nguyên rồi đưa mắt nhìn ta như muốn nói “Nàng được lắm, về biết tay ta!” Ta tỏ vẻ sợ hãi nhanh chóng cụp mắt, quyết tâm ăn bám tới cùng không nói gì ôm lấy cánh tay hắn. Khương Tử Nha cúi đầu nhìn ta, ta lại không dám nhìn hắn, mắt chạm mắt ta lại cúi đầu. Sau đó giọng nói ôn nhu triệu lần như một của Khương Tử Nha vang lên:

“Nếu đại nhân không chê nàng phiền phức vậy tại hạ xin phép ngài để nàng lưu lại!” Khương Tử Nha mỉm cười rồi quay sang Vô Cát.

“Vô Cát, con quay về!”

“Sư phụ,...con...” Vô Cát định nói câu con muốn ở lại giúp người nhưng Khương Tử Nha nhanh chóng cướp lời:

“Đừng để Tiểu Muội ở một mình!”

“Vô Cát huynh đệ đừng lo nơi này là phủ huyện lệnh, ta đảm bảo sẽ lo lắng chu toàn cho nhị vị đây. Hơn nữa Khương tiên sinh còn là người có thể giúp ta xua đuổi tà ma ta nhất định sẽ chiếu cố ngài ấy thật tốt!” An Thúc Nguyên nhìn Vô Cát cho hắn một nụ cười thật tươi nhằm cam đoan sự đảm bảo của mình với ý chỉ muốn mau mau tống Vô Cát đi, thêm một người càng vườn tay vườn chân.

“Vậy con về trước, hai người nhớ bảo trọng!” Nói đoạn hắn không cam lòng xoay người. Khương Tử Nha bắt chợt tiếng lên phía trước dường như muốn nói gì đó nhưng đã bị tiếng la to của An Luật đánh gãy.

“Vô Cát huynh đệ, chờ ta, ta tiễn ngươi!”

An Luật hấp tấp như thế chỉ vì muốn tự mình đưa Võ Cát ra khỏi nơi này, sợ Võ Cát rơi vào trận pháp. Thì ra Khương Tử Nha là muốn mở miệng nhờ An Luật tiễn Võ Cát. Tu vi của ta thấp hơn Khương Tử Nha còn nhìn ra được ‘Mê hồn ảo ảnh trận’ chẳng lẽ Khương Tử Nha lại nhìn không ra sao.

Phân cách tuyến...

Vừa vào tới phòng mà An Luật chuẩn bị ta đã ngã nhào ra giường đưa mắt nhìn lên trần nhà nhỏ giọng nói với kẻ đang ung dung tự tại ngồi ở bàn đối diện:

“Nha Nha, chàng đã nhìn ra tất cả có phải không? Bao gồm cả con người thật sự của An Luật?”

“Đúng vậy, nàng không nên đi lung tung. Thời thời khắc khắc phải bên cạnh ta!” Khương Tử Nha rút một chung trà tiến tới gần ta.

“Ah, vậy lúc chàng tắm thiếp cũng phải đứng bên cạnh à?” Ta bật dậy mỉm cười nháy mắt với Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha đỏ mặt vội vã quay đi, giọng nói lúng túng: “Nếu được như vậy cũng tốt tránh cho nàng thừa lúc không có ta lại chạy lung tung!”

“Hả?????” Ta kéo dài giọng, trong lòng không biết phải nói gì tiếp theo, chuyện này khiến ta quá sốc. Một người thù thân như ngọc Khương tiên sinh hôm nay lại rù rê ta tắm chung. Chỉ cần nghĩ tới thôi máu mũi của ta cũng sắp trào ra, ta vội lắc đầu mấy cái.

“Nha Nha, tướng công, phu quân thân ái chàng đã quyết định phá bỏ tấm thân ngọc ngà của mình rồi sao?”

“Chiêu Đề, không được nghịch, ta chỉ đang lo lắng cho an nguy của nàng. An Thúc Nguyên không phải là kẻ đơn giản, hắn tu luyện ma đạo, ta nghĩ ngờ hắn sai khiến đám yêu ma gây hại cho dân làng, hút đi nguyên dương sau đó về cống nạp cho hắn nâng cao tu vi!” Khương Tử Nha quay về trên ghế, hai má phớt đỏ ngượng ngùng nói.

“Nha Nha, chàng nói đi đâu vậy lạc đề rồi, lúc này chúng ta đang nói đến việc...” ta đặc ý cố tình ngắt quãng.

“Chẳng phải ban đầu chúng ta đang bàn về An Thúc Nguyên sao? Là nàng lạc đề trước!” Khương Tử Nha nâng chung trà lên tào nhả hớp một ngụm.

“Thiếp mặc kệ, nếu chàng không cho thiếp sớm muộn gì thiếp cũng cưỡng bức chàng đó!” Ta bật dậy dậm chân hai tay chống hông. Đã đùa phải đùa cho tới nhìn Khương Tử Nha rồi rầm thật lòng ta thấy thích làm sao, đây vốn là tính cách Mã Chiêu Đề bản gốc. Giờ đây ta đang cố gắng tái diễn nó. Chỉ thấy bàn tay Khương Tử Nha rung lên, chung trà vừa mới đặt xuống bàn lặn lông lốc. Khương Tử Nha bối rối bắt lấy nó đặt lại ngay ngắn, sau đó hắn bật dậy quay người ra cửa. Thấy hành động liên tiếp của hắn như thế ta vô cùng vui sướng:

“Tướng công chàng định đi đâu đấy, chàng muốn bỏ thiếp ở lại đây một mình sao?” Muốn chạy à, đâu có dễ, chờ ngươi ở lại sanh cục cùng với ta.

“Chiêu Đề, ta thấy phòng này nóng quá muốn ra ngoài một lát cho thoáng nhân tiện xem xét tình hình!” Khương Tử Nha rung giọng nói mà không quay đầu nhìn ta.

“Không được, lúc này chàng vừa nói thiếp không thể rời xa chàng thời thời khắc khắc kia mà. Nếu chàng đi lữ yêu ma tập trung lại bắt thiếp đi thì sao? Thiếp thấy, An huyện lệnh có ý đồ không tốt với thiếp.....” Ta rụt rè về mặt lo lắng mà len lén đưa mắt nhìn biểu hiện của Khương Tử Nha. Quả nhiên nghe đến đó sắc mặt hắn đanh lại, sa sầm. Trong lòng ta hí hửng, tiến tới kéo áo hắn: “Tướng công...Nha Nha.....”

“Được rồi, ta sẽ không đi!”

“Ah, tốt quá! Chàng nói rất đúng nha, phòng này rất nóng. Thiếp phải gọi người mang nước vào. Bây giờ thiếp muốn tắm! Tướng công ah, lát nữa chàng phải ngồi cạnh lúc thiếp tắm đó, người ta thực sự rất sợ hãi!” Ta vờn vai hít một hơi.

Khương Tử Nha:..... Đờ người, sét đánh giữa trời quang, tấm thân khó bảo toàn. Quả là họa từ miệng mà ra!

Bạn đang đọc truyện *Đồng Nhân Phim Tân Bảng Phong Thần: Tướng Công, Thiếp Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chương 30

Phân cách tuyến...

Chuyện nhỏ về tắm rửa tuyệt đối không thể bỏ qua nếu muốn tạo bão bối. Nghĩ đến cục cựa sau này của ta ta đã bắt đầu thấy hưng phấn. Quyết tâm kéo gần khoảng cách giữa ta và Khương Tử Nha lại. Khương Tử Nha vẫn ngồi yên lặng trước bàn bồng ngẩng đầu nhìn ta:

“Nàng đến đây có lẽ mất một khoảng thời gian mới có thể trở về, nàng không nhớ Tiểu Bạch sao?”

“Há? Tiểu Bạch?” Ta mở to mắt nhìn Khương Tử Nha, hấn lại muốn trốn tránh vấn đề.

“Đúng vậy, bình thường nó dính nằng thật chặt sau hôm nay lại không bám theo nằng?” Khương Tử Nha ngồi dậy tiến tới gần ta đưa tay cời ngoại bào.

“Sáng nay nó bị Tiểu Muội dụ dỗ đi dạo chợ vẫn chưa về là thiếp lên nó mà đi!” Ta nhìn hành động của Khương Tử Nha chớp chớp mắt không rời.

Bên ngoài bỗng có tiếng gõ cửa sau đó là tiếng nói nha hoàn vọng vào “Nhị vị nước và bồn gỗ đã chuẩn bị xong!”

Ta mừng rỡ chạy ra mở cửa cho bọn nha hoàn khiêng thùng gỗ vào. Nhưng họ vừa bước vào ta lại nhớ ra Khương Tử Nha đang thoát y bên trong nên hướng mấy nha hoàn khoát tay “Các người cứ để đây ta tự mang vào!”

“Nhưng phu nhân chúng rất nặng!” Đám nha hoàn lên tiếng.

“Không sao, các người mau lui ra tự ta làm được!” Ta mỉm cười nhanh tay đẩy họ ra ngoài.

Làm sao ta có thể để các người trông thấy vẻ mỹ mạo của tướng công nhà ta được chứ. Cái tên Khương Tử Nha kia lúc này chẳng nói gì bây giờ lại chủ động cời quần áo, nước còn chưa kịp mang vào. Ta vung tay thu lấy dục thùng vào thần thức xoay người đi vào trong.

“Nằng tắm đi ta ngồi đây được rồi!” Khương Tử Nha ngồi trên giường nhìn ta lời nói có chút bối rối gương mặt thẹn thùng.

“Không được chàng ngồi đó quá xa, nhờ đâu có ai xông vào chàng không kịp phản ứng thì sao?” Ta chu môi bộ dáng làm nũng có thừa, cố gắng dụ dỗ.

“Ta sẽ không, ta sẽ thật chú ý!” Khương Tử Nha dùng ánh mắt kiên định nhìn ta.

“Không được chàng phải ngồi cạnh thiếp, mau mang ghế lại đây!” Ta đưa tay thoát y chẳng mấy chốc đã sạch trơn không còn sót thứ gì sau đó nhảy ngay vào thùng.

“Chiêu Đề, nằng vẫn chưa cho nước vào!” Khương Tử Nha nhắc nhở.

“Phải há, thiếp quên mất tướng công chàng tới giúp thiếp pha nước đổ vào đi!” Ta gác đôi chân thon thả của mình lên thành bồn, nhẹ nhàng lắc lắc bàn chân nhỏ xinh.

“Ta làm...” Khương Tử Nha vốn định nói hấn làm sao có thể giúp nằng thì chợt nhớ ra hấn chính là phu quân của nằng còn nằng chính là nương tử của hấn. Không có lý do phản bác Khương Tử Nha đành thân bất do kỷ tiến tới mà trên trán mồ hôi đã bắt đầu rịn ra.

“Nha Nha chàng nhắm mắt đó ah?” Ta cười khúc khích nhìn bộ dáng đáng yêu của Khương Tử Nha. Trên người hấn chỉ mặc mỗi trung y thể mà trông hấn đang nóng vô cùng.

“Đâu có!” Khương Tử Nha đưa tay với lấy chiếc ghế sau đó đặt cạnh bồn gỗ, không dám nhìn thẳng vào mắt ta, chàng vội ngồi xuống.

Ta chụp lấy tay Khương Tử Nha, cả người đổ về phía chàng “Tướng công thân ái, cả người không mặc gì gió thổi qua thiếp thấy lạnh quá!” Khương Tử Nha hét hồn bật người đứng dậy nhìn ta:

“Chiêu Đề...”

“Chiêu Đề gì mà Chiêu Đề, chàng còn không pha nước đổ vào bồn cho ta thì ta cảm lạnh mất. Aizz số ta khổ, không con không cái tu vi yếu kém, tướng công lại không thương!” Gương mặt ta buồn bã nếu máo như sắp khóc đến nơi.

Khương Tử Nha sững người nhìn ta, sau đó nhanh chóng tiến lại gần an ủi, gương mặt hấn đỏ ửng ánh mắt lại có chút trốn tránh không dám nhìn vào ta. Hấn đang thể hiện thái độ “phi lễ chớ nhìn”. Thấy thế Mã Chiêu Đề ta đây càng tức hơn. Công cuộc chinh phục xứ nam thuần khiết của ta phải thành công không được thất bại. Ta đã tính toán cho tương lai sáng lạn của mình tuyệt phải cố gắng hoàn thành nó. Tương lai trận chiến giữa Trụ Vương và Võ Vương sẽ kéo dài hơn 20 năm, lúc đó con ta sẽ tung bay ra chiến trường là một thiếu niên anh dũng, ta sẽ tự hào biết mấy.

Cơ nghiệp nhà Thương vẫn chưa tới hồi suy vong, vẫn còn 28 năm nhưng với sự xuất hiện của Hồ Tiên Nhi nằng ta yêu Trụ Vương say đắm nên đã quyết tâm đứng về phía hấn hiệu triệu yêu thú muôn loài chống đối Tây Kỳ không biết trận chiến này sẽ kéo dài trong bao lâu. Điều đáng nói là mâu thuẫn giữa hai phái Xiên giáo và Triệt giáo nghe đâu rất gay gắt. Mà Khương Tử Nha lại là người Xiên giáo. Phái Triệt giáo còn có vô số thần tiên, bán tiên, kẻ tu đạo có tu vi cao cường. Còn Đạo giáo là phái chìm nhất trong ba phái, khỏi phải nhắc đến. Thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng, đi bước nào hey bước đó.

“Chiêu Đề, nằng lại mơ!” Tiếng Khương Tử Nha vang lên bên tai, kéo ta về thực tại. Ta bật cười che giấu cảm giác hỗn loạn của mình:

“Được rồi, xem cái mặt của chàng kia! Nếu chàng không cam tâm tình nguyện thiếp cũng không bắt ép chàng. Mau ra ngoài, để thiếp tự làm!”

“Ai nói ta không cam tâm!” Khương Tử Nha nâng mắt nhìn ta, múc một gáo nước đã pha từ từ từng gáo một đổ vào dục thùng. Ta vui vẻ trong lòng vì câu nói của Khương Tử Nha, Nhìn thùng nước ngày một dâng cao ta có cảm giác hài tử của ta sẽ sớm ra đời...

Phân cách tuyến...

Màu đen xám xịt bao phủ cả một vùng trời, lúc này An phủ trông như một con quái vật khổng lồ đang nhe nanh múa vuốt. Khương Tử Nha yên lặng ngồi trên giường điều tức còn ta dựa vào cửa sổ ngơ ngẩn nhìn một màu đen tối ngoài đình viện. Không gian yên tĩnh đến lạ thường. Ta quay đầu ngắm nhìn vẻ chuyên chú của Khương Tử Nha. Khi hắn ngồi yên lặng cũng rất hấp dẫn, đôi môi cong cong, hai hàng lông mi dài cong vút cùng chiếc mũi cao tôn lên nét đẹp mang tên ‘mỹ nam tĩnh lặng’. Đang mãi mê nhìn chăm chú bỗng Khương Tử Nha mở choàng mắt tốc độ nhanh khiến ta giật mình:

“Có chuyện gì à?” Bản tính sợ hãi xui khiến ta chạy nhanh đến phóng lên giường. Biết đâu vừa mới Khương Tử Nha phát hiện có yêu quái lẫn trốn xung quanh.

“Quả là xảy ra chuyện lớn... nhưng là chuyện Triều Ca!” Khương Tử Nha chỉnh lại trang phục bước xoay người nhìn ta đang nấp sau lưng.

“Hả? Chuyện Triều Ca? Là Trụ Vương lại nạp thêm phi tử hay Đát Kỷ lại xúi hấn giết người?” Ta tiến lại gần Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha ngửi được mùi hương dịu nhẹ, chẳng những thơm lại khiến tinh thần thoải mái nhất thời không thể phản ứng ngồi đờ ra.

“Nha Nha, Nha Nha!!!!!!” Thấy Khương Tử Nha không nói gì ta kéo áo hắn hai cái.

“Khụ... là chuyện Đát Kỷ trừ khử các bệ tôi trung thực, sau khi giết hoàng hậu và để giuộc mất hai hoàng tử ả lại muốn giết hết các bệ tôi trung thực bên cạnh Trụ Vương. Bên cạnh đó, Đát Kỷ còn đang tìm cách thu lại binh quyền của 4 chư Hầu lớn giao lại cho người của ả!” Khương Tử Nha giọng nói có vẻ lo lắng.

“Người của Đát Kỷ là ai?” Ta nhỏ giọng.

“Thật là rắc rối khi Văn Trọng đồ đệ thân tín và đắc lực nhất của Thông Thiên Giáo Chủ đang giữ chức Thái Sư đương triều. Có thể trong khoảng thời gian ta còn là Hạ đại phu hắn bận việc gì đó nên không xuất hiện, lúc đó ta không hề biết sự hiện diện của hắn!” Khương Tử Nha tiến lại gần cửa sổ nhìn về phía xa, là hướng Triều Ca rồi nói tiếp:

“Tổng binh Trần đường quan Lý Tịnh đã bị tước binh quyền. Hiện nay cả nhà đã bị bắt giam vào ngục!”

“Hả? Phụ mẫu của Na Tra hiện đang gặp nguy hiểm. Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?” Ta lo lắng thật không ngờ kịch tình lại có chuyển biến nhanh như vậy, nói đúng hơn là nó không theo những gì ta biết.

“Nàng đừng lo lắng, chúng ta sẽ đi cứu cả nhà Lý tướng quân nhưng điều quan trọng hiện nay là chúng ta phải nhanh chóng giải quyết chuyện nơi này!” Khương Tử Nha tiến lại gần ta, cầm lấy tay ta trấn an.

“Nha Nha, làm sao chàng có thể biết mọi chuyện xảy ra ở Triều Ca?” Ta nâng mắt nhìn Khương Tử Nha.

“Trước kia ta làm Hạ đại phu có giúp đỡ một thân sĩ, trước khi bị Triều đình ban lệnh chết, ta và hắn luôn giữ liên lạc. Ta có giao cho hắn mấy đạo bùa truyền âm!” Khương Tử Nha mỉm cười.

“Oa... Nha Nha chàng thật tài giỏi, liệu việc như thần!” Ta vỗ tay một cái rồi ôm vui vẻ ôm lấy Khương Tử Nha.

“Được rồi, mau đi ngủ sớm đêm nay còn phải xử lý một số việc sẽ khiến nàng không thể chợp mắt. Hiện tại nàng tranh thủ vẫn còn sớm ngủ một chút!” Khương Tử Nha vòng tay ôm lấy ta đặt lên giường cúi người giúp ta cởi giày.

Ta nhìn những động tác ôn nhu dịu dàng, hết mực quan tâm chăm sóc của hắn lòng khẽ rung động. Nam nhân như thế lại là chồng của ta, thật sự rất rất tốt. Một lần nữa ta cảm thấy ta thật sự rất may mắn. Ta sẽ nắm chặt lấy phần may mắn này dù như thế nào đi nữa cũng sẽ không buông.

Nửa đêm canh ba, xung quanh một màu đen tối tràn đầy tĩnh mịch. Thậm chí có thể nghe thấy tiếng lá rơi ngoài đình viện. Ta khẽ trở mình rút sâu vào lòng Khương Tử Nha. Hô hấp của hắn đều đều nhưng ta biết tướng công của ta có thể nghe thấy bất kỳ động tĩnh nhỏ xung quanh, chắc chắn hắn không ngủ. Ta đưa tay ôm lấy cái eo rắn chắc kề bên khe khẽ tiến lại gần tai chàng nói nhỏ:

“Tướng công phu quân, chàng sẽ yêu thiếp chứ? Thiếp chờ thật lâu!”

Khương Tử Nha khẽ mở mắt, giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng vang lên trong đêm tĩnh mịch ” Chỉ mới hơn 8 tháng nàng đã chờ không được!!!!”

“Thêm một tháng nữa phụ nữ cũng có thể sinh con đó!” Ta bật dậy xoay người đầu để lên bụng Khương Tử Nha.

“Thời gian trôi qua nhanh thật, mới đó mà chúng ta thành thân đã được 8 tháng, ta cứ mang nàng bốn ba khắp nơi, chưa cho nàng được một mái ấm nàng có trách ta không?” Khương Tử Nha bắt lấy cánh tay đang làm loạn của ta ngăn không cho nó ‘bò’ tới ‘ngực mình’.

“Không có, thiếp đã gả cho chàng thì chàng đi đâu thiếp theo đó. Thiếp yêu chàng!” Ta rút tay nhưng không rút được.

“Chiêu Đề...” Khương Tử Nha đưa tay ta lên môi nhẹ hôn một cái, ta thấy cả bầu trời đêm đen trong ánh nến lay động một rừng tim ngập tràn.

Giữa lúc phu thê chúng ta tình sâu nghĩa nặng thì bị một trận tiếng hô vang lên đập tắt đúng lúc cắt đứt những gì Khương Tử Nha sắp nói.

“Người đâu, người đâu, cứu mạng ah... Thất phu nhân treo cổ tự vẫn rồi, cứu mạng.....” Tiếng nữ nhân hô lên sau đó cả nội viện đều sáng đèn.

Ta và Khương Tử Nha bật dậy, trên người y phục vẫn chỉnh tề vì đã lường trước được An phủ đêm nay sẽ giở trò. Khương Tử Nha đưa tay vén tóc mai của ta sang một bên, giọng nói ôn nhu dặn dò:

“Mục đích của chúng là muốn tách nàng khỏi ta, dụ nàng bước vào trận pháp! Nàng yên tâm sau khi nàng vào ta sẽ tới ngay!”

“Vậy bây giờ chàng đến đó sao?” Ta chớp mắt.

“Đúng vậy, ta đến xem cái chết của Thất phu nhân đó là ai làm và nguyên nhân vì sao!” Sau khi xem xong ta sẽ lập tức vào trận cùng nàng!” Khương Tử Nha hôn nhẹ lên trán ta “Ta đi!” nụ hôn vừa hạ xuống xong thoáng cái đã không thấy bóng dáng Khương Tử Nha đâu, ta bĩu môi:

“Đáng ghét, lúc nào cũng khiến tim ta đập nhanh không kìm được!”

An Thúc Nguyên gây ra cái chết cho Thất phu nhân hẳn hòng gây ra động tĩnh buộc Khương Tử Nha phải tách khỏi ta. Chính vì hẳn không hề biết ta cũng là người tu đạo nên mới nghĩ ra kế sách này. Nếu An phủ xảy ra sự việc chết người mà vốn dĩ trong phủ đã đồn đại có yêu ma quỷ quái làm căng thì một đạo sĩ được An Thúc Nguyên mời đến như Khương Tử Nha ắt hẳn phải đến hiện trường.

Kẻ đứng sau trước khi Khương Tử Nha bước vào phủ đã muốn giết hết mấy vị phu nhân của An Thúc Nguyên, bây giờ vì chuyện này chết đi một người cũng là lẽ thường. Một mũi tên trúng hai con nhạn, có thể dụ Khương Tử Nha vì bảo vệ an toàn cho ta sẽ không để ta mạo hiểm đi cùng hẳn tới hiện trường mà bỏ ta lại trong phòng. Còn có thể giết chết Thất phu nhân. Tiếp theo đó chẳng bao lâu người của An Thúc Nguyên sẽ đến tìm ta nhằm bảo vệ an toàn cho ta “nhân tiện” mang ta vào “Mê hồn ảo ảnh trận”. Ta chỉ cần suy nghĩ tới đó trên môi đã nở một nụ cười mỉm. Trùng hợp lúc ấy có tiếng gõ cửa từ bên ngoài:

“Khương phu nhân, Khương tiên sinh sợ cô gặp nguy hiểm vì Thất phu nhân vừa mới bị người ta giết treo lên xà nhà, hung thủ vẫn còn bên trong phủ mong cô nương đi theo chúng thuộc hạ!” Tiếng nói trầm thấp của nữ nhân vọng vào. Ta nhanh chóng mở cửa, vẻ mặt thong thả chuyển thành sợ hãi:

“Cô nương, các người là do An huyện lệnh phái đến bảo vệ ta sao?” Ta đưa mắt nhìn nha hoàn tầm tuổi mình, phía sau nàng ta còn có mấy đại hán to cao.

“Đúng vậy, cô nương mau theo chúng ta đi thôi!” Nha hoàn kéo tay ta, không chờ ta nói được câu nào chạy như bay. Ta cũng vô cùng phối hợp sợ hãi không ngừng nói:

“Cô nương lúc này ta nghe có tiếng hét, bảo rằng Thất phu nhân treo cổ, thật là đáng sợ! Tướng công ta đã qua đó rồi, một mình ta ở lại thật sự rất sợ...”

“Thất phu nhân không phải chết do treo cổ mà là bị người ta giết rồi treo lên xà nhà, lúc này Khương tiên sinh đã nói như vậy!” Nha hoàn cầm tay ta dùng lại một chút có vẻ sợ hãi sau đó đi tiếp.

“Vậy à....” Ta ra vẻ đã hiểu vừa đi vừa gật đầu

“Ah.có ma!” Bởi vì cả phủ hiện giờ vì Thất phu nhân đều chấn động, đèn được thắp sáng cả một vùng xua đi bóng đêm đen kịt nên thấp thoáng trong ánh sát hiu hắt của mấy chiếc đèn lồng ta thấy được một ma nữ mặc đồ trắng đang xẹt qua xẹt lại phía trước. Ta hét lên thảm thiết, đôi chân không tự chủ nhảy ra xa.

“Khương phu nhân....” Nha hoàn bắt chợt kêu lên rồi âm thanh nàng ta tắt hẳn.

Trong một thoáng lầy lại phong độ ta ngẩng đầu nhìn phong cảnh xa lạ cùng thời gian khác biệt. Không ngờ họ lại dùng cách dọa ma để ta rơi vào trận pháp đã giăng. Mặc dù ta không bỏ được bản tính sợ yêu ma quỷ quái nhưng ta đã quen thấy bọn chúng từ lúc năng lực bộc lộ, dù sợ nhưng vẫn không đến nỗi mất bình tĩnh. Ta hất đầu một cái nhẹ đưa tay vén lại tóc sau đó chọn một tảng đá ngồi xuống ngắm nhìn phong cảnh non nước hữu tình. Tốt lắm nơi này khá đẹp, vừa ngắm phong cảnh vừa chờ Khương Tử Nha.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Nhân Phim Tân Bảng Phong Thần: Tướng Công, Thiếp Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Chương 31

Khương Tử Nha đến hậu viện nhanh chân đến nơi có lửa đuốc sáng rực. Lúc bấy giờ xung quanh có rất nhiều gia đình và binh lính cầm đuốc tụ tập bên ngoài cửa phòng, khiến Khương Tử Nha không khỏi bật cười nhẹ. Thế trận An Thúc Nguyên dàn dựng quả thật có đầu tư lớn. Khương Tử Nha chưa bước tới An Luật đã trông thấy hẳn vãi lao đến:

“Khương tiên sinh, ngày tới rồi, ta đang định cho người đi gọi ngài. Ngài mau vào xem, thất phu nhân của lão gia đã bị yêu quái giết chết rồi!” An Luật vẻ mặt sợ sệt níu lấy Khương Tử Nha kéo nhanh vào phòng.

Khương Tử Nha nhẹ nhàng cất lời “An quân gia yên tâm, có ta ở đây nếu quả thật Thất phu nhân bị yêu quái giết chết ta sẽ giúp An huyện lệnh thu phục

nó trả thù cho Thất phu nhân!” Nói xong Khương Tử Nha đã tiến vào phòng trong, nhìn cũng không thèm nhìn An Luật, cũng không chờ hắn đáp lời rút tay ra khỏi tay hắn đi vào gian phòng bên trong.

Vừa bước vào Khương Tử Nha thấy An Thúc Nguyên quỳ rạp dưới đất, đầu cúi xuống tâm trạng vô cùng không tốt. Khương Tử Nha nháy mắt sau đó nhẹ giọng lên tiếng:

“An huyện lệnh!”

An Thúc Nguyên nghe thấy giọng nói của Khương Tử Nha vội bật dậy chạy nhanh đến bắt lấy cánh tay Khương Tử Nha, hai mắt hắn đỏ ngầu vì vừa mới trải qua nỗi đau mất thê thiếp, dường như hắn vừa mới khóc. An Thúc Nguyên giọng nói trầm khàn hướng Khương Tử Nha đau khổ cùng tức giận nói:

“Khương tiên sinh, ngài nói với ta ngài là đạo sĩ ngài có thể giúp ta trừ yêu trừ hại cho An phủ. Không ngờ ngài vừa mới vào phủ phu nhân ta đã chết. Có lẽ đây là yêu quái muốn cảnh cáo ta, muốn ngài nhanh chóng rời khỏi nơi này nếu không chúng sẽ nổi giận! Bây giờ Thất phu nhân của ta đã chết, ngài nói xem chúng ta phải làm gì? Ta biết lỗi không do ngài, nhưng ngài nhất định phải giúp ta lấy lại công bằng!”

“An huyện lệnh, ngài yên tâm. Tử Nha nhất định sẽ tìm ra hung thủ giúp Thất phu nhân an nghỉ nơi chín suối!” Khương Tử Nha bắt lấy cánh tay đang siết chặt cổ tay mình vận bụng ra sau đó tiếp tục nhẹ giọng nói:

“An tiên sinh bình tĩnh, ngài ngồi xuống đây!” Khương Tử Nha đỡ An Thúc Nguyên ngồi xuống ghế. An Thúc Nguyên như người vô hồn cứ mặc Khương Tử Nha bố trí, trong miệng hắn luôn lầm bầm “Phu nhân nàng chết thật thảm, là ta không bảo vệ được các nàng, khiến các nàng người thì điên kẻ thì chết!!!”

Khương Tử Nha nhẹ nhàng ngẩng đầu nhìn xác Thất phu nhân đang treo lơ lửng trên xà nhà. Cái xác không có dấu hiệu bị treo cổ chết mà rất có thể hung thủ trước hết ra tay sát hại Thất phu nhân xong sau đó mới treo xác nàng ta lên xà nhà. Điều đáng nói là chất liệu dùng để treo cổ Thất phu nhân... Khương Tử Nha nhíu mày sau đó nhẹ phất tay một luồng ánh sáng màu lam vọt ra từ tay hắn đánh thẳng về phía cái xác khiến nó rơi bật xuống đất. Khương Tử Nha bước đến gần cái xác mà không thấy được ánh mắt lóe sáng của An Thúc Nguyên đang lên quan sát hắn.

“Quả là tởn rận!” Khương Tử Nha ngồi xuống cạnh cái xác chớp mắt nhìn thứ đã treo cổ Thất phu nhân sau đó đứng dậy đi tới chỗ An Thúc Nguyên đang thất thần:

“An huyện lệnh, ta nghĩ cái chết của Thất phu nhân không đơn giản. Vật treo nàng ta lên xà nhà là tởn rận ngàn năm chúng tỏ trong phủ ngài quả thật đang có yêu quái hoành hành! Hoặc giả là do yêu quái từ bên ngoài tiến vào hại người!”

Khương Tử Nha giọng nói như đang khẳng định, chẳng phải điều này chính là điều mà An Thúc Nguyên muốn sao? Vậy Khương Tử Nha hắn sẽ thuận theo.

“Khương tiên sinh ngài nhất định phải mau tìm ra yêu quái, nhanh chóng bắt lấy bọn chúng nếu không An phủ chúng ta sẽ không có một ngày yên ổn. Ta nhất định sẽ hậu tạ ngài!” An Thúc Nguyên bật dậy về mặt sợ hãi. Sau đó không ai nhắc nhở hắn chợt nhớ ra gì đó rất quan trọng quay đầu ra cửa lớn giọng quát:

“Người đâu, trong phủ có yêu quái mau phái người đến bảo vệ Khương phu nhân!”

Khương Tử Nha thu hết mọi hành động của An Thúc Nguyên vào mắt đến khi nghe thấy những gì An Thúc Nguyên phân phó hắn không nói gì chỉ nhẹ nhàng nhếch môi một cái, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng không ai đoán được Khương Tử Nha hắn đang nghĩ gì. Trong chớp lát đôi mắt hắn thu đi ánh sáng sắc bén, lóe lên niềm căm kích vô hạn:

“An huyện lệnh, đa tạ ngài!”

“Tiên sinh đừng khách sáo đó là việc ta nên làm, chuyện quan trọng bây giờ là chúng ta mau truy lùng yêu quái. Ta nghĩ bọn chúng vẫn còn ở đâu đây. Khương tiên sinh ngài có nghĩ thế không? Nếu thế chúng ta mau đi xung quanh tìm kiếm!” An Thúc Nguyên háo hức nhìn Khương Tử Nha.

“Ta cũng nghĩ thế, vậy chúng ta mau đi thôi! An huyện lệnh mời ngài dẫn đường ngài cho rằng yêu quái có thể lẫn trốn chỗ nào trong phủ của ngài?” Khương Tử Nha bước chân ra cửa theo sau là An Thúc Nguyên. Hắn rất phối hợp với ý nghĩ của An Thúc Nguyên.

“Được, Khương tiên sinh ngài mau theo ta!” An Thúc Nguyên vượt lên trước, dẫn một đám người cùng Khương Tử Nha tiến sâu vào hậu viện bước chân gấp gáp vội vã của hắn khiến Khương Tử Nha không khỏi bật cười nhưng hắn vội thu liễm. Hiện tại người ta vì thê tử chết đang rất đau lòng hắn không thể cười trước mặt một ‘kẻ si tình’ được. Thế nên chỉ biết đưa ra những câu nói đánh động lòng người:

“An huyện lệnh, ngài yên tâm ta có thể đảm bảo trong vòng một khắc sẽ thu phục được yêu quái!”

“Cái gì?” An Thúc Nguyên trong một thoáng khó tránh khỏi sai sót mà bộc lộ cảm xúc chân thật nhất.

“Ta nói, ta có thể thu phục được yêu quái trong vòng một nén hương!” Khương Tử Nha điềm đạm lặp lại ý mình.

“Ngài...những gì ngài nói là thật sao?” An Luật đi bên cạnh Khương Tử Nha sững sờ lên tiếng.

“Những gì ta nói là thật, ta sẽ không dám khẳng định khi chưa nắm chắc phần thắng!” Theo như những gì Khương Tử Nha hắn tính được yêu quái này

hắn là một con nhện tinh ngàn năm. Chỉ là một con nhện ngàn năm còn không làm khó được hắn. Tô Đất Kỷ, Phụng Thanh Thanh, Ngọc Tỳ Bà cộng lại cũng hơn 5 ngàn năm còn không phải là đối thủ của hắn.

Đừng ngạc nhiên vì sao Khương Tử Nha chỉ mới 72 tuổi mà có thể đấu lại yêu quái hơn 5 ngàn năm tu vi. Chuyện kể ra thật dài dòng. Năm xưa Khương Tử Nha vốn là 1 trong 12 vị đệ tử chân truyền của Nguyên Thủy Thiên Tôn pháp lực cao cường lại là người có tư chất tu hành cao nhất trong các đồ đệ nên Nguyên Thủy Thiên Tôn rất yêu quý hắn. Ngay cả Ngọc Hoàng đại đế cũng phải nể hắn 3 phần. Ngày ngày hắn tĩnh tâm tu luyện, chỉ biết trốn trong hốc hay ngồi gốc cây mà tĩnh tĩnh với tĩnh. . . Cuộc sống của hắn vốn rất vô vị. Cho đến một ngày không xa ấy, chính cái ngày định mệnh ấy mới có Khương Tử Nha của ngày hôm nay, mới có tướng công phu quân của Mã Chiêu Đế. . .

Một ngày đẹp trời nhưng sự việc xảy ra thì không hề đẹp tí nào. . . Trời xanh gió mát, mây giăng cao, từng trận gió thổi qua làm mấy cánh hoa đào trên sân thiên đình khẽ rơi rụng như mưa. Trong thần điện của Ngọc Hoàng bỗng vang lên âm thanh đập bàn cái rầm, giọng nói vô cùng tức giận của Ngọc Hoàng đại đế vang lên như vừa mới bị ai đó nhổ hết râu, thật sự vô cùng tức giận:

“Khốn kiếp, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, Lão Tử!!! Các ngươi mau nói cho ta biết chuyện này là thế nào?” Ngọc Hoàng giận run rầu, quăng bảng tấu chương từ trên cao xuống giữa thánh điện.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhú mày nhặt lên sau đó cũng tái mặt “Ngọc Hoàng bớt giận, Xiển giáo của thần nguyên chịu tội!” Sau đó hắn nhìn qua Lão Tử người đứng đầu Đạo giáo, vung tay đưa cho Lão Tử bản tấu chương.

Lão Tử xem xong cũng tái mặt vội chấp tay nói một câu y như Nguyên Thủy Thiên Tôn ” Đạo giáo không còn mặt mũi, bản thân ta thật có lỗi với Ngọc Hoàng, mang thân là Đạo giáo mà lại giáo dưỡng ra những tiên nhân như thế!” Tiếp theo đó hắn chuyển bản tấu ra sau cho Thông Thiên Giáo Chủ.

Thông Thiên Giáo Chủ sừng sốt vội vàng lật ra xem, màn 3 cảnh 3 tái diễn, hắn cũng tái mặt nhanh chóng chấp tay cúi đầu ” Xin Ngọc Hoàng xù phạt!”

Chúng thần tiên không hiểu gì xi xầm những vai nghị luận xem cuối cùng có chuyện gì khiến ba giáo phái tiên nhân lớn nhất phải cúi đầu trước Ngọc Hoàng như thế. Chẳng phải bình thường ba người này con mắt luôn ngó lên trời hay sao???

“Hừ, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, Lão Tử! Các ngươi thân là tiên nhân có địa vị to lớn pháp lực cao cường đã từng cùng hàng vạn tiên nhân lớn bé hàng vạn năm trước hợp lực đối phó Ma yêu. Khiến ma yêu thất thế bị giam cầm đã hơn vạn năm. Công lao các ngươi to lớn nên bình thường luôn tự cao tự đại, xem hôm nay các ngươi đã giáo ra những đệ tử như thế nào? 365 tiên nhân của ba giáo phái đều phạm tội sát sinh? Các ngươi thật giỏi!” Ngọc Hoàng đập tay lên bàn khiến tiên tỳ bên cạnh giật mình tay đang cầm quạt xém chút đánh rơi. Nàng ta hú hồn vội vàng vuốt vuốt trái tim mình thầm nghĩ Ngọc Hoàng bình thường đã khó hầu hạ hôm nay lại bốc hỏa khiến những người thường xuyên hầu hạ hắn như mấy nàng đây cũng thật là bị thương mà.

“Sát sinh, tội lớn thật mà..”

“Tiên nhân sao có thể như thế...”

Trong điện phút chốc có vô số tiếng xi xầm to nhỏ hướng về kẻ đứng đầu của ba phái. Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ cùng Lão Tử không hẹn mà cúi đầu chấp tay hô chung một khẩu hiệu:

“Xin Ngọc Hoàng trừng phạt!”

“Được, được lắm các ngươi chỉ biết cúi đầu nói xin ta trừng phạt, không cho các ngươi một bài học thì ngày mai ta không họ Ngọc tên Hoàng nữa!” Thật sự Ngọc Hoàng họ Ngọc tên Hoàng đấy. Ngọc Hoàng nói xong con tức giận lại dâng lên, râu hắn có vẻ đang có xu hướng dựng đứng.

“Nghe cho kỹ đây, Xiển giáo, Triệt giáo, Đạo giáo dạy đồ đệ không nghiêm khiến ba giáo 365 người phạm vào tội sát giới! Nay ta truyền lệnh đây hết thảy 365 kẻ phạm tội của ba giáo phái rút đi tiên tịch cùng pháp lực xuống nhân gian chờ lập công chuộc tội mới có thể quay về thiên đình!”

“Đa tạ Ngọc Hoàng khai ân!” Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ và Lão Tử lại không hẹn mà chỉ lớn gấp nhau hô to.

“Còn nữa, Nguyên Thủy Thiên Tôn ghé sang điện Bạt Tích truyền khẩu dụ của ta tới Tử Nha bảo gần đây ta thấy hắn đã lâu không hoạt động gân cốt nên tạo cơ hội cho hắn rèn luyện thân thể. Bảo hắn hạ phạm trùng 365 giáo đồ, kẻ nào lập được công thì sẽ được phong thần, không cho phép hắn cự tuyệt. Trên thiên đình đang thiếu thần!”

“Tuân lệnh!” Nguyên Thủy Thiên Tôn không cam lòng lui gót.

Đó là nguồn gốc câu chuyện tạo ra Khương Tử Nha của ngày nay. Quay lại tình cảnh hiện tại:

Khương Tử Nha nhìn về mặt sừng sốt của An Luật cùng sự im lặng vì lo lắng của An Thúc Nguyên không nói gì bỗng chốc cơ thể hắn loé sáng rồi biến mất trước mặt hai kẻ đầy dã tâm.

“Hắn đâu rồi?” An Luật há mồm.

“Nhanh chóng khởi động trận pháp khiến Mã Chiêu Đế mất đi lý trí cho ta. Ta sẽ đi đối phó hắn!” An Thúc Nguyên quay đầu ra lệnh.

“Dạ, chủ nhân!” An Luật cũng kính chấp tay nhìn trước mắt loé sáng sau đó An Thúc Nguyên đã không thấy bóng dáng.

Chương 35: Chương 32

Nằm sâu trong hậu viện An phủ là An Tĩnh viên, nơi âm u đáng sợ này chính là sào huyệt của lũ yêu quái mà An Thúc Nguyên nuôi dưỡng. Hắn lợi dụng yêu quái làm việc cho mình bởi vì hắn có “Thuật không yêu”. Bí thuật này đã thất truyền từ lâu, vốn dĩ nó xuất phát từ đời Yêu vương thứ 8 – Tầm Nhạn Ảnh. Yêu vương sử dụng “Không yêu thuật” khiến hàng ngàn yêu tinh có tu vi cao cường cũng đều sợ hãi, thuật này như tên gọi rất lợi hại. Chính vì lẽ đó Tầm Nhạn Ảnh mới có thể trụ được trên ngôi Yêu vương dù rằng tu vi của hắn so với một đám yêu quái ngoài kia còn thấp hơn.

Lẽ dĩ nhiên Tầm Nhạn Ảnh sẽ không truyền thụ “Không yêu thuật” cho bất cứ kẻ nào nếu vẫn còn muốn ngồi ghế Yêu vương vì đây chính là bùa hộ mệnh của hắn, giúp hắn giữ vững ghế Yêu vương. Tuy nhiên, sự đời vốn không thể lường trước, lúc Tầm Nhạn Ảnh đang hả hê ngồi trên ngôi cao chót vót tưởng rằng không một đồng tộc nào có khả năng đoạt đi địa vị của hắn thì hắn gặp được ‘chân tình’ ngàn năm của mình – Tiết Tĩnh – một hồ yêu nhỏ bé, dịu dàng đáng yêu.

Chính sự xuất hiện của Tiết Tĩnh khiến cuộc đời Yêu vương Tầm Nhạn Ảnh đi vào ngõ cụt chi biết đắm chìm trong hạnh phúc ngất trời mà không hay biết thực chất mình đang dần lún sâu vào một cái bẫy.

Tiết Tĩnh là con gái Hồ tộc vâng lệnh cha là Hồ vương đến quyến rũ Tầm Nhạn Ảnh nhằm học được “Không yêu thuật”. Yêu đương sâu đậm, mê muội nhất thời Tầm Nhạn Ảnh không chịu được sự nũng nịu cùng quyến rũ của Tiết Tĩnh đã dạy hết không sót thứ gì cho nàng ta để rồi chính mình chết trong móng vuốt sắc bén của người thương. Không cần phải nói Hồ tộc lên làm Yêu vương.

Đến hôm nay vì sao An Thúc Nguyên lại biết được “Không yêu thuật” thì đó vẫn còn là một ẩn số, suy cho cùng nếu “Không yêu thuật” đã tụt khỏi tay Tầm Nhạn Ảnh thì cũng có thể vượt khỏi tay Tiết Tĩnh.

Khương Từ Nha nhìn dây biệt viện u ám khắp nơi giăng đầy tơ nhện trước mắt từ từ bước vào. Thật không ngờ An phủ xa hoa lộng lẫy lại tồn tại một nơi quỷ mị như vậy. Khó trách An Thúc Nguyên phải bố trí trận pháp ngăn chặn bên ngoài, hắn đơn thuần chỉ muốn che giấu bề lũ tay sai của mình đồng thời ngăn chặn chúng trốn thoát, cuối cùng An Thúc Nguyên là ai mà có thể nắm trong tay nhiều trận pháp quan trọng cao cường đến thế. Trên trời vang lên mây đạo sấm sét lớn, sau đó mưa trút xuống như nước. Khương Từ Nha không khỏi nhủ mãi cảm thán con yêu quái này đạo hạnh thật cao thâm. Nếu Mã Chiêu Đề nhìn thấy chắc hẳn sẽ thét lên hiệu ứng thật sinh động.

Khương Từ Nha không tiến vào phòng mà đứng bên ngoài tay kết ấn, một vàng sáng xanh từ tay hắn xuất hiện sau đó to dần, ấn thuật hình tròn bên trong đầy đặt hoa văn theo tay hắn vụt vào phòng bao trùm cả căn phòng. Như đã đoán trước từ bên trong bỗng chốc có một bóng đen bay vọt ra.

“Đạo sĩ thôi, người quả là chán sống!” Câu thoại ngàn năm như một của chúng yêu vang lên.

Khương Từ Nha không nói gì chỉ nhẹ nhàng nhếch môi quan sát từ trên xuống dưới rồi từ dưới lên trên. Mỹ nữ trước mắt thân một màu đen tuyền áo vải sáng lấp lánh, tóc dài màu trắng óng ả, môi đỏ như son.

“Đạo sĩ thôi, người nhìn gì?” Nhện tinh tức giận khi bị soi mói.

“Nhện tinh, là người đã giết Thái phu nhân?” Khương Từ Nha nhẹ giọng.

“Phải thì sao? Còn không phải thì sao?” Nhện tinh liếc mắt không dám làm liều, dựa vào ấn thuật khi nãy bức nàng ra nàng có thể biết được tu vi của người này lợi hại như thế nào, chỉ một kết ấn đã thế nếu giao chiến trực diện e rằng khó tránh khỏi tổn thương.

“Phải thì chết còn không phải thì ta cho người một con đường tu đạo rời khỏi nơi này!” Khương Từ Nha nhẹ nhàng nở nụ cười mỉa hoặc chúng sinh khiến Nhện tinh nhìn thấy trong thoáng chốc thất thần.

“Ta... là ta bị ép buộc!” Nhện tinh biết mình không phải đối thủ của nam nhân trước mắt nên hạ giọng.

“Nhanh chóng đem sự tình nói cho rõ, ta không có thời gian với cô!” Khương Từ Nha nhếch khóe môi, chỉ là một con nhện tinh nhỏ nhỏ hắn không thể phí thời giờ ở đây phải nhanh chóng kết thúc sau đó vào trận cứu nương tử của mình.

“Ta là bị An huyện lệnh dùng “Không yêu thuật” ép buộc, “Không yêu thuật” là do Yêu vương Tầm Nhạn Ảnh truyền ra rất lợi hại, nó có thể khống chế mọi yêu quái trên thế gian ta không thể không nghe theo hắn!” Nhện tinh có vẻ sợ hãi nói.

“Không yêu thuật”? Khương Từ Nha mở to mắt.

“Đúng vậy, nó rất lợi hại trước kia chỉ có Tiết Tĩnh con gái Yêu vương hiện nay biết được nhưng không hiểu vì sao An Thúc Nguyên chỉ là con người hắn lại biết!”

Nhện tinh cũng lấy làm lạ lên tiếng. Nhìn biểu hiện của Khương Từ Nha địch ý với nàng ta đã vơi đi không ít nàng ta vội nói tiếp:

“Cũng may đạo hạnh của An Thúc Nguyên không cao lắm nên hắn chỉ có thể lợi dụng nó khiến ta vô cùng đau đớn mà không thể giết chết ta! “Không Yêu thuật” cũng tùy thuộc vào tu vi của người sử dụng chúng mà phát huy tác dụng! Đạo sĩ ngài phải giết An Thúc Nguyên nếu để “Không yêu thuật” rơi vào tay kẻ có tu vi cao thâm thì hậu quả khó lường!” Nhện tinh tỏ vẻ lo lắng nhìn Khương Tử Nha, nàng ta phải thể hiện mình là một yêu quái lương thiện, do mình bị không chế mà thôi.

“Phải làm thế nào ta tự biết! Nể tình ngươi thành tâm hối cải ta cho ngươi một con đường sống! Mau đi đi!” Khương Tử Nha nói.

“Đạo sĩ, còn trận pháp...” Nhện tinh chạy theo hô to.

“Ngươi yên tâm, ta đã hóa giải!” Chỉ là một trận pháp vậy khốn yêu, nó có thể làm khó được yêu mà quý quái nhưng với người tu đạo chỉ là một cái nhấc tay.

Nhện tinh nghe thấy mỉm cười vô cùng sung sướng, 5 năm cuối cùng nàng ta cũng có thể thoát khỏi tên hung ác kia. Năm năm qua chính hắn khiến nàng không tu luyện được gì ngược lại còn phải phụ trợ cho tu vi của hắn khiến tu vi của nàng không ngừng suy giảm. Ép buộc nàng giết người cho hắn lần này muốn tu thành chính quả ắt sẽ phải chịu nhiều thiên kiếp.

“Đa tạ đạo sĩ!” Nhện tinh nhìn Khương Tử Nha lóe sáng biến mất vội hô to.

Phân cách tuyến...

An Luật theo sự dẫn dắt của An Thúc Nguyên kết ấn khởi động “Mê hồn ảo ảnh trận” chỉ cần khiến Mã Chiêu Đệ thần trí bất minh thì An Thúc Nguyên sẽ có được người đẹp đồng thời có thể khiến nàng ta hoàn toàn quên đi Khương Tử Nha gieo vào đầu nàng ta những ký ức chỉ thuộc về An Thúc Nguyên. Nghĩ đến việc có thể lập được công to An Luật rất chỉ sung sướng. Động tác trên tay hắn càng nhanh hơn.

“Chủ nhân sao người đến đây? Nhanh như vậy đã xử lý Khương Tử Nha rồi sao?” An Luật nhìn bóng người bất chợt xuất hiện kinh ngạc hô lên động tác trên tay cũng vì vậy mà dừng lại.

“Không! Khi ta tới nơi đã không thấy bóng dáng hắn, ngay cả à Nhện yêu cũng biến mất!” An Thúc Nguyên nheo lại ánh mắt nguy hiểm.

“Hả? Tên đạo sĩ này quả thật không tầm thường, mấy năm qua đã có vô số thánh tăng, đạo sĩ bị chúng ta dẫn dụ có vào mà không có ra, vậy mà hắn...” An Luật lâm vào trầm tư. Hôn ai hết chính hắn đã ra tay dẫn dụ và sát hại rất nhiều đạo sĩ cùng thánh tăng hay người có tu vi cao cường đến An phủ bắt yêu, kết quả của bọn họ chỉ có một đó chính là bị An Thúc Nguyên rút hết tu vi.

Choang.... vòng sáng màu đỏ giữa không trung trước mặt An Luật vỡ toang như những mảnh vỡ của một chiếc gương rồi hóa hư không. An Thúc Nguyên thấy thế sững sờ vội dùng một lực lớn truyền kết ấn tạo mắt trận mới. Sau khi kết ấn hắn quay sang An Luật:

“Mau theo ta vào trận!” Giọng nói gấp gáp, hai người lóe sáng rồi biến mất.

Lúc này Khương Tử Nha đã bước vào trận, trong trận lớn là trùng trùng điệp điệp những trận nhỏ chi chít, giăng khắp nơi. Không hề gây khó khăn cho hắn nhưng phá từng cái một cũng mất thời gian. Khương Tử Nha vung tay phá đến trận 19 thì hắn cảm thấy bức mình. Cũng thật là kỳ lạ đạo gần đây hắn thường xuyên bức mình, nổi giận thậm chí có cảm giác muốn đánh người. Mà những cảm giác đó đều xuất phát và có nguồn gốc từ Mã Chiêu Đệ. Cảm giác ấy xuất hiện là chuyện có liên quan đến nàng.

Nhanh tay kết ấn tạo ra một pháp trận màu đỏ đánh mạnh về phía trước khiến trong nháy mắt tất cả các trận pháp nhỏ nhất tiêu tan. Có thể thấy được trong trận pháp vừa vung ra Khương Tử Nha đã dùng một lực rất mạnh hoặc một trận pháp rất mạnh.

Ta đang ngồi vung chân trên tầng đá ngắm mây bay gió lượn thì nghe tiếng có người đang phá trận rất mạnh khiến không gian xung quanh chấn động. Trong lòng thầm nghĩ Khương Tử Nha hôm nay không biết ăn phải thứ gì quả thật hắn rất bạo lực. Ý nghĩ đó vừa lóe lên trong đầu đã thấy bóng dáng áo trắng như tiên nhân thoát tục của Khương Tử Nha trước mặt mình. Ta vui vẻ cùng kích động nhảy xuống ôm chầm lấy chàng:

“Tướng công phu quân, cuối cùng chàng cũng đến, hại người ta chờ chàng mệt rồi. Chàng xem, bụng thiếp nó kêu thảm thiết đây này!” Vừa nói ta vừa nhanh tay bắt lấy bàn tay Khương Tử Nha đặt lên bụng mình.

“Ta xin lỗi, để nàng phải chờ rồi!” Khương Tử Nha đỏ mặt xoa xoa bụng ta.

“Nha Nha, chàng mau dẫn thiếp ra khỏi đây, đừng quên chúng ta còn phải đi cứu cả nhà Lý Tịnh!” Ta chớp mắt nhìn Khương Tử Nha. Theo lẽ thường ta phải gọi là Lý tướng quân cho lịch sự nhưng nhìn thấy thái độ đáng ghét cùng cứng đầu của Lý Tịnh ta quả thật không thể nào chịu được.

“Được nàng đứng đây, ta đến phá trận!” Khương Tử Nha vỗ tay ta xoay người thi triển pháp thuật.

“Khương Tử Nha, ngươi muốn đi cũng được, để nàng ở lại!” An Thúc Nguyên mang theo An Luật xuất hiện lớn tiếng nói.

“Hừm, An Thúc Nguyên cuối cùng ngươi cũng chịu lộ diện!” Khương Tử Nha đưa mắt nhìn hai kẻ mới đến lộ ra ý cười không hề giấu giếm.

“An Thúc Nguyên, ngươi muốn tướng công của ta để lại ta cho ngươi à? Ngươi đừng lo Nha Nha sẽ để lại cho ngươi... để lại cho ngươi cái rắm!” Ta tiến lên phía trước chống tay nhìn hai gã nhân loại bại hoại thấp bé.

Phụt... Khương Tử Nha nghen cười, tiểu nương tử của hắn ngày càng chẳng ra làm sao nhưng những lời nói và hành động của nàng đều khiến hắn cảm thấy rất vui dù rằng chúng rất ba chấm không nói nổi.

“Nàng...” An Thúc Nguyên nghen lời.

“Mã Chiêu Đệ, khôn hồn thì ở lại với đại nhân chúng ta sẽ tha cho phu quân nàng một con đường sống. Bằng không...không chỉ Khương Tử Nha ngay cả nàng cũng sẽ phải chết!” An Luật lớn giọng.

“Ahaha....An Luật tên tiểu nhân bỉ ổi kia, có phải ngươi chê một cái rắm quá ít hay không? Nếu không ta cho ngươi thêm mấy cái nhé!” Ta bật cười, xoay xoay lộn tóc trong tay.

“Ngươi....” An Luật vô cùng tức giận không nói thành lời. An Thúc Nguyên bên cạnh hắn không nói gì vì đang bận đầu ánh mắt với Khương Tử Nha. Có thể làm lung lay ý chí của địch nhân ta vô cùng phấn khởi nói tiếp:

“An Luật, trò chơi đã đến hồi kết người chơi như ta đây muốn phát biểu mấy lời các ngươi phải tiếp thu ah, mấy lời của ta đối với các ngươi rất có lợi....” Ta nhẹ nhàng nói giọng điệu vô cùng êm ái. Sau đó chống tay lên eo hắn to giọng.

“An Luật ta nói ngươi biết lần đầu nhìn thấy ngươi bốn phu nhân ta chỉ muốn tán ngươi mấy cái cho ngươi bay thật xa vì cái mặt ngươi nó vô cùng xấu xí, xấu tức chết cha mẹ, xấu xúc phạm người nhìn, xấu tổn hại anh em, xấu thể lương hàng xóm, xấu nhục nhã bạn bè, xấu dọa chết người thường, xấu hù chết động vật, xấu dọa tè con nít!!!!!!” Hô một hơi thật to ta thở phì phò lui về sau ngồi lên tảng đá lau mồ hôi. Cảm nhận không gian xung quanh thật im ắng.

Ta nâng mắt nhìn...An Thúc Nguyên nhìn ta, An Luật cũng nhìn ta sau đó rung rung nước mắt không nói gì xoay người làm lùi bước đi, ta đoán chắc hắn đã bị tổn thương không còn manh giáp đã tự thấy được dung nhan của mình. Khương Tử Nha nhìn ta không chớp mắt sau đó mỉm cười tiến tới gần ta:

“Nương tử, An Luật quả thật rất xấu, từ lâu ta đã muốn nói để hắn còn ‘thay đổi’ nhưng ta quên mất cuối cùng nàng cũng nói ra. Nàng xem, hắn cảm động đến rơi nước mắt! Nương tử của ta hôm nay lại làm được một việc tốt rồi!” Khương Tử Nha ôn nhu nhìn ta không che giấu nổi ý cười cùng sự vui vẻ trong đôi mắt hắn. Vui vẻ đến sùng nịnh và bao che.

“Nha Nha, thật sự hắn quá xấu!” Quả thật An Luật gương mặt không đến nỗi xấu quá đáng như ta nói mà ta cố tình dùng lời lẽ đã kích hắn mà thôi, không ngờ một kẻ ác gian như hắn lại chú trọng bề ngoài đến thế nghe ta nói xong vô cùng đau đớn lẫn trốn đời.

“Đủ rồi! Hai người các ngươi nếu đã không nghe theo lời ta vậy thì không cần phải nói nhiều. Mã Chiêu Đệ, hôm nay ta sẽ giết tướng công của ngươi trước sau đó chỉ cần ngươi ở trong trận pháp này quá 3 canh giờ ta sẽ khiến trí óc của ngươi trở nên trống rỗng, yêu, hận, sân, si hóa thành tro bụi. Đến lúc đó ngươi sẽ thuận theo ta chỉ là một người phụ nữ dâm đẳng!” An Thúc Nguyên lớn giọng.

“Khốn kiếp, An Thúc Nguyên, ngươi nhìn lại ngươi xem một thân đen tuyền y như một con rùa đen mà đòi mơ ước sắc đẹp chim rơi cá đuối của tỳ??? Hôn nữa con rùa đen như mi đã phối giống với không biết bao nhiêu con rùa cái mà còn dám lên giọng? Hàng đã qua sử dụng be bét bà đây không cần. Ngươi quả thật là con rùa chán sống dám mơ ước ta! Tướng công! Thiếp biết thiếp có thể nhìn nhưng chắc hẳn chàng không thể nhìn! Tướng công! Lên!” Ta lớn giọng quay đầu nhìn Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha há mồm trong thoáng chốc rồi xoay người vụt lóe sáng đến ngay bên cạnh An Thúc Nguyên. An Thúc Nguyên bị tốc độ của Khương Tử Nha làm cho choáng váng chưa kịp định thần đã ăn ngay một chương lên ngực.

“A...” An Thúc Nguyên rơi xuống đất rên lên.

“An Thúc Nguyên dù ngươi chỉ là nhân loại bình thường nhưng lại nhập ma đạo, dùng yêu đạo mê hoặc lòng người rút đi chính đạo tu vi của nhiều thánh nhân, đạo sĩ hôm nay ta sẽ thay trời kết liễu ngươi, không để ngươi siêu thoát như nhân loại bình thường mà sẽ giam cầm linh hồn ngươi 1000 năm khiến ngươi hối cải!” Khương Tử Nha trong tay lóe sáng lập tức xuất hiện thanh kiếm, thân kiếm phát ra ánh sáng xanh nhạt.

Ta âm thầm tặc lưỡi, lúc này có lẽ Khương Tử Nha ra tay rất nặng nên An Thúc Nguyên dù chỉ chịu một chương nhưng hắn đã không thể đứng lên. An Thúc Nguyên bật cười to:

“Ha ha ha... cho dù ta có chết ta cũng không để các ngươi yên....”

“Được, vậy thì ngươi đi chết đi!” trong phút chốc Khương Tử Nha đâm kiếm về phía An Thúc Nguyên.

“Không yêu thuật!!!!!!” Trong những giây phút cuối đời cô chịu đau đớn An Thúc Nguyên kết ấn hô to từng tia sáng màu xanh lục phóng ra từ người hắn.

Phập... Kiếm của Khương Tử Nha đâm xuyên qua người An Thúc Nguyên, sau đó Khương Tử Nha vung nhẹ tay trái thu lấy linh hồn của hắn.

Ta nhìn trận pháp bị phá vỡ nở một nụ cười nhưng giữa chừng nụ cười đó cứng ngắc khi nhìn thấy xung quanh toàn là yêu quái.

“Mợ nó, con rùa đen An Thúc Nguyên mai thật cứng, trước khi chết còn bạo phát ‘Không yêu thuật’ không chế lũ yêu quái gần trăm dặm đều tới đây!” Ta chạy ra sau lưng Khương Tử Nha ẩn nấp. Không phải ta nhát gan có pháp thuật mà không trợ giúp ngược lại còn khiến Khương Tử Nha vướn tay vướn chân mà do trong đám yêu quái có mấy con xà yêu. Xà là loài động vật ta sợ nhất.

Chương 36: Chương 32.2

Nằm sâu trong hậu viện An phủ là An Tĩnh viên, nơi âm u đáng sợ này chính là sào huyệt của lũ yêu quái mà An Thúc Nguyên nuôi dưỡng. Hắn lợi dụng yêu quái làm việc cho mình bởi vì hắn có “Thuật khổng yêu”. Bí thuật này đã thất truyền từ lâu, vốn dĩ nó xuất phát từ đời Yêu vương thứ 8 – Tầm Nhạn Ảnh. Yêu vương sử dụng “Khổng yêu thuật” khiến hàng ngàn yêu tinh có tu vi cao cường cũng đều sợ hãi, thuật này như tên gọi rất lợi hại. Chính vì lẽ đó Tầm Nhạn Ảnh mới có thể trụ được trên ngôi Yêu vương dù rằng tu vi của hắn so với một đám yêu quái ngoài kia còn thấp hơn.

Lẽ dĩ nhiên Tầm Nhạn Ảnh sẽ không truyền thụ “Khổng yêu thuật” cho bất cứ kẻ nào nếu vẫn còn muốn ngồi ghế Yêu vương vì đây chính là bùa hộ mệnh của hắn, giúp hắn giữ vững ghế Yêu vương. Tuy nhiên, sự đời vốn không thể lường trước, lúc Tầm Nhạn Ảnh đang hà hê ngồi trên ngôi cao chót vót tưởng rằng không một đồng tộc nào có khả năng đoạt đi địa vị của hắn thì hắn gặp được ‘chân tình’ ngàn năm của mình – Tiết Tinh – một hồ yêu nhỏ bé, dịu dàng đáng yêu.

Chính sự xuất hiện của Tiết Tinh khiến cuộc đời Yêu vương Tầm Nhạn Ảnh đi vào ngõ cụt chỉ biết đắm chìm trong hạnh phúc ngất trời mà không hay biết thực chất mình đang dần lún sâu vào một cái bẫy.

Tiết Tinh là con gái Hồ tộc vâng lệnh cha là Hồ vương đến quyến rũ Tầm Nhạn Ảnh nhằm học được “Khổng yêu thuật”. Yêu đương sâu đậm, mê muội nhất thời Tầm Nhạn Ảnh không chịu được sự nũng nịu cùng quyến rũ của Tiết Tinh đã dạy hết không sót thứ gì cho nàng ta để rồi chính mình chết trong móng vuốt sắc bén của người thương. Không cần phải nói Hồ tộc lên làm Yêu vương.

Đến hôm nay vì sao An Thúc Nguyên lại biết được “Khổng yêu thuật” thì đó vẫn còn là một ẩn số, suy cho cùng nếu “Khổng yêu thuật” đã tụt khỏi tay Tầm Nhạn Ảnh thì cũng có thể vượt khỏi tay Tiết Tinh.

Khương Tử Nha nhìn dãy biệt viện u ám khắp nơi giăng đầy tơ nhện trước mắt từ từ bước vào. Thật không ngờ An phủ xa hoa lộng lẫy lại tồn tại một nơi quỷ mị như vậy. Khó trách An Thúc Nguyên phải bố trí trận pháp ngăn chặn bên ngoài, hắn đơn thuần chỉ muốn che giấu bề lũ tay sai của mình đồng thời ngăn chặn chúng trốn thoát, cuối cùng An Thúc Nguyên là ai mà có thể nắm trong tay nhiều trận pháp quan trọng cao cường đến thế. Trên trời vang lên mấy đạo sấm sét lớn, sau đó mưa trút xuống như nước. Khương Tử Nha không khỏi nhủ mãi cảm thán con yêu quái này đạo hạnh thật cao thâm. Nếu Mã Chiêu Đệ nhìn thấy chắc hẳn sẽ thét lên hiệu ứng thật sinh động.

Khương Tử Nha không tiến vào phòng mà đứng bên ngoài tay kết ấn, một vàng sáng xanh từ tay hắn xuất hiện sau đó to dần, ấn thuật hình tròn bên trong đầy đặt hoa văn theo tay hắn vụt vào phòng bao trùm cả căn phòng. Như đã đoán trước từ bên trong bỗng chốc có một bóng đen bay vọt ra.

“Đạo sĩ thôi, người quả là chán sống!” Câu thoại ngàn năm như một cửa chuông yêu vang lên.

Khương Tử Nha không nói gì chỉ nhẹ nhàng nhếch môi quan sát từ trên xuống dưới rồi từ dưới lên trên. Mỹ nữ trước mắt thân một màu đen tuyền áo vải sáng lấp lánh, tóc dài màu trắng óng ả, môi đỏ như son.

“Đạo sĩ thôi, người nhìn gì?” Nhện tinh tức giận khi bị soi mói.

“Nhện tinh, là người đã giết Thái phu nhân?” Khương Tử Nha nhẹ giọng.

“Phải thì sao? Còn không phải thì sao?” Nhện tinh liếc mắt không dám làm liều, dựa vào ấn thuật khi nãy bức nàng ra nàng có thể biết được tu vi của người này lợi hại như thế nào, chỉ một kết ấn đã thế nếu giao chiến trực diện e rằng khó tránh khỏi tổn thương.

“Phải thì chết còn không phải thì ta cho người một con đường tu đạo rời khỏi nơi này!” Khương Tử Nha nhẹ nhàng nở nụ cười mỉa hoặc chúng sinh khiến Nhện tinh nhìn thấy trong thoáng chút thất thần.

“Ta... là ta bị ép buộc!” Nhện tinh biết mình không phải đối thủ của nam nhân trước mắt nên hạ giọng.

“Nhanh chóng đem sự tình nói cho rõ, ta không có thời gian với cô!” Khương Tử Nha nhếch khóe môi, chỉ là một con nhện tinh nhỏ nhỏ hắn không thể phí thời giờ ở đây phải nhanh chóng kết thúc sau đó vào trận cứu nương tử của mình.

“Ta là bị An huyện lệnh dùng “Khổng yêu thuật” ép buộc, “Khổng yêu thuật” là do Yêu vương Tầm Nhạn Ảnh truyền ra rất lợi hại, nó có thể khống chế mọi yêu quái trên thế gian ta không thể không nghe theo hắn!” Nhện tinh có vẻ sợ hãi nói.

“Khổng yêu thuật”? Khương Tử Nha mở to mắt.

“Đúng vậy, nó rất lợi hại trước kia chỉ có Tiết Tinh con gái Yêu vương hiện nay biết được nhưng không hiểu vì sao An Thúc Nguyên chỉ là con người hắn lại biết!”

Nhện tinh cũng lấy làm lạ lên tiếng. Nhìn biểu hiện của Khương Tử Nha định ý với nàng ta đã voi đi không ít nàng ta vội nói tiếp:

“Cũng may đạo hạnh của An Thúc Nguyên không cao lắm nên hẳn chỉ có thể lợi dụng nó khiến ta vô cùng đau đớn mà không thể giết chết ta! “Không Yêu thuật” cũng tùy thuộc vào tu vi của người sử dụng chúng mà phát huy tác dụng! Đạo sĩ ngài phải giết An Thúc Nguyên nếu để “Không yêu thuật” rơi vào tay kẻ có tu vi cao thâm thì hậu quả khó lường!” Nhện tinh tỏ vẻ lo lắng nhìn Khương Tử Nha, nàng ta phải thể hiện mình là một yêu quái lương thiện, do mình bị không chế mà thôi.

“Phải làm thế nào ta tự biết! Nể tình ngươi thành tâm hỏi cái ta cho ngươi một con đường sống! Mau đi đi!” Khương Tử Nha nói.

“Đạo sĩ, còn trận pháp...” Nhện tinh chạy theo hô to.

“Ngươi yên tâm, ta đã hóa giải!” Chỉ là một trận pháp vậy khốn yêu, nó có thể làm khó được yêu mà quý quái nhưng với người tu đạo chỉ là một cái nhấc tay.

Nhện tinh nghe thấy mỉm cười vô cùng sung sướng, 5 năm cuối cùng nàng ta cũng có thể thoát khỏi tên hung ác kia. Năm năm qua chính hắn khiến nàng không tu luyện được gì ngược lại còn phải phụ trợ cho tu vi của hắn khiến tu vi của nàng không ngừng suy giảm. Ép buộc nàng giết người cho hắn lần này muốn tu thành chính quả ắt sẽ phải chịu nhiều thiên kiếp.

“Đa tạ đạo sĩ!” Nhện tinh nhìn Khương Tử Nha lóe sáng biến mất vội hô to.

Phân cách tuyến...

An Luật theo sự dẫn dắt của An Thúc Nguyên kết án khởi động “Mê hồn ảo ảnh trận” chỉ cần khiến Mã Chiêu Đệ thần trí bất minh thì An Thúc Nguyên sẽ có được người đẹp đồng thời có thể khiến nàng ta hoàn toàn quên đi Khương Tử Nha gieo vào đầu nàng ta những ký ức chỉ thuộc về An Thúc Nguyên. Nghĩ đến việc có thể lập được công to An Luật rất chỉ sung sướng. Động tác trên tay hắn càng nhanh hơn.

“Chủ nhân sao người đến đây? Nhanh như vậy đã xử lý Khương Tử Nha rồi sao?” An Luật nhìn bóng người bất chợt xuất hiện kinh ngạc hô lên động tác trên tay cũng vì vậy mà dừng lại.

“Không! Khi ta tới nơi đã không thấy bóng dáng hắn, ngay cả à Nhện yêu cũng biến mất!” An Thúc Nguyên nheo lại ánh mắt nguy hiểm.

“Hả? Tên đạo sĩ này quả thật không tầm thường, mấy năm qua đã có vô số thánh tăng, đạo sĩ bị chúng ta dẫn dụ có vào mà không có ra, vậy mà hắn...” An Luật lâm vào trầm tư. Hôn ai hết chính hắn đã ra tay dẫn dụ và sát hại rất nhiều đạo sĩ cùng thánh tăng hay người có tu vi cao cường đến An phủ bắt yêu, kết quả của bọn họ chỉ có một đó chính là bị An Thúc Nguyên rút hết tu vi.

Choang.... vòng sáng màu đỏ giữa không trung trước mặt An Luật vỡ toang như những mảnh vỡ của một chiếc gương rồi hóa hư không. An Thúc Nguyên thấy thế sững sờ vội dùng một lực lớn truyền kết án tạo mất trận mới. Sau khi kết án hắn quay sang An Luật:

“Mau theo ta vào trận!” Giọng nói gấp gáp, hai người lóe sáng rồi biến mất.

Lúc này Khương Tử Nha đã bước vào trận, trong trận lớn là trùng trùng điệp điệp những trận nhỏ chi chít, giăng khắp nơi. Không hề gây khó khăn cho hắn nhưng phá từng cái một cũng mất thời gian. Khương Tử Nha vung tay phá đến trận 19 thì hắn cảm thấy bức mình. Cũng thật là kỳ lạ đạo gần đây hắn thường xuyên bức mình, nổi giận thậm chí có cảm giác muốn đánh người. Mà những cảm giác đó đều xuất phát và có nguồn gốc từ Mã Chiêu Đệ. Cảm giác ấy xuất hiện là chuyện có liên quan đến nàng.

Nhanh tay kết án tạo ra một pháp trận màu đỏ đánh mạnh về phía trước khiến trong nháy mắt tất cả các trận pháp nhỏ nhất tiêu tan. Có thể thấy được trong trận pháp vừa vung ra Khương Tử Nha đã dùng một lực rất mạnh hoặc một trận pháp rất mạnh.

Ta đang ngồi vung chân trên tầng đá ngắm mây bay gió lượn thì nghe tiếng có người đang phá trận rất mạnh khiến không gian xung quanh chấn động. Trong lòng thầm nghĩ Khương Tử Nha hôm nay không biết ăn phải thứ gì quả thật hắn rất bạo lực. Ý nghĩ đó vừa lóe lên trong đầu đã thấy bóng dáng áo trắng như tiên nhân thoát tục của Khương Tử Nha trước mặt mình. Ta vui vẻ cùng kích động nhảy xuống ôm chầm lấy chàng:

“Trưởng công phu quân, cuối cùng chàng cũng đến, hại người ta chờ chàng mệt rồi rồi. Chàng xem, bụng thiếp nó kêu thảm thiết đây này!” Vừa nói ta vừa nhanh tay bắt lấy bàn tay Khương Tử Nha đặt lên bụng mình.

“Ta xin lỗi, để nàng phải chờ rồi!” Khương Tử Nha đỏ mặt xoa xoa bụng ta.

“Nha Nha, chàng mau dẫn thiếp ra khỏi đây, đừng quên chúng ta còn phải đi cứu cả nhà Lý Tịnh!” Ta chớp mắt nhìn Khương Tử Nha. Theo lẽ thường ta phải gọi là Lý tướng quân cho lịch sự nhưng nhìn thấy thái độ đáng ghét cùng cứng đầu của Lý Tịnh ta quả thật không thể nào chịu được.

“Được nàng đứng đây, ta đến phá trận!” Khương Tử Nha vỗ tay ta xoay người thi triển pháp thuật.

“Khương Tử Nha, ngươi muốn đi cũng được, để nàng ở lại!” An Thúc Nguyên mang theo An Luật xuất hiện lớn tiếng nói.

“Hừm, An Thúc Nguyên cuối cùng ngươi cũng chịu lộ diện!” Khương Tử Nha đưa mắt nhìn hai kẻ mới đến lộ ra ý cười không hề giấu giếm.

“An Thúc Nguyên, ngươi muốn tướng công của ta để lại ta cho ngươi à? Ngươi đừng lo Nha Nha sẽ để lại cho ngươi... để lại cho ngươi cái rắm!” Ta tiến lên phía trước chống tay nhìn hai gã nhân loại bại hoại thấp bé.

Phụt... Khương Tử Nha nghen cười, tiểu nương tử của hắn ngày càng chẳng ra làm sao nhưng những lời nói và hành động của nàng đều khiến hắn cảm thấy rất vui dù rằng chúng rất ba chấm không nói nổi.

“Nàng...” An Thúc Nguyên nghen lời.

“Mã Chiêu Đề, khôn hồn thì ở lại với đại nhân chúng ta sẽ tha cho phu quân nàng một con đường sống. Bằng không...không chi Khương Tử Nha ngay cả nàng cũng sẽ phải chết!” An Luật lớn giọng.

“Ahaha....An Luật tên tiểu nhân bỉ ổi kia, có phải ngươi chê một cái rắm quá ít hay không? Nếu không ta cho ngươi thêm mấy cái nhé!” Ta bật cười, xoay xoay lộn tóc trong tay.

“Ngươi....” An Luật vô cùng tức giận không nói thành lời. An Thúc Nguyên bên cạnh hắn không nói gì vì đang bận đấu ánh mắt với Khương Tử Nha. Có thể làm lung lay ý chí của địch nhân ta vô cùng phấn khởi nói tiếp:

“An Luật, trò chơi đã đến hồi kết người chơi như ta đây muốn phát biểu mấy lời các ngươi phải tiếp thu ah, mấy lời của ta đối với các ngươi rất có lợi...” Ta nhẹ nhàng nói giọng điệu vô cùng êm ái. Sau đó chống tay lên eo hắn to giọng.

“An Luật ta nói ngươi biết lần đầu nhìn thấy ngươi bốn phu nhân ta chỉ muốn tán ngươi mấy cái cho ngươi bay thật xa vì cái mặt ngươi nó vô cùng xấu xí, xấu tức chết cha mẹ, xấu xúc phạm người nhìn, xấu tổn hại anh em, xấu thê lương hàng xóm, xấu nhục nhã bạn bè, xấu dọa chết người thường, xấu hù chết động vật, xấu dọa tè con nít!!!!!!” Hô một hơi thật to ta thở phì phò lui về sau ngồi lên tảng đá lau mồ hôi. Cảm nhận không gian xung quanh thật im ắng.

Ta nâng mắt nhìn...An Thúc Nguyên nhìn ta, An Luật cũng nhìn ta sau đó rung rung nước mắt không nói gì xoay người lầm lũi bước đi, ta đoán chắc hắn đã bị tổn thương không còn manh giáp đã tự thấy được dung nhan của mình. Khương Tử Nha nhìn ta không chớp mắt sau đó mỉm cười tiến tới gần ta:

“Nương tử, An Luật quả thật rất xấu, từ lâu ta đã muốn nói để hắn còn ‘thay đổi’ nhưng ta quên mất cuối cùng nàng cũng nói ra. Nàng xem, hắn cảm động đến rơi nước mắt! Nương tử của ta hôm nay lại làm được một việc tốt rồi!” Khương Tử Nha ôn nhu nhìn ta không che giấu nổi ý cười cùng sự vui vẻ trong đôi mắt hắn. Vui vẻ đến sùng nịnh và bao che.

“Nha Nha, thật sự hắn quá xấu!” Quả thật An Luật gương mặt không đến nỗi xấu quá đáng như ta nói mà ta cố tình dùng lời lẽ đã kích hắn mà thôi, không ngờ một kẻ ác gian như hắn lại chú trọng bề ngoài đến thế nghe ta nói xong vô cùng đau đớn lẫn trốn đời.

“Đủ rồi! Hai người các ngươi nếu đã không nghe theo lời ta vậy thì không cần phải nói nhiều. Mã Chiêu Đề, hôm nay ta sẽ giết tướng công của ngươi trước sau đó chỉ cần ngươi ở trong trận pháp này quá 3 canh giờ ta sẽ khiến trí óc của ngươi trở nên trống rỗng, yêu, hận, sân, si hóa thành tro bụi. Đến lúc đó ngươi sẽ thuận theo ta chỉ là một người phụ nữ dâm dăng!” An Thúc Nguyên lớn giọng.

“Khốn kiếp, An Thúc Nguyên, ngươi nhìn lại ngươi xem một thân đen tuyền y như một con rùa đen mà đòi mơ ước sắc đẹp chim rơi cá đuối của tỳ??? Hôn nữa con rùa đen như mi đã phối giống với không biết bao nhiêu con rùa cái mà còn dám lên giọng? Hàng đã qua sử dụng be bét bà đây không cần. Ngươi quả thật là con rùa chán sống dám mơ ước ta! Tướng công! Thiếp biết thiếp có thể nhìn nhưng chắc hẳn chàng không thể nhìn! Tướng công! Lên!” Ta lớn giọng quay đầu nhìn Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha há mồm trong thoáng chốc rồi xoay người vụt lóe sáng đến ngay bên cạnh An Thúc Nguyên. An Thúc Nguyên bị tốc độ của Khương Tử Nha làm cho choáng váng chưa kịp định thần đã ăn ngay một chưởng lên ngực.

“A...” An Thúc Nguyên rơi xuống đất rên lên.

“An Thúc Nguyên dù ngươi chỉ là nhân loại bình thường nhưng lại nhập ma đạo, dùng yêu đạo mê hoặc lòng người rút đi chính đạo tu vi của nhiều thánh nhân, đạo sĩ hôm nay ta sẽ thay trời kết liễu ngươi, không để ngươi siêu thoát như nhân loại bình thường mà sẽ giam cầm linh hồn ngươi 1000 năm khiến ngươi hối cải!” Khương Tử Nha trong tay lóe sáng lập tức xuất hiện thanh kiếm, thân kiếm phát ra ánh sáng xanh nhạt.

Ta âm thầm tặc lưỡi, lúc này có lẽ Khương Tử Nha ra tay rất nặng nên An Thúc Nguyên dù chỉ chịu một chưởng nhưng hắn đã không thể đứng lên. An Thúc Nguyên bật cười to:

“Ha ha ha... cho dù ta có chết ta cũng không để các ngươi yên...”

“Được, vậy thì ngươi đi chết đi!” trong phút chốc Khương Tử Nha đâm kiếm về phía An Thúc Nguyên.

“Không yêu thuật!!!!!!” Trong những giây phút cuối đời cô chịu đau đớn An Thúc Nguyên kết ấn hô to từng tia sáng màu xanh lục phóng ra từ người hắn.

Phập.... Kiếm của Khương Tử Nha đâm xuyên qua người An Thúc Nguyên, sau đó Khương Tử Nha vung nhẹ tay trái thu lấy linh hồn của hắn.

Ta nhìn trận pháp bị phá vỡ nở một nụ cười nhưng giữa chừng nụ cười đó cứng ngắc khi nhìn thấy xung quanh toàn là yêu quái.

“Mợ nó, con rùa đen An Thúc Nguyên mai thật cứng, trước khi chết còn bạo phát ‘Không yêu thuật’ không chế lũ yêu quái gần trăm dặm đều tới đây!” Ta chạy ra sau lưng Khương Tử Nha ẩn nấp. Không phải ta nhát gan có pháp thuật mà không trợ giúp ngược lại còn khiến Khương Tử Nha vướn tay

vươn chân mà do trong đám yêu quái có mấy con xà yêu. Xà là loài động vật ta sợ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Nhân Phim Tân Bảng Phong Thần: Tướng Công, Thiếp Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.